

Tarihten güncelliğe dünyada ve Türkiye’de 1 Mayıs / H. Fırat

1 Mayıs, işçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü, II. Enternasyonal’in 1889 yılındaki kuruluş kongresinde alınan kararının ardından ve 1890’dan itibaren tüm dünyada kutlanıyor. 1 Mayıs’ın sınıfsal bir karakteri var, adı üzerinde işçi bayramı. Enternasyonal bir karakteri var, adı üzerinde işçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günüdür

söz konusu olan. Devrimci bir karakteri var; 1 Mayıs iki dünyayı, emek ve sermaye dünyasını, karşı karşıya koyuyor ve dolaysız bir biçimde sınıf mücadelesi çağrısı içeriyor.

s.14

Sosyalist
Siyasal Gazete

Sayı: 2025 / 06
21 Nisan 2025

Kızıl Bayrak

kizilbayrak84.net

Baskıya, sömürüye, emperyalist savaşa karşı;

1 Mayıs'a!

3

Birleşik, kitlesel 1 Mayıs için ileri!

BDSP olarak, kimi tartışma ve değerlendirmelerimizi daha sonraya bırakarak 2025 İstanbul 1 Mayıs’ında Kadıköy’de olacağız!

4

Devrimci bir sınıf hareketi için devrimci seferberlik!

Komünistler sorumluluklarına bu gözle bakmalı ve devrimci sınıf hareketinin gelişimi için tüm güç ve olanaklarıyla seferber olmalıdır.

17

Barış ve sosyalizm için 1 Mayıs’ta alanlara!

Dünya işçilerinin alanlara çıktığı, ortak taleplerini haykırıldığı 1 Mayıs, emekçiler tarafından ağır bedeller ödenilerek kazanılmış olan bir mücadele günüdür.

“Genel grev, genel direnişten” Taksim’e (?) -K. Toprak

s.8

Türkiye ve İsrail’in Suriye masası -A. Vedat Ceylan

s.21

Baskıya, sömürüye, emperyalist savaşa karşı;

1 Mayıs'a

2025 1 Mayıs'ının öngünlerindeyiz. Dünyada ve Türkiye'de işçi ve emekçiler meydanlara inmeye, temel talep ve özlendirmelerini 1 Mayıs alanlarında dillendirmeye hazırlanıyorlar.

Kapitalist-emperyalist dünya düzeninin giderek yoğunlaşan krizleri, bir dizi toplumsal ve siyasal sorunu küresel ölçekte alabildiğine derinleştirmiş durumda. Sömürünün katmerlenmesi, açlık ve yoksulluğun görülmemiş boyutlara ulaşması, derinleşen servet-sefalet uçurumu, tırmandırılan savaş ve saldırganlık politikaları, faşist baskı ve polis devleti uygulamalarının yaygınlaşması gibi gelişmeler, söz konusu sorunlardan öne çıkanlardır.

Tüm bunlar başta emek-sermaye çelişkisi olmak üzere, sistemin temel çelişkilerini küresel ölçekte keskinleştiriyor ve alttan alta sınıf ve kitle hareketlerinin mayalanmasına yol açıyor. Dünya halkları işte bu koşullarda 2025 1 Mayıs'ını karşılıyorlar.

KRİZİN FATURASINI REDDETMEK İÇİN 1 MAYIS'A!

Türkiye'de hüküm süren sermaye düzeni de uzun bir süredir çoklu krizlerin pençesinde debeleniyor. Ekonomik-mali kriz tüm sonuçlarıyla birlikte toplumun önemli bir kesimini doğrudan etkilerken, işçi sınıfı ve emekçilerin yaşamını döne döne yıkıma uğrattırıyor. Bunun gerisinde, kapitalistlerin ve gerici-faşist rejimin ekonomik-mali krizin faturasını sistematik olarak emekçilere ödeten politikaları yer alıyor.

Enflasyonun ve hayat pahalılığının dizginlenemediği günümüz Türkiye'sinde, milyonlarca işçi ve emekçinin ücretlerinin açlık sınırı bandında tutulması, keza fabrikalarda ve işyerlerinde hüküm süren çalışma koşullarının cehennem andırıyor olması bu gerçeğin en katı

görünümünü sunuyor. Emekçilere dayatılan bu ağır koşullar her geçen gün sosyal-kültürel bunalımı derinleştiriyor. Yoksunluk ve yoksulluk kitleselleşirken sosyal-iktisadi sorunlara yenileri ekleniyor. Öyle ki milyonlarca insan en temel ihtiyaçlarını dahi karşılayamaz hale gelmiş bulunuyor.

Kitleleri sefaletin bu kör çukuruna mahkum eden kapitalistler ve Erdoğan yönetimi ise zenginliklerine zenginlik katmaya, "gemilerini yürütmeye" aralıksız olarak devam ediyor. Elbette bunu krizin ağır yükünü emekçilerin sırtına yükleyerek başarıyorlar. Bu yolla sermayelerini büyütüyor, banka hesaplarını kabartıyor, milyonlar açlıkla boğuşurken büyük bir serveti kontrol edebiliyorlar.

Tam da bu akıl dışı çelişkiden ötürü, işçi sınıfı ve emekçiler temel talep ve istemleriyle 1 Mayıs alanlarında birleşik ve kitlesel olarak yerlerini almalı, krizin faturasını cepheden reddetmelidirler. Emekçiler, çalışma ve yaşam koşullarını cehenneme çeviren bu harami düzene karşı alttan alta biriken öfkelerini, "Krizin faturasını kapitalistler ödesin!" şiarıyla 1 Mayıs'ta eylemli bir şekilde ortaya koymalıdır.

FAŞİST BASKI VE ZORBALIĞA GEÇİT VERMEMEK İÇİN 1 MAYIS'A!

Kriz koşullarında sömürüyü yoğunlaştıran, faturayı işçi sınıfı ve emekçilere kesen kapitalistler ve gerici-faşist rejim, bu tablonun devam etmesi için baskı ve zorbalığı da her geçen gün tırmandırıyor. Grevleri yasaklıyor, hak arama eylemlerinde polis terörü estiriyor, topluma deli gömleği giydirmek için temel demokratik hak ve özgürlükleri ayaklar altına alıyor. Özetle, bu ölüm ve sömürü düzeni devam etsin, bu harami saltanatı sürsün diye çıplak bir zorbalık düzeni inşa ediyor.

Bu karanlık gidişatı durdurabilecek, geçit vermeyecek güç işçi sınıfı ve emekçilerin örgütlü direnişi ve mücadelesidir. Bu nedenle işçi ve emekçiler, kendilerine dayatılan sömürüyü ve zorbalığı reddederek, başta "söz, basın, örgütlenme ve eylem özgürlüğü" olmak üzere, temel demokratik hakları için mücadeleyi büyütmelidir. Tıpkı 19 Mart'ta faşist baskı ve zorbalığa karşı isyan eden gençlik ve diğer toplumsal kesimler gibi; işçi ve emekçiler hakları ve özgürlükleri için fiili-meşru bir çizgide hareket etmeli, fabrikalardan sokaklara uzanan bir direniş hattı örmeli, topyekun saldırılara karşı "Genel grev, genel direniş!" parolasıyla mücadele sahnesindeki yerini almalıdır.

Bunun ilk adresi, emek ve sermayenin karşı karşıya geleceği 1 Mayıs alanlarıdır. Dolayısıyla, işçi sınıfı ve emekçiler birleşik ve kitlesel bir şekilde faşist zorbalığa geçit vermemek için 1 Mayıs'ta görkemli bir şekilde meydanları doldurabilmelidir.

EMPERYALİST SAVAŞA "DUR!" DEMEK İÇİN 1 MAYIS'A!

Kapitalist-emperyalist sistemin keskinleşen çelişkileri dünya halklarını büyük felaketlerin eşiğine doğru sürüklüyor. Emperyalist haydutların egemenlik kavgası yerel ve bölgesel savaşların kızışmasına yol açarken, yeni bir "dünya savaşı" riski her geçen gün artıyor. Ukrayna örneğinde olduğu gibi, giderek doğrudan karşı karşıya gelen emperyalist güçler "nükleer silah" kullanma tehditleri savuracak kadar pervasızlaşmış durumdadır.

Mazlum Ortadoğu halkları ise yıllardır emperyalist müdahale ve savaşların derin yıkımını ve acısını yaşıyor. Geride kalan yirmi yıl içerisinde Afganistan, Irak, Libya ve Suriye emperyalist savaşların arenasına çevrildi. Bu ülkeler yakıp yıktı, halklar kırimdan geçirildi, sürgün edildi. Şimdi de İran'a dönük emperyalist

müdahalenin önü düzlenmeye çalışılıyor. Kürt ve Filistin halkları ise on yıllardır sömürgeci-kirli savaşlara, soykırım ve toplu sürgün saldırılarına maruz kalıyor. Özetle, içerisinde bulunduğumuz bölge emperyalistler ve işbirlikçileri tarafından yangın yerine dönüştürülmüş durumda.

Emperyalist saldırganlığın en barbar ve yıkıcı sonuçlarını elbette öncelikle savaşın hedefinde yer alan ülkelerin halkları yaşıyor. Öte yandan, bu savaş ve saldırganlığın bedeli ve yarattığı yıkım sosyal, kültürel, ideolojik ve ekonomik açıdan dünya halklarına ödetiliyor. Emperyalist haydutların egemenlik ve yağma üzerine kurulu kavgaları, dünya çapında ezilen halklara ve emekçilere büyük bir yıkımdan başka bir şey getirmiyor.

Bu nedenle, 1 Mayıs'ta emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı yan yana gelmek ve emperyalist savaşlara "Dur!" demek güncel olduğu kadar yakıcı bir sorumluluktur. Dolayısıyla, işçi sınıfı ve emekçiler emperyalistlerin yağma ve egemenlik kavgasına karşı "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!" şiarıyla 1 Mayıs alanlarında yerini almalı, kan ve sömürü üzerine kurulu olan emperyalist düzene karşı mücadeleyi büyütmelidir.

BASKIYA, SÖMÜRÜYE, EMPERYALİST SAVAŞA KARŞI 1 MAYIS'A!

Özetlemek gerekirse, 2025 1 Mayıs'ının güncel çağrısı açıktır: Faşist baskıya, kapitalist sömürüye ve emperyalist savaşa karşı örgütlü mücadeleyi büyütmek! İşçiler, emekçiler, gençler ve emekçi kadınlar bu çağrıya yanıt vermeli, ülke çapında 1 Mayıs eylemlerinde kitlesel bir şekilde yerlerini almalıdır. Bunun için tüm sınıf mevzilerinde ve yaşamın aktığı her yerde saatler şimdiden 1 Mayıs'a kurulmalıdır.

Yaşasın 1 Mayıs, yaşasın sosyalizm!

Birleşik, kitlesele 1 Mayıs için ileri!

Nisan ayının ilk günlerinden itibaren 2025 1 Mayıs'ının İstanbul'da nerede gerçekleştirileceğine dair tartışmalar başladı. Baskı ve zorbalığa karşı 19 Mart'ta sokağa çıkan kitlelerin, özellikle üniversite öğrencilerinin bir kısmı da bu tartışmalara dahil oldu. Her yıl olduğu gibi bu yıl da tartışmaların ağırlık merkezini Taksim 1 Mayıs'ı oluşturdu.

Solun önemli bir kısmı 19 Mart sonrası gelişen kitle hareketi üzerinden yaptığı değerlendirmelerde hareketin önderlikten yoksun olduğunu, süreç boyunca solun odak olamadığını ve sürüklenen tutumunu eleştirerek, birleşik mücadelenin altını kalınca çiziyordu. Halk hareketinin yarattığı olanakların ve sokak dinamizminin 1 Mayıs'a taşınması sorumluluğunun öne çıktığı bir dönemde, solun birleşik bir hat örererek mevcut önderlik boşluğunu doldurma çabası içerisine girmesi beklenirdi. Maalesef biz de dahil olmak üzere, solun geneli bu çabayı gereğince ortaya koymadı. 1 Mayıs'a giderken yapılan tartışmalar (bir kısmı anlamlı olmakla beraber), sol kurumların ortak bir politik eksen oluşturması, buna dayalı bir irade ve pratik geliştirmesi ihtiyacından uzak bir biçimde yürütüldü.

Sol kurumların en geniş bileşenle Taksim kararı alabilmesi, bunu örgütlemesi ve güçlü bir adıma dönüştürmesi dahi açık ya da örtülü biçimde sendikalar bürokrasinin ve CHP'nin bu doğrultuda karar almasına bağlandı. Devrimci ve ilerici kurumların kendilerine biçtikleri rol ve misyondan uzak bir şekilde yer yer popülist tutum ve söylemleri öne çıkarılması ise, birleşik bir tutum ve mücadele geliştirmekten ne denli uzak bir konumda olduklarını gösterdiği gibi, bu güçlerdeki özgüven yitiminin geldiği aşamayı da gözler önüne serdi.

Özetle, 1 Mayıs ve Taksim eksenli tartışmalar esasında 1 Mayıs'ı Taksim'de birlikte örgütlenme hedef ve iddiasından uzak yürütüldü. Birleşik mücadele ve ortak Taksim iradesinin oluşturulmasına dönük çağrılar pratikte karşılık bulacağı ve sonuç yaratacağı adımlar atılmadı. Yer yer popülist bir eksende yürütülen tartışmalar, 19 Mart sonrası gelişen hareketi ileri taşımaktan uzak bir biçimde sürdürüldü. Bu tartışmaların önemli bir kısmı, Taksim 1 Mayıs'ını ve sınıf mücadelesini geniş kesimlerin gündemine taşıma baki-

şından ve 1 Mayıs iradesine güçlü bir içerik kazandırma sorumluluğundan uzak bir muhtevada gerçekleştirildi. Bir dizi mecrada bu tablo apolitik tartışma ve eğilimleri tetikledi, yer yer buna uygun tepkilerin ve söylemlerin öne çıkmasına yol açtı. Politik düzlemde yapılan sınırlı fakat anlamlı tartışmalar ise bu tutumun gölgesinde bırakılmaya çalışıldı. Keza DİSK'in yakın zamanda yaptığı açıklama tam da böylesi bir durumun sonucudur. Bu vesileyle DİSK, KESK, TMMOB ve TT-B'ye hâkim olan bürokratik kast ve siyasal uzantıları, 1 Mayıs üzerinden alan tartışmasını da aşan tutumlarının, bu tutumları açığa çıkaran politik yaklaşımlarının, yani tartışılması gereken gerçek alanın gölgede kalmasını belli ölçülerde sağlamış oldular. Kimi sol parti ve güçlerin 1 Mayıs'a dönük tartışmalarını "Dörtlü Taksim kararı almadı" sınırına indirerek yapması da bu gibi adımları kolaylaştıran işlev gördü, görmeye devam ediyor...

Birleşik, kitlesele, militan 1 Mayıs için seferberlik!

İstanbul'da, Nisan ayının ortalarına kadar 1 Mayıs'ın tarafı olan güçleri bir araya getirmek için anlamlı bir adım atılmadı. 15 Nisan gibi geç bir tarihte dörtlünün çağrısıyla bu güçler bir araya gelebildiler. Bu toplantıda DİSK, KESK, TMMOB ve TTB, Taksim için valilikle görüştüklerini belirtip, valiliğin "Taksim 1 Mayıs için kesinlikle verilmeyecek" vb. dediğini aktardılar. Bu ifadelerin, "Dört'lü" payına 1 Mayıs'ı farklı bir alanda örgütlenme eğiliminin göstergesi olduğunu geçmiş senelerden biliyoruz. Dolayısıyla toplantı

tam da buna uygun biçimde gerçekleştirildi. "Taksim vurgusu" vb. söz alan kurumların önemli bir kısmı tarafından öne çıkarıldı. Genel eğilim ise "Taksim zorlanmalı, alınamıyorsa hızla Maltepe ve Yenikapı dışında bir alana başvurulmalı" biçiminde şekillendi.

Bizim açımızdan da Taksim iradesinin ortaya konulması önemliydi. Toplantıda; geçmiş senelerde "sendikalar bürokrasinin solu edilgenleştiren tutumları", "solun ortak irade geliştirememesi ve edilgen kalışı" vb. sorunları eleştiri konusu yapılarak, güçlü bir iradenin çıkması için bu tabloyu değiştirmek gerektiğinin altını çizdik. Zira Taksim'in kazanılması iktidarın onayına bırakılamaz, birleşik Taksim kararı ve kararlılığı da valilikle yapılan görüşmelere bağlanamaz. Bunun sayısız deneyimi ve örneği var. Birleşik Taksim kararı, 1 Mayıs'ın tarafı olan sınıf örgütlerinin, sendikaların, devrimci-ilerici güçlerin, sol hareketin ve diğer toplumsal mücadele dinamiklerinin (en azından önemli bir kesiminin) ortak bir irade oluşturmasıyla, bu bağlamda somut kararlar almasıyla ve vakit kaybetmeden Taksim 1 Mayıs'ını örgütlemesiyle mümkün olabilir. Öteki her türlü tutum zaman kaybetmek, "Taksim'i zorluyoruz" görünümü altında farklı bir alan üzerinden hazırlık yapmaktan başka bir şey ifade etmeyecektir. Dolayısıyla, 1 Mayıs'ın tarafı olan güçlerin ana gövdesiyle bu yıl Taksim kararı almasının ve bunu da ilgili toplantıda ilan etmesinin önemli olduğunu altını çizdik. Genel eğilim ise "Yenikapı ve Maltepe dışında farklı bir alanın

belirlenmesi" üzerinden şekillendi ve Kadıköy öne çıktı.

1 Mayıs'ın tarafı olan güçlerin büyük bir kısmının onay verdiği Kadıköy 1 Mayıs'ı, aynı ortak tutum ve iradeyle gerçekleştirilebilecek olan Taksim 1 Mayıs'ına kıyasla kuşkusuz daha geri bir noktayı ifade etmektedir. Bu böyle olmakla birlikte, sınıf mücadelesinin ve toplumsal hareketin verili geriliği ve parçalı gerçekliği göz önüne alındığında; 2025 1 Mayıs'ının başta İstanbul olmak üzere tüm kentlerde birleşik ve kitlesele bir şekilde örgütlenmesinin, kitlelerin en temel ve yakıcı talepleri ile 1 Mayıs alanlarında yer almasının fazlasıyla önemli olduğunu düşünüyoruz. 1 Mayıs alanlarının krizin faturasına, gerici-faşist baskı ve zorbalığa karşı emekçiler içerisinde büyüyen öfkelerin akacağı bir kanal olabilmesi ise ayrı bir önem taşımaktadır.

Dolayısıyla tüm ilerici-devrimci güçlerin, emek-meslek örgütlerinin ve sendikaların önünde 2025 1 Mayıs'ını:

-Krizin faturası altında büyük bir yıkıma uğrayan işçi sınıfı ve emekçilerin,

-Faşist baskı ve zorbalığa karşı öfkeleri sokaklara taşan kitlelerin,

-Hakları, özgürlüğü ve geleceği için isyan eden gençliğin,

-Çifte sömürü, şiddet ve taciz sarmalında yaşamayı reddeden emekçi kadınların yan yana geldiği, birleşik ve kitlesele bir şekilde sermayeye ve harami düzenine karşı meydan okuduğu bir gün olarak örgütlenme sorumluluğu durmaktadır.

Taksim 1 Mayıs'ının asgari ortak bir irade üzerinden örgütlenemediği, Taksim tartışmalarının belirsiz, hedefsiz ve dağınık bir düzlemde sürdürüldüğü koşullarda bu sorumluluğun gereğince yerine getirilmesi ise mümkün değildir.

Dolayısıyla, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu olarak, kimi tartışma ve değerlendirmelerimizi daha sonraya bırakarak 2025 İstanbul 1 Mayıs'ında Kadıköy'de olacağız! Önümüzdeki sayılı günleri birleşik, kitlesele ve güçlü bir 1 Mayıs örgütlemek için seferber olacağız.

Yaşasın 1 Mayıs, yaşasın sosyalizm!

BAĞIMSIZ DEVRİMCİ SINIF PLATFORMU

1 Mayıs'a giderken...

Devrimci sınıf hareketi için devrimci seferberlik!

2025 1 Mayıs'ına giderken AKP-MHP iktidarı tek adam rejiminin inşasını tamamlamak için yeni bir saldırı dalgasını devreye soktu. Ancak bu kez saldırılar bekledikleri gibi cılız tepkilerle karşılanmadı. Geniş toplumsal kesimler İBB başkanının tutuklanması hamlesiyle başlayan saldırı dalgasının karşısında durdu ve günlere yayılan bir halk hareketliliği açığa çıktı. Kitlelerin yıllardır yaşadığı sorunların biriktirdiği tepkinin ürünü olan hareket, gerici-faşist iktidara artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını da göstermiş oldu.

Tüm güç ve etkisine rağmen halk hareketi ve özellikle de hareketi tetikleyen gençlik güçleri örgütsüz bir zeminde bulunuyor. İşçi sınıfının sosyal kimliği ve örgütlü yapısıyla hareketin bir parçası olamaması, onun en zayıf yanını oluşturuyor. Aşılması gereken esas noktayı tam da bu sorun alanı oluşturuyor. İşçi sınıfının örgütlü bir dinamik olarak yer alamadığı ölçüde yapısal sorunlarını aşmakta zorlanacak olan hareketi ileriye taşımak için atılacak adımlar günün öncelikli görevleri arasındadır.

Önümüzün 1 Mayıs olması bu açıdan önemli olanaklar sunmaktadır. Harekete geçen başta gençlik olmak üzere diğer kesimleri 1 Mayıs'ın coşkusu ve bilinciyle kuşatmak, sınıf hareketiyle bütünleştirme çabası ortaya koymak, demokratik hak ve özgürlükler mücadelesini devrimci zeminde büyütmenin yolunu da açacaktır. 2025 1 Mayıs'ının asıl çağrısı bu yönde olmalı, atılacak adımlar buna uygun atılmalıdır.

KRİZİN FATURASINI REDDEDİYORUZ!

Dinci-faşist iktidar sermaye çevrelerini ihya etmek için milyonların sırtındaki yükü her geçen gün artırıyor. İşçi ve emekçiler yoksulluk sınırının altında yaşamaya mahkûm edilirken, sermaye çevrelerinin serveti her geçen gün daha fazla büyüyor. İşçi sınıfı ve emekçilerin örgütsüzlüğü bugün için iktidarın en önemli avantajıdır. Orta Vadeli Program başta olmak üzere tüm yıkım programlarını bu kadar rahat hayata geçirmesinin gerisinde sınıfın bu zayıflığı bulunmaktadır.

Sendikalar ana gövdesiyle işlevsiz, yönetim mekanizmaları iktidar ya da düzen muhalefetine denetimi altındadır.

Mücadeleci eğilim gösteren sınırlı sayıda sendikanın ise etki alanı fazlasıyla zayıftır ve iktidarın saldırılarıyla iş yapamaz hale getirilmeye çalışılmaktadır. Sendikal hareketin bu tablosu göz önünde bulundurulduğunda, işçi sınıfının krizin faturasına karşı yürüteceği mücadeleyi örgütlerken, aynı zamanda sınıfın mücadeleci örgütlerini güçlü bir zeminde inşaatme ihtiyacı orta yerde durmaktadır. Devrimci ve öncü işçilerin bugün için temel görevi, bulundukları alanlarda krizin faturasına karşı mücadeleyi yükseltecek adımlar atmak ve bu adımları sınıfın öne çıkan güçlerinin birliğini sağlama çabasıyla birleştirmektir. 2025 1 Mayıs'ına hazırlığın temel ayaklarından birini, hatta öncelikli olanını bu çaba oluşturmalıdır. 1 Mayıs alanında sınıf eksikli güçlü bir mücadele zemini oluşturmanın yolu da buradan geçmektedir.

FAŞİST BASKI VE ZORBALIĞA GEÇİT YOK!

Dinci-faşist iktidar baskı ve zorbalığı kapsamını düzen partilerini de kapsayacak biçimde genişletmiş bulunuyor. Tek adam rejimini güçlendirmek için atılan her adım sınırlı ve güdük olan demokratik hak ve özgürlüklerin yok edildiği yeni bir saldırı dalgasına dönüşüyor. Toplumun geniş kesimleri bu baskı ve saldırılara karşı öfkelerini İBB başkanının tutuklanması saldırısı üzerine dışa vurmuş durumda. Toplumun değişik kesimlerinin çeşitli nedenlerle sokaklara döküldüğü halk hareketinde gençlik ise temel itici güç oldu. Burjuva muhalefet partilerini bile daha cüretli davranmaya sürükleyen gençlik güçleri, üniversiteler başta olmak üzere tüm alanları direniş ateşleriyle aydınlatıldı. Dinci-faşist iktidarı korkutan bu sokak hareketi henüz düzen sınırlarını aşmış değil. Buna rağmen iktidarın bir dizi hesabını boşa düşüren sonuçlar açığa çıkarmıştır. Mevcut hareketi ileri taşımanın, gençliği devrimci bir zemine çekmenin yolunu açmak için gençliğin dinamizmini 1 Mayıs alanına taşımak, işçi sınıfıyla birleştirmek

me önemli bir adım olacaktır. Gençliğin işçi sınıfıyla buluşması ona çok şey katacağı gibi, gençliğin dinamizminin 1 Mayıs alanına taşınması da işçi sınıfının üzerindeki ölü toprağını atmasına katkı sunacaktır.

SAVAŞ VE SALDIRGANLIĞA KARŞI!

Emperyalistler ve gerici bölge devletleri kendi çıkarları doğrultusunda halklara karşı her gün yeni katliamlar gerçekleştiriyorlar. Siyonist İsrail, Filistin halkının üzerine bombalar yağdırmaya devam ediyor. ABD-AB emperyalistleri, Türk sermaye devleti ve gerici bölge devletlerinin desteğiyle bu katliamları bu kadar pervasızca gerçekleştirme olanağı elde ediyorlar. Yine aynı güçlerin desteklediği cihatçı çeteler Suriye'de mazlum halklara karşı soykırım saldırılarını sürdürüyorlar. Başta Suriye Alevi toplumu olmak üzere Hristiyanlar, Dürziler, laik kesimler, Ermeniler vb. cihatçı çetelerin hedefinde. Suriye'de dünyanın gözleri önünde gerçekleşen katliamlardan Türk sermaye devleti doğrudan sorumludur. Sermaye devleti beslediği çeteler ve ordusu eliyle özellikle Rojava'da Kürt halkına dönük saldırılarını sürdürmektedir. ABD'nin başını çektiği emperyalist güçler ve gerici bölge devletleri ise Yemen'e dönük ağır saldırılar gerçekleştirilmektedir. Adım adım da İran'ı kuşatarak buraya saldırı hazırlığı yapmaktadır.

Emperyalistlerin ve gerici bölge devletlerinin sefil çıkarları için yürüttüğü savaş ve saldırganlık insanlığı olduğu kadar tüm canlı hayatını da büyük bir yıkıma sürüklemektedir. Olası bir dünya savaşının bir nükleer savaşa dönüşmesi ve bunun da dünyanın şimdiye kadar gördüğü en büyük felakete yol açması tehlikesi orta yerde durmaktadır. Bu felaketi engelleyebilecek güç de örgütlü işçi sınıfı ve dünya halklarıdır. Dünyanın dört bir yanında emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı durmak zamanın önemli görevlerindendir. 2025 1 Mayıs'ını her yer de anti-emperyalist, anti-kapitalist

mücadeleyi ve gerçek barış mücadelesini yükselttiğimiz güne dönüştürmek için de hazırlanalım.

İşçi sınıfını mücadeleye çekmek için devrimci seferberlik!

Dünyada ve ülkemizde yaşanan sorunların köklü ve kalıcı çözümüne giden yol devrimci sınıf mücadelesini büyütmekten geçiyor. Bu mücadelenin temel gücü ve öncüsü ise ancak işçi sınıfı olabilir. Diğer toplumsal katmanların önünü tuttuğu mücadelelerin her zaman bir sınırı olduğu, düzeni açacak bir mecraya evrilmediğini tarihsel gelişmelerin ortaya koyduğu bir gerçekliktir.

Tüm toplumsal mücadele dinamiklerini devrimci bir program etrafında birleştirecek, mücadele kapasitesini artıracak güç olan işçi sınıfı ise bugün için örgütsüz ve dağınıktır. Kapitalistler ve gerici iktidarlar bu zayıflığı fırsat bileerek saldırılarını pervasızca artırmaktadır. Başta komünistler olmak üzere sol güçlere düşen temel görev, işçi sınıfının öne çıkan kesimlerinden başlayarak sınıfın devrimci örgütlenmelerini inşa etmektir. Fabrikalarda ve havzalarda örgütlenme çabalarını güçlendirerek, kapitalist düzen ve efendileriyle çetin bir kavganın hazırlıklarına yoğunlaşmaktır. Bunu başardığımız ölçüde geleceği kazanmak doğrultusunda sağlam adımlar atabilir, tüm mücadeleci güçlerin enerjisinin düzen zemininde heba olmasını engelleyebiliriz.

2025 1 Mayıs'ına hazırlığı ve 1 Mayıs gününü bu açıdan değerlendirmeli, sınıfı örgütlenme doğrultusunda seferber olmalıyız. Bu seferberlik geleceği kazanma ve sosyalizm bayrağını yükseltme çağrısıdır. "Ya barbarlık ya sosyalizm!" şiarının tarihin hiçbir aşamasında olmadığı kadar kendini dayattığı günümüz koşullarında, barbarlığı yenme ve tüm insanlığı kurtarma çabasıdır.

Komünistler güncel ve tarihsel sorumluluklarına bu gözle bakmalı ve devrimci sınıf hareketinin gelişimi için tüm güç ve olanaklarıyla seferber olmalıdır. 1 Mayıs'ı bu seferberliğin önemli bir aşaması ve sıçramalı gelişim çabasının bir ayağı olarak örgütlemelidir.

Devrimci sınıf hareketi için devrimci seferberlik!

Yaşasın 1 Mayıs, yaşasın sosyalizm!

WWW.TKIP.ORG 'DAN ALINMIŞTIR...

19 Mart'tan 1 Mayıs'a,

“Genel grev, genel direniş”ten Taksim’e (?)

K. Toprak

Başlarken söyleyelim, sınıf mücadelesinin hiçbir biçim ve yöntemi bir diğerini dışlamaz. Hatta sınıf mücadelesi ancak bu biçimler arasında diyalektik bağlar kurulabildiğinde doğru bir rotada yol almaya başlar. Dolayısıyla, hazırlandığımız 1 Mayıs’a ve onunla birlikte bir kez daha alevlenen Taksim tartışmalarına bu diyalektik bağ içinde bakmak tarihsel bir zorunluluktur.

Söz konusu olan 1 Mayıs olduğunda Taksim’in tarihsel ve güncel anlamına, önemine ilişkin zaten bir tartışma bulunmuyor. Sınıf mücadelesinin geliştirilmesi konusunda samimi kaygı taşıyan herkes için bu konuda gayet net bir bilinç açıklığı var. Ne var ki, Taksim’in nasıl kazanılacağına ilişkin yaklaşımlar yıllardır 1 Mayıs gündeminin temel tartışmalarından biri oluyor. Bu yıl ise 19 Mart’ta başlayan eylem dalgası ile birlikte bu tartışmalar doğal olarak daha da “sertleşmiş” durumda. Tartışmaların odağında ise son bir buçuk ayın hareketli sürecinin en dinamik kesimi olan gençlik hareketi, daha doğru bir ifade ile ileri-politik gençlik güçleri var. Dolayısıyla 1 Mayıs ve Taksim üzerine devam eden tartışmaları gelişen hareketli sürecin dinamikleri ve zayıflıkları ile birlikte ele almak gerekiyor.

Bu hareketli süreçte öne çıkan iki slogan, yapılacak tartışma için önemli birer çıkış noktası oluşturuyor. Bu sloganların ilki “Mitinge değil eyleme geldik!” Bu slogan üzerinden, ileri-politik gençlik güçlerinin, özellikle 12 Eylül sonrasında gelişen toplumsal mücadele süreçlerinde “mitinglerin” oynadığı “uğursuz” role dönük gayet haklı bir tepki gösterdiği açık. 19 Mart’ta polis barikatını yıkarak hareketi tetikleyen gençlik, bu sloganda simgeleşen politik refleksi ile hareketin gelişim seyrinde de önemli bir rol oynadı. Sadece CHP’nin bilinen sınırlarını zorlamakla kalmadı, örneğin ODTÜ gibi gençlik hareketinin önemli bir merkezinde kimi reformist gençlik çevrelerinin yıllardan beri ördükleri düşünsel barikatları da aştı.

Bu slogan bugün “Gençlik Taksim’i istiyor!” sloganına evrilerek 1 Mayıs ve Taksim tartışmalarının odağına yerleşti. Gençliğin eylemli mücadelesini, en ileri ve politik kesimleri üzerinden “Taksim’i isteme” noktasına taşımak, abartısız bir şekilde “Gençlik devrim istiyor!” demek-

le eşdeğer. Geleceksizliğe mahkûm edilen gençliğin toplumsal bir devrim istemesinden daha haklı ve meşru bir talebi ise zaten olamaz.

Bununla birlikte, bu talebin ileri-politik gençlik güçlerinin ötesinde, ne ölçüde gençlik hareketinin temel talebine dönüştüğü ya da dönüştürülebileceği ise sorulması gereken önemli bir sorudur. Kuşkusuz gençlik hareketi kendi dinamikleri ile bu tartışmayı yapıyordur/yapacaktır. Ancak dışsal zorlukları bir kenara koyduğumuzda bile, gençlik hareketinin içsel zaaflarının bu tutumun genelleşmesini halen zora soktuğunu tespit etmek güç değil.

Bu tespiti yapabilmek için, hareketli süreçte alınan “akademik boykot” tutumunun seyri önemli bir veri oluşturuyor. Gençlik, polis barikatını aşan gözüpekliği kadar “akademik boykot” çıkışıyla da hareketin gelişim seyrinde önemli bir rol oynadı. Eğer o tutum geniş gençlik kesimleri tarafından benimsenmeseydi, açık ki, ne uzun yıllardır göremediğimiz kitlesellikte gençlik eylemleri olabilirdi ne de gelişen hareket üzerine bugün yaptığımız tartışmaları yapabiliydik. Süreç liselilerin eylemleri ve farklı biçimlerde devam etse de gençlik hareketinin halen birleşik bir karakterden uzak olduğu görüldü. Siyasal iktidarın kimi manevralarının da etkisiyle ne yazık ki bu önemli dinamik zayıfladı ve büyük ölçüde sönmüldü.

Dolayısıyla, hareketin dinamiklerini 1 Mayıs’a taşımak üzerinden yapılan Taksim tartışması, hele hele bu tartışmanın gençlik üzerinden yapılması ancak “öncü bir çıkış” kapsamında değerlendirilebilir. Ve o öncü çıkışın sınıf hareketine ve toplumsal mücadeleye olası etkilerinin hesaba katılması da zorunludur.

“Öncü savaş stratejisi” Türkiye Devrimci Hareketi’nin 50 yılı aşan tarihinin önemli tartışmalarından biridir. Bugün ileri-politik gençlik güçlerinin dinamizmine yaslanarak Taksim tartışmasında taraf olan çevrelerin önemli bir bölümünün bu anlayışın temsilcisi olan Mahir Çayan geleneğinin devamcısı olmaları bu yanıyla şaşırtıcı ve tesadüfi değil. “Öncü savaş stratejisi” teorik bir tartışmadır ve bu yolda yapmak istediğimiz temel tartışmayı aşan bir kapsama sahip. Bununla birlikte, bugün o geleneği sürdürme iddiası ile

Taksim tartışmasında taraf olan siyasal çevrelerin bu anlayışı reformist, popülist bir süzgeçten geçirerek devam ettirdiğini ifade etmek, var olan tartışmayı yerli yerine oturtmak bakımından önem taşımaktadır.

Dahası, ‘68 geleneği sahiplenilmesi gereken ama aynı zamanda aşılmış bir mirastır. Gençlik hareketi, 1968’de Türkiye Sol Hareketi’nin devrimleşmesinde önemli bir rol oynadı. O günün dersleriyle, aradan geçen 50 yılı aşkın zamandan sonra ona tekrar o misyonu yüklemek için ise geçerli hiçbir neden bulunmuyor.

Bu gerçek bizi hareket içinde öne çıkan ikinci temel slogana götürüyor. “Genel grev, genel direniş” sloganına...

İleri, politik gençlik güçleri direngilikleriyle hareketli sürece ivme kazandırmakla kalmadılar, birçok kritik dönemde hareketin ihtiyaçlarını da doğru bir şekilde tanımladılar, sloganlaştırdılar. Kuşku yok ki, bunun en önemlisi “Genel grev, genel direniş!” sloganı idi. Gelişen hareket, ancak işçi sınıfının aktif taraf olmasıyla, genel grevle genel direnişe dönüşebilir, toplumsal direniş bu şekilde ivmelenebilir ve hareket sonuç alıcı bir içerik ve biçim kazanabilirdi.

Ne yazık ki, sınıf hareketinin verili gerçekliği, kendi dinamikleri ile bu tutumu örgütleyebilecek kapasitenin çok uzağında bulunuyor. Dahası, bu tutumun örgütlenmesinde kritik bir role sahip olan sendikal yönetim merkezlerinin de böyle bir niyeti ve bakışı yok. Bu yanılla bugün Taksim tartışmaları üzerinden haklı olarak eleştirilen DİSK bürokratlarının oynadığı uğursuz rol, tam da bu konuda belirginleşiyor.

Ne var ki bu tablo, gelişen hareketi ileri bir aşamaya taşıma kaygısı olanların asli sorumluluğunu değiştirmiyor. Gelişen hareketi ileri taşıyıp sıçratmak halen işçi sınıfının politik bir taraf olarak sürece dahil olmasını zorunlu kılıyor. Bu ise girişilecek seferberliğin bir “genel grev, genel direniş” seferberliği olması gerektiği anlamına geliyor.

Eğer bu seferberliğin gereği bugüne kadar layıkıyla örgütlenememiş olsaydı, en azından bu konuda görünür bir çaba ve enerji harcanabilseydi 1 Mayıs’ı “genel grev, genel direniş” ile örgütlemek pekâlâ mümkün olabilirdi. Genel grev, genel direnişle örgütlenen bir 1 Mayıs’ın

adresi ise tartışmasız bir şekilde Taksim olurdu.

Ne var ki bugün genel grev, genel direnişle 1 Mayıs’ı örgütleme imkanını kaçırdığımızı açık yüreklilikle ortaya koymak gerekiyor. Bu durumda ise 1 Mayıs’ı “genel grev, genel direniş”i örgütlemenin bir imkanı haline dönüştürebilmek gerekiyor. Dolayısıyla, ileri-politik gençlik güçlerinin ve sol hareketin önünde, sınırlı güçleri ile sergileyeceği bir irade gösterisinin ötesinde bir sorumluluk bulunuyor. Bu sorumluluk, sanayi havzalarında ve 1 Mayıs alanlarında işçi sınıfına “genel grev, genel direniş”in neden gerekli ve mümkün olduğunun anlatılmasıdır. Bu sorumluluk “genel grev, genel direniş” için sorumluluk alması gereken sendika yönetimlerinin oturdukları koltuklarda ve meydanlardaki kürsülerde rahat bırakılmamasıdır. Yakın geçmişe ilişkin bir hafıza tazelemesi olarak, 2007 yılından itibaren yeniden güçlenen Taksim iradesi tam da bu şekilde bir çabanın ürünü olarak gerçeklik kazanmıştır.

“Şimdi değilse ne zaman?” diyerek “cesaret” kisvesiyle devrimcilik yarıştırmak, “Taksim’e gitmiyorsanız Kadıköy’e de gitmeyin, evde oturun” çığlıklarına düşmek, apolitik bir popülizmin ifadesidir. Bu apolitizm Taksim’e, ama daha da önemlisi “genel grev, genel direniş” şiarına/çağrısına sırtını dönen sendika bürokratlarının acizlikleri kadar tehlikelidir. Bu tutumun karşılığı ise elbette sendika yönetimlerinin gösterdiği adreste sıraya girmek ya da “işçi sınıfı neredeyse orada olacağız” demek değildir. Sorun, işçi sınıfının sendikal çarkların denetiminden de kopararak doğru politikaya nasıl kazanılacağıdır.

Başlarken de söylemiştik: Sınıf mücadelesinin hiçbir biçim ya da yöntemi bir diğerini temelden dışlamaz. Bazen bunu kırıp yolu açmak gerekir. Ki, o adımı atarken o sonucu doğuracağını bilmesede de gençlik hareketi 19 Mart’ta tam da bunu yapmış, korku duvarlarını yıkmıştır. Bazen ise gelişen hareketi bir ileri aşamaya taşımak için safları sıklaştırmak, güçleri yeniden düzenlemek ve hepsinden önemlisi örgütlü emekçileri doğru politikaya kazanmak ve uygun bir şekilde konumlandırmak gerekir. 2025 1 Mayıs’ının esas görevi de tam da bu noktada belirginleşiyor.

Dreyfus'un ruhu Türkiye'de dolanıyor...

Yargıda çürüme!

Tarihe baktığımızda bir yığın benzer nitelikte olay görebiliriz. Örneğin yaşanan-
dığı dönem tarihe damga vurmuş olan
“Dreyfus Vakası”, nedenleri ve sonuçla-
rı bakımından dünün bugünle kesişme
noktasında derslerle dolu bir örnektir.

Fransa'da tarih 1894 yılının Eylül'ünü
gösterdiğinde, Alfred Dreyfus adlı Yahudi
kökenli bir yüzbaşı casuslukla suçlanarak
yaşam boyu hapis cezasına çarptırır. Tu-
tuklama düzmece deliller, sahte belgeler
ve siyasi baskılarla gerçekleştirilir. Döne-
min Fransa'sında büyük bir siyasi krize
dönüşen olay bağımsız yargı, demokrasi,
insan hakları vb.'nin nasıl ayaklar altına
alınabileceğini gösterir.

Dreyfus'un suçlanması ve tutuklan-
masının ardından gelişen süreçte, Drey-
fus'un masum, Ferdinand Walsin Ester-
hazy isimli bir Fransız subayının ise esas
suçlu olduğuna dair iddialar ortaya atılır,
bunu gösteren çeşitli kanıtlar ortaya çı-
kar. Ancak iddia ve kanıtlara kulak tıkay-
an Fransız generalleri, göstermelik bir
yargılama yapıp oy birliği ile suçsuz ilan
ettikleri Esterhazy'yi serbest bırakır.

Yahudi karşıtlığı üzerinden gerçekle-
ştirilen bu olay büyük tepkilere yol açar.
Usta yazar Emile Zola bu hukuksuzluk
karşısında sessiz kalamayarak dönemin
cumhurbaşkanına “Suçluyorum!” başlık-
lı bir açık mektup yazar. Onun yaşanan
adaletsizliğe karşı bu mücadelesi Fran-
sa'dan sürgün edilmesine yol açar.

Zola sürgün edilse de Dreyfus Vaka-
sı'nda yaşanan hukuksuzluğa karşı geli-
şen toplumsal hareket, Fransız devletine
geri adım attırır. Yüzbaşı Dreyfus aklana-
rak hapisten çıkar. Fransa Cumhurbaş-
kanı Dreyfus'tan özür dilemek zorunda
kalır.

Ülkede ekonomik ve sosyal krizin fa-
turası ağırlaşıyor. On milyonlarca işçi ve
emekçi açlık sınırı altında bir ücretle ya-
şamaya mahkûm edilmiş durumda. Eko-
nomiyi düzeltme, enflasyonu düşürme
adı altında emekçilere kemer sıkma poli-
tikalarını dayatan iktidar, kapitalistleri ise
yeni rant alanları, teşvikler ve vergi afları
ile ödüllendiriyor.

Geniş yığınlara yönelik ekonomik ve
sosyal saldırılar artarken, muhalifler üze-
rindeki baskılar da boyutlanıyor, demok-
ratik hak ve özgürlükler gasp ediliyor. Bu

saldırganlık, AKP-MHP iktidarının ekono-
mik ve politik sıkışmışlığını gözler önüne
seriyor. Gelinek noktada sermaye cephe-
si bile tek adam rejimine dair memnuni-
yetsizliğini açıklama ihtiyacı duyuyor.

Çoktan meşruiyetini yitirmiş olan fa-
şist rejim iktidarda kalabilmek için dizgin-
lerinden boşalmış bir şekilde saldırıyor.
En ufak bir muhalefete dahi tahammül
gösteremeyen Erdoğan kayyım, fezleke
ve soruşturmalara muhalefete yönelik
kapsamlı bir saldırı yürütüyor. Pek çok il
ve ilçe belediyesine kayyım atayan rejim,
son olarak İBB başkanı Ekrem İmamoğ-
lu ve bir dizi insanı yolsuzluk, terör vb.
suçlamalar ile tutuklayarak cezaevine
gönderdi.

İmamoğlu'nun diplomasının iptal
edilmesi ve yolsuzluk soruşturması ge-
rekçisiyle tutuklanmasının tetiklediği
eylemler yaygınlaşarak genel bir halk ha-
reketine dönüştü.

Bu eylemlerin yaygın ve militan bir
şekilde ilerlemesinin motor gücünü
gençlik oluşturdu. Üniversiteler boykot
edilerek öğrenciler sokağa çıktı. Gençli-
ğin protesto ve eylemlere aktif katılımını
hazmedemeyen faşist rejim, yükselen
hareketi bastırmak için yeni bir saldırı
dalgası başlattı.

Erdoğan başta olmak üzere pek çok
AKP'linin yıllardır diline pelesenk etti-
ği “ileri demokrasi” ve “milli irade” gibi
söylemlerin sahteliğini herkes gördü. Bu
safsataların artık AKP tabanında dahi bir
inandırıcılığı kalmamıştır. Bunu çok iyi
bilen Erdoğan, tam bir zorbalıkla muha-
lif kesimleri bastırmaya çalışıyor. Rejim
polis terörü ve “bağımsız yargı” aparatını
kullanarak hedeflerine ulaşmaya çalışı-
yor.

Yargı elbette bu ülkede hiçbir dönem
bağımsız olmadı. Ancak gelinen yerde
yargıdaki çürüme öyle bir boyut kazandı
ki, burjuva hukukuna uygun karar alan
bir mahkeme mumla aranır oldu. Re-
jim karşıtı hemen herkes dayanaksız ve
sahte delillerle hırsızlık, yolsuzluk, terör,
vatana ihanet vb. suçlamalarla yargılana-
biliyor.

Dreyfus Vakası'nda sahte kanıtlara
dayalı yargılamayı mahkûm eden Zola
şunları söylüyordu: “Bütün bunlar da tek
ve çocuksu bir suç kanıtına, düşmana ve-
rildiği söylenen şu ünlü sırların hemen
hepsi de değersiz olduğundan, yalnızca
bayağı bir ihanet değil, aynı zamanda
sahteciliklerin en yüzüsü olan bu saçma
bordroya dayandırılmıştır.”

“Dreyfus'un suçsuz olduğunu biliyor-
lar ve bu tüyler ürpertici şeyi kendilerine
saklıyorlar” diyen Zola, bugün Türkiye'de
yaşananları görseydi kim bilir neler ya-
zardı.

Bir taraftan eylemlere katıldıkları için
işkence ve ev baskınlarıyla gözaltına alı-
nan öğrenciler suçlu bulunup hapse ka-
patılıyor, öte taraftan insanları domuz
bağı ile öldüren eli kanlı katiller, Tayyip
Erdoğan'ın “özel affı” ile serbest bırakı-
lıyor. Bir taraftan boykot yaparak tepki
gösterenlere karşı soruşturmalar açılı-
yor, öte taraftan kamu mallarını kendi
zimmetine geçiren AKP'li belediyeler
ve yandaş şirketlere tek bir soruşturma
açılmıyor. Tam bir arsızlıkla, tüm bunların
“demokrasi ve hukuk” çerçevesinde ya-
pıldığı iddia ediliyor.

“Evet! Bu utanç verici gösteriyi izliyo-
ruz, borçlar ve suçlar altında ezilmiş ki-
şiler suçsuz ilan ediliyor. (...) Bir toplum bu
noktaya geldiği zaman, artık çürümeye
başlamış demektir.” (Emile Zola, Suçlu-
yorum)

K. TORLAK

AKP iktidarı Koç Holding yakınlaşması

TÜSİAD yöneticileri, geçtiğimiz mart ayında AKP iktidarını “sert” denebilecek ifadelerle eleştirmişti. Eleştiriler AKP’nin ebedi şefi ile müritlerini öfkelenmiştir, TÜSİAD’a demediklerini bırakmamışlardı. Saraydan emir alan yargı anında harekete geçip TÜSİAD yöneticileri hakkında gözaltı kararı almış, adliye koridorlarında dolaştırmış, yurtdışı yasağı getirerek serbest bırakmıştı. Deyim yerindeyse TÜSİAD yöneticileri, halkın tepesinde boza pişiren AKP iktidarının hışmından paylarına düşeni “hafif dozda” almıştı.

TÜSİAD ve AKP iktidarı arasındaki gerginlik, aralarında uzlaşmaz çelişkiler olduğu anlamına gelmiyor elbette. Nitekim taraflar, yaşanan gerginliğe derhal son verdiler. Zenginler kulübünün simge isimlerinden Ali Koç Tayyip Erdoğan’ı ziyaret etti. Bu ziyaretin ardından Emine Erdoğan’ın Onursal Başkanı olduğu TOGEMDER’in Cemre Çarşısı’ndaki açılışına Acun Ilıcalı ile Ali Koç da katıldı. Sarayı teskin etmekle yetinmeyen Koç, “demir leydi”nin de “gönlünü yaparak” işi sağlama bağlamış görünüyor.

Saray rejiminin hışmına uğrayan TÜSİAD yöneticileri 19 Mart sürecinde gelişen halk hareketi karşısında da “sağır/dilsiz” pozisyonu almışlardı. İşkence, gözaltı ve tutuklamaları eleştiren tek bir kelime etmediler. Aksine AKP iktidarıyla esasa ilişkin olmayan anlaşmazlıkların üzerine sünger çektiler. Halk hareketi karşısında üç maymunu oynadılar. Zira halk hareketini egemen oldukları düzen için tehdit olarak gördüler. AKP iktidarı, Koçlarla, Koçlar AKP iktidarıyla sözde kavgalarını bir tarafa bırakarak, aynı cephede emekçilere karşı birleştiler.

Cumhuriyet tarihi boyunca bir numaralı tekeli sermaye gurubu olan Koç Holding, sermaye hükümetlerinin tam desteğini aldı: CHP, Demokrat Parti, Adalet Partisi, ANAP, DYP, Refah, DSP iktidarlari boyunca, 12 Mart ve 12 Eylül faşist darbeleri döneminde hep büyüdü, servetine servetler kattı. Semirdikçe semirdi. Koç Holding hep ön sıralarda yer alsa da diğer kapitalist aile ve şirketlerin çoğu için de aynı şeyi söylemek mümkün.

Hiçbir sermaye hükümeti Koç Holdingi AKP iktidarı kadar büyütmedi. En fazla büyüdüğü, en fazla kârına kar

kattığı yıllar bu dönem oldu. Dinci gericiğin çatı partisi AKP 2002 Kasım ayında sermaye iktidarının dümenine getirildi. Bu iktidarın ilk on yılında, Koç Holding sermayesini yüzde 683 büyüttü ve Türkiye’nin açık ara en büyük tekeli haline geldi. 2003-2013 arasındaki dönemde Koç ailesinin 10 yıllık net kârı 13,4 milyar liraya ulaştı. AKP iktidarı sayesinde servetini katladı.

Mustafa Koç, 2014’te Milliyet gazetesine verdiği söyleşide AKP’den duyduğu memnuniyeti ballandıra ballandıra anlatmıştı. Nasıl memnun olmasın, kârı da serveti de sürekli arttı. Elde ettikleri devasa kârlara rağmen doğru dürüst gelir vergisi de ödemedi. AKP iktidarı yardım elini, himmetini, desteğini Koç Holding’den hiç eksik etmedi. AKP şefi, Türkiye İhracatçılar Meclisi Genel Kurulunda Koç Grubu’na üç ödül birden verdi.

AKP-TÜSİAD ortaklığının göstergesi olarak Koç Holding, çöküş sürecinde olmasına rağmen Erdoğan’ın tek adam diktasıyla yakın ilişkisini ısrarla sürdürüyor. Ali Koç, Erdoğan klanından gelen davetleri hiç kaçırmıyor. Zira özelde Koç ailesi genelde TÜSİAD kodamanları, “emperyalistlerle birlikte” AKP’nin iktidara getirilmesinde etkin bir rol oynadı.

Son günlerde TÜSİAD kodamanlarının soruşturmaya uğraması ve adli kontrol ile serbest bırakılmaları birtakım gerilimler yaratsa da karşılıklı ranta dayalı TÜSİAD-AKP işbirliğinde zerrece değişiklik yaratmadı.

AKP, iktidarda olduğu süre boyunca hem ülke içinde hem ülke dışında büyük burjuvazi ve emperyalist tekelin çıkarlarını temsil etti, halen de ediyor. Neoliberal politikaların gözü dönmüş bir uygulayıcısı olarak onlara benzersiz kazançlar sağladı/sağlıyor. Grev yasakları ve emekçileri sistematik olarak yoksullaştıran politikalarla sermaye sınıfının tümüne uğursuz hizmetlerde bulundu. Kimi zaman tali konularda özelde Koç Holding, genelde TÜSİAD kodamanları AKP’yi eleştirseler de desteklemeye devam ettiler. Zira dinci-faşist rejim tekeli burjuvazi için hala kullanışlı bir aparatır. Koç Holding türü tekel hem kendi çıkarları hem de sistemin bekası için AKP’yi tehdit olarak değil, şans olarak görüyorlar.

TÜSİAD çatısı altında örgütlü olan kodamanlar, açlık ve sefaletle boğuşan milyonlarca emekçiye biriken tepkinin sonuçlarından korkuyor. Bu nedenle AKP

iktidarının halk hareketine yönelik saldırıganlığı karşısında sessizler. Zira kitle hareketinin devrimci bir nitelik kazanması Koçlar ve benzerleri için ölüm çanlarının çalması demektir.

İşçi sınıfına dönük saldırılarda sınır tanımayan AKP iktidarı, sıra Koç vb. kapitalistlere geldiğinde her türlü engeli temizledi, kaynakları onlara peşkeş çekti. Sermayenin çıkarlarını koruyan düzenin karanlığını koyulaştırdı. Yoksulu daha yoksul, zengini daha zengin yapmak için tezgahlanan saldırılarda sınır tanımadı.

Dolayısıyla, günün görevi, yaşadığımız açlık, yoksulluk, yıkım, baskı ve zorbalığın iki ana failinin hangisinin daha “demokratik” veya daha “insafli” olduğunu tartışmak değildir. Zira Koç ve diğer kapitalistlerle AKP iktidarının dostluğu bakidir. Yapılması gereken şey çürüyen sermaye ve baskı düzenine karşı kararlılıkla mücadele etmektir. İktisadi krizin faturasının işçi ve emekçilere kesilmesine dur demektir. Kurulmaya çalışılan baskı ve zorbalık rejimine geçit vermemektir.

H. YAĞMUR

Hırsızlık, yolsuzluk, talan...

“Yoksulluğu azaltmadan zenginliği arttıran ve suç işleme bakımından, sayılardan daha hızlı artış gösteren bir toplumsal sistemin özünde çürümüş bir şeylerin olması gerekir” (Karl Marx)

Gerici-faşist rejimin şefi Tayyip Erdoğan, iktidara geldiğinden beri sistemli bir şekilde yinelediği “Eski Türkiye ve yeni Türkiye” söylemi üzerinden politika yürüttü. Bu süreçte ekonomik, sosyal, siyasal vb. bütün sorunları, kendinden önceki iktidarların ya da beceriksiz muhalefet partilerinin sırtına yıkmakta oldukça usta-talaştı. Neredeyse her vaazında riyakarlığın sınırlarını alt-üst eden Erdoğan, yaklaşık 23 yıldır iktidarda olmasına rağmen şimdi de ülkenin içinde bulunduğu vahim durumdan CHP’yi sorumlu tutuyor. İzlediği politikalarla bataklığı her gün derinleştiren Saray rejiminin şefi, bu yaklaşımı ile toplumla fütursuzca alay ediyor.

AKP iktidarında kamu yararına yapılan bir takım “hizmetler” bir lütf diye sunuldu. Milyonlarca işçi-emekçinin alın terinden kesilen vergilerle yapılan yollar, köprüler, tüneller, barajlar, okullar, hastaneler vb. tüm altyapı çalışmaları, devletin görevi değilmiş de sanki Erdoğan’ın “lütfuymuş” gibi topluma empoze edildi. AKP’nin siyasi propagandası halen bunlar üzerinden devam ediyor. Topluma “bir lütf” diye sunulan işlerin ihalelerini ise, AKP’ye yakınlığıyla bilinen yandaş sermaye şirketleri “kamu adına” yok pahasına almaktadır. “Beşli çete” şahsında temsil edilen bu şirketlerin çoğu “borç üstlenim taahhüdü” adı altında hazine-den garanti alırken, tek kuruş dahi vergi ödemiyor. Alınan bütün bu ihaleler ile yapılan “hizmetler”, Kamu Özel İşbirliği (KÖİ) modelinden kaynaklı astarı yüzünden çok daha maliyetli oluyor. Bütününüyle sermayedarların yararına olan bu durum ile kamu kaynakları yıllarca bir avuç kapitaliste peşkeş çekildi. Geçilmeyen yollar, otoyollardan, tünellerden, köprülerden, kullanılmayan havaalanlarından vb. alınan ücretlerin hazineye ciddi bir mali yük haline geldiği, OECD raporlarında bile zikredilmeye başlandı.

Hazine ve Maliye Bakanı Mehmet Şimşek Orta Vadeli Program (OVP) üzerinden bir dizi ekonomik saldırının adımını atmıştı. Bu programla birlikte pek çok hak gasp edilirken, düşük ücret da-

yatması, esnek çalışmaya yönelik düzenlemeler, ağır ve güvencesiz çalışma koşullarının yaygınlaştırılması, kamu harcamalarının kısılması gibi pek çok saldırı gerçekleştirildi. Emekçilere “boğaz sıkma” programını dayatan AKP-MHP rejimi, yüzleri kızarmadan lüks ve şatafat içindeki yaşamlarını “itibardan tasarruf olmaz” diyerek sürdürüyorlar. Ekonomik kriz, hayat pahalılığı, yüksek enflasyon vb. bahane edilerek yapılan tüm bu saldırılarla milyonlar felakete sürüklenirken, genel olarak sermaye sınıfı özel olarak AKP’li yandaş sermaye grupları kârlarına kâr katmaya devam ediyor.

AKP-MHP rejimi geline aşamada boğazına kadar yolsuzluğa batmış durumda. Mafyatik bir saltanat kurmanın verdiği güç ve rahatlıkla giderek pervasızlaşan iktidar, “yavuz hırsız ev sahibini bastırır” misali kendini temize çıkarmaya çalışıyor. En kaba haliyle AKP iktidarı boyunca ortaya çıkan binlerce yolsuzluk davası ya soruşturulmadı ya da yargı aparatı eliyle hasır altı edildi. Zaman zaman muhalefet tarafından gündeme getirilen bu yolsuzluklar silsilesi, buz dağının sadece görünen kısmını oluşturuyor. Belediyeler üzerinden yapılan hırsızlık, yolsuzluk, zimmete para geçirme, liyakatsizlik, adam kayırmacılık, haraç toplama, mala çökme vb. geline aşamada AKP belediyeciliğinin “temel karakteri” olmuş durumda. Belediyelerde liyakat dışı işçi ve memur alımı, ihaleye fesat karıştırma, gerici dernek ve vakıflara yardım ve hibe, cemaatlara özel imtiyazlar vb. AKP’li belediyelerin olmazsa olmaz “tipik” özellik-

leridir.

Eski Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı Melih Gökçek’e yönelik yapılan yüzlerce şikayet ve açılan davaları, savcılık incelenmeye bile tenezzül etmedi. Hatta kendi “dava” arkadaşları tarafından suçlanmış olmasına rağmen oldu bütün bunlar. Keza Binali Yıldırım’ın oğlunun uyuşturucu ticareti yaptığı çete lideri Sedat Peker tarafından pek çok kez dile getirilmesine rağmen, ortada olan suçlar soruşturmaya konu bile edilmedi. Cemaat ve tarikat üyelerinin devletin kritik noktalarında kadrolaşması için yıllar boyunca üniversite sınav sorularını çaldılar. Soruların çalınması ile binlerce öğrencinin hakkı gasp edildi. Bunu yapanların sorumluları ise hiçbir biçimde hesap vermedi. Bugün benzer haksızlık ve adam kayırmacılık “mülakat” adı altında en fütursuz haliyle sürdürülüyor. Gerçekten başarılı olanlar değil yandaş ya da devletin önemli kademesinde “dayısı” olanlar bu mülakatları geçebiliyor. Belli ki AKP’li olmak bu mülakatları geçebilmek için önemli bir “detay” sayılmaktadır.

Baştan kokan balık artık tepeden tırnağa çürümeye başlamış durumda. Pis kokuları ortalığı kaplayan 17-25 Aralık yolsuzluğu, ayakkabı kutularında saklanan milyon dolarlar, sıfırlanan yüz milyonlarca Euro, Egemen Bağış ve Zafer Çağlayan’ın başını çektiği dört hırsız bakanın hasır altı edilmiş rüşvet ve yolsuzluk dosyaları, Bülent Arınç’ın Melih Gökçek’e Ankara’yı “parsel parsel sattınız” açıklaması, eski AKP Milletvekili Zehra Taşkesenlioğlu hakkında yapılan yolsuzluk ve rüşvet suçlamalarının video gö-

rüntüleri... Bu liste arşa kadar uzatılabilir. Buna rağmen “yüce yargı” herhangi bir soruşturma açma ihtiyacı duymadı. Ne de olsa bu bataklıkta semirenlerin tümü “dini bütün” ve “alnı secde gören” kişilerden oluşuyor.

Her gözeneğinden pislik fıskırmasına rağmen rejim, kendini “pirüpak” diye pazarlayarak toplumun akli ve bilinciyle küstahça alay ediyor. Ancak söz konusu muhalefet olduğunda, Saray’ın tetikçiliğini yapan “yargı” sinekten yağ çıkarıncasına bir hassasiyet gösteriyor. Saray despotluğuna biat etmeyenleri sahte delillere dayalı soruşturmalara, gözaltı ve tutuklama saldırısıyla susturmaya çalışıyor. İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerin bilinç ve örgütlülük düzeyinin zayıf olduğu bugünün koşullarında, medyanın da iğrenç propagandası ile “at izi it izine” sistemli bir şekilde karıştırılıyor. Fakat sokak mücadelelerinin güçlenmesi ve kitlelerin (özellikle gençliğin) tepkisi bu bulanıklığın da berraklaşmasını sağlıyor.

Emekçilerin ve toplumun ilerici kesimlerinin duyarlılığı örgütlü ve eylemli mücadeleye dönüştüğünde, rejimin “hilkat garibesi” surati daha da belirginleşecektir. Yalan, sahte vaat, rüşvet ve dezenformasyonla inşa ettikleri, baskı, terör ve tetikçi yargı yoluyla ayakta tuttıkları gayrimeşru rejim, kendi payandaları ile birlikte tarihin çöplüğünü boylayacaktır.

K. TORLAK

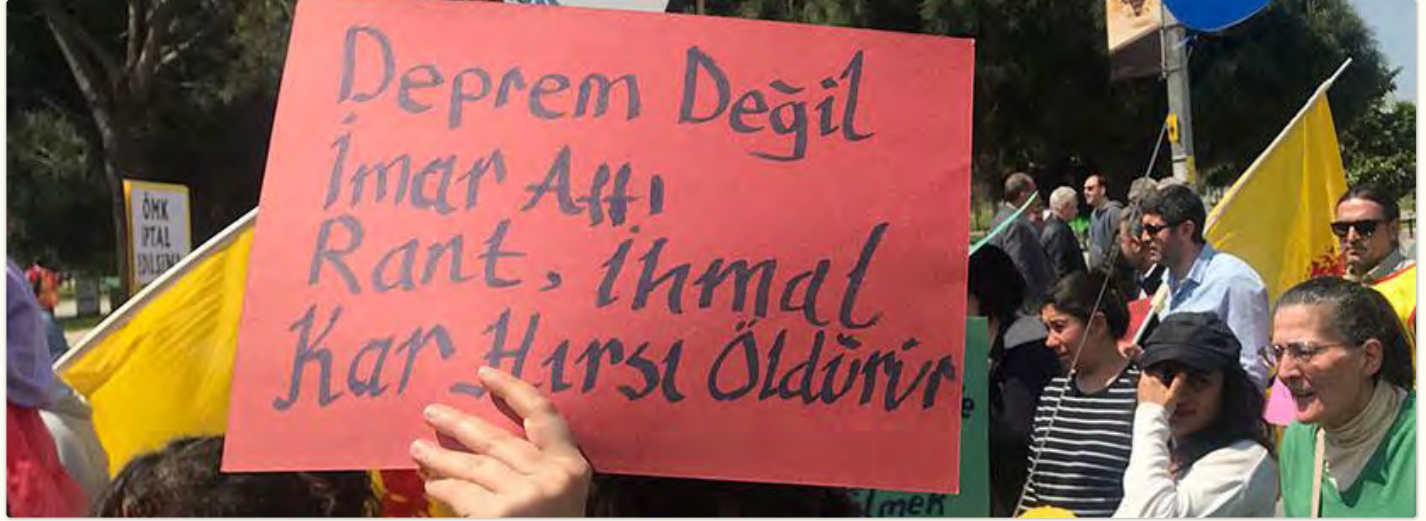
Deprem ve soyguncu-rantçı düzen gerçekliği

İstanbul'da yaşanan 6,2 şiddetindeki deprem, soyguncu-rantçı düzen gerçekliğini bir kez daha gözler önüne serdi. Bilim insanlarının olası İstanbul depremi konusunda yıllardır uyarılarda bulunmasına rağmen, 6,2 şiddetinde yaşanan son deprem bu konuda hemen hiçbir önlem alınmadığını ortaya koydu.

Birakalım devletin önlem almasını, insanlar daha ilk anda iletişim kurmakta bile büyük sıkıntılar yaşadı. Apar topar evlerini terk etmek zorunda kalan binlerce kişi, devasa apartmanların arasında kalan küçücük alanlarda depremin yıkımından korunmaya çalıştı. Yaşlı, yalnız ya da engelli olan insanlar kendi imkanlarıyla açık alanlara çıkmaya çalıştı ya da evlerinde kaldı.

Acil durumlarda danışılacak tek bir kurum ya da kişi ortada yokken, rejim yetkilileri pişkince ve sadece "evlere girmeyin" yönünde çağrı yapmakla yetindiler. Öyle ya, insanlar bu kadarını "akıl edemezdi!". Öyle ya, insanlar içerisinde yaşamaya mahkum edildikleri çürük-çarık binalardan "bi haberdirdi!" Toplanma alanlarına AVM yapan, rant uğruna Kanal İstanbul projeleriyle uğraşan, deprem vergilerine çöken iktidar belli ki koca bir toplumla alay diyor.

TMMOB'un, olası İstanbul depremine ilişkin daha önce yayınladığı bir raporda mevcut toplanma alanı sayısının

77 olduğu belirtiliyor. Deprem toplanma alanlarına Forum İstanbul, Kiptaş Ünal, DAP Royal Center, TOKİ Avrupa Konutları, Capacity AVM vb. yapıların inşa edilmesi, daha önce 479 adet olan toplanma alanının önemli bir kısmının rant uğruna talan edildiğini ortaya koyuyor. Toplanma alanlarının AVM olduğu İstanbul'da acil ulaşım yolları da otopark olarak "değerlendirilmektedir". Tüm bunların yanı sıra, 22 yıldır deprem vergileri üzerinden toplanan paralar da depreme hazırlık için kullanılmadı.

İstanbul'da binaların yarısından çoğunun eski ve olası bir büyük deprem karşısında dayanıksız olduğu biliniyor. Bu gerçek yerli yerinde dururken, rejim

oy ve rant politikalarını aralıksız olarak sürdürmeye, milyonları ölüme mahkum etmeye devam ediyor. Deprem sırasında ve sonrasında yaşananlar bu gerçeği bir kez daha çarpıcı ve bir o kadar da katı bir şekilde gözler önüne serdi.

Toplanma alanlarının olmaması, iletişim operatörlerin çalışmaması, kilitlenen trafik ve yaşanan panik havası göz önüne alındığında, daha şiddetli bir deprem yaşandığında ortaya çıkabilecek yıkımın, kaybın ve kaosu boyutlarını tahmin etmek zor olmayacaktır. Oysa ki başta Kanal İstanbul olmak üzere, rant projeleri için harcanacak bütçe deprem önlemleri için önemli bir kaynağa dönüştürülebilir. Fakat, bu harami düzeni için kapitalist-

lerin elde edeceği kâr ve rant insan yaşamından daha değerlidir. Bu nedenle yıllardır devasa bütçeler inşaat tekellerine aktarılmaktadır. Milyonlarca insan çürük-çarık binalarda ölümlerle baş başa bırakılırken Kanal İstanbul başta olmak üzere rant projelerine oluk oluk para akıtılmaktadır.

Bu tabloyu değiştirecek şey ise, işçi sınıfı ve emekçilerin bu ölüm ve rant düzenine karşı vereceği mücadeledir. Emekçinin yaşamlarına ve geleceklerine sahip çıkmak için yan yana gelmesi ve toplanması gereken alan tam da burasıdır.

Ne yaptınız bugüne kadar?

İstanbul Silivri'de dün gerçekleşen 6,2 şiddetindeki depremin ardından AKP iktidarının bakanları ve Saray rejiminin şefi bugün ekranlara geçerek nutuk atmaktan geri durmadılar.

100 binin üzerinde insanın barınma talebinin karşılandığını, bir sorunun yaşanmadığını, devletin tüm kurumlarıyla sahada olduğunu iddia ettiler.

"Barınma sorununu çözdük" dedikleri de insanlara en sağlıksız koşullarda spor salonlarını, camileri ve okul bahçelerini açmak... Sonrasında da "riskli binalara girmeyin!" diye eklediler. Sormak lazım... İstanbul'da yüksek risk altında 1,5 milyon konut ve her an yıkılabilecek 600 bin ev varken, insanların bir alternatifleri yokken, insanlar binalara girmeyip de ne yapacak?

Dün gerçekleşen depremde ciddi

bir can kaybı ve yıkım olmaması ile tescilli bulup dursunlar iktidar sahipleri. "Devlet görevinin başındaydı" da deyin dursunlar. Depremi şiddetinin büyüklüğüne rağmen uzmanlara göre depremin merkezinin yerleşim yerlerine uzaklığı ve fay hattında kırılma yaşanmaması ağır bir sonuca dönüşmedi. Bu tabloda bile insanların barınma sorunu ortaya çıktı, toplanma noktaları olmadığı için insanlar binaların arasında daracık sokaklarda bekleyişe geçtiler. GSM operatörleri bir süre çalışmadığı için yakınlarına ulaşamadılar.

Dün gerçekleşen deprem, beklenen büyük İstanbul depremini bir kez daha hatırlattı sadece... Bir deprem ülkesi

olan Türkiye'de, başta Maraş depremleri olmak üzere ağır yıkımların yaşandığı tabloda deprem için hiçbir önlem alınmayan ve insanları büyü bir yıkımla karşı karşıya bırakan sermaye iktidarı sahipleri çünkü depremin ardından da günah çıkarmayı ihmal etmediler. Ağır yıkımların müsebbiplerinden biri olan Çevre ve Şehircilik Bakanı Murat Kurum sanki hiçbir sorumluluğu yokmuş gibi "Deprem geçtikten 3-5 gün sonra maalesef deprem gerçeğini unutuyor, bu gerçek üzerinden hareket etmiyoruz. Riskli bina öldürür, bu dönüşümü hep birlikte gerçekleştirelim dedik. 13 yıl önce Cumhurbaşkanı bedeli ne olursa olsun dönüştüreceğiz sloganıyla seferberlik

başlatmıştı. Çalışmalarımızı güçlü şekilde sürdürmeye gayret ediyoruz." demesizliğini gösterebildi.

Olası İstanbul depreminin yaratacağı yıkım bilinmesine rağmen gerek AKP iktidarının bakanlarının gerekse saray rejiminin şefinin tek bir ağızdan söylediği söz "kentsel dönüşüme devam edeceğiz" oldu.

Oysaki onların kentsel dönüşümden anladıkları tek şeyin rantsal dönüşüm olduğunu çok iyi biliyoruz.

Dünkü depremin ardından yaptıkları açıklamalarda ne kadar ikiyüzlü olduklarını görmek için Maraş depremi sonrasında yapılanlara ve depremin üzerinden 2 yıl geçmesine rağmen yüzbinlerce insanın mağduriyetinin hala devam ettiğine bakmak yeterli!

Sağlıkta “sermaye vizyonu”

Son yıllarda “sağlıkta dönüşüm” adı altında hayata geçirilen politikalar ve bu kapsama dahil edilen “Health Türkiye vizyonu”, aldatıcı bir şekilde “kamu yararı” ve “yenilikçi anlayış” söylemleriyle meşrulaştırılmaya çalışılıyor. Oysa geçtiğimiz günlerde yayımlanan “Ayakta Teşhis ve Tedavi Yapılan Özel Sağlık Kuruluşları Hakkında Yönetmelik” düzenlemesine yakından bakıldığında, bu söylemin ardında yatan temel motivasyonun, sağlık hizmetini temel bir insan hakkı olmaktan çıkarıp, sermayenin yeni ve kârlı bir pazarına dönüştürme çabası olduğu açıkça görülmektedir. Her yıl çıkarılan çok sayıda yönetmelikle, sağlık hakkı adım adım piyasaya açılarak sermayeye peşkeş çekiliyor.

Yürürlükten kaldırılan yönetmeliği, kimi istisnalar dışında yeni bir ambalajla sunan bu düzenleme nitelsiz, piyasacı ve “sektörü” yeniden şekillendirilmiş bir “sağlık hizmeti” amacı gütmektedir. Sadece sağlık hakkının gasp edilmesiyle kalınmamış, sağlık emekçilerinin çalışma koşullarına yeni kısıtlamalar da getirilmiştir. Esnek çalışma saatlerinin yaygınlaştırılması ve hizmet değerinden ziyade piyasa dinamiklerine göre şekillenen özel hastanelerin artmasıyla, milyonların kamu hastanelerinden hizmet alması zorlaştırılacak, özel hastaneler ise yalnızca kâr odaklı çalışacaktır.

Yönetmelikteki birçok hükmün, yürürlükten kaldırılan yönetmeliğin tartışmalı istisnalarından alınmış olması,

“yeni” bir düzenleme iddiasının boş olduğunu gösteriyor. Mevcut sağlık sisteminin derinleşen sorunlarına çözüm üretmek bir yana, eski problemlerin yeniden ısıtılıp sunulması, gerçek bir çözüm iradesinden yoksun, günü kurtarmaya yönelik adımlar atıldığını gösteriyor. Tıbbi laboratuvarların yönetmelik kapsamı dışında bırakılması, teşhis ve tedavi süreçlerinin yapay bir şekilde ayrıştırılması anlamına geliyor. Bu yaklaşım, hasta odaklı ve bütüncül bir sağlık hizmeti sunma iddiasından uzaktır.

Eş zamanlı olarak hızlandırılan “Health Türkiye vizyonu”, Türkiye’yi ulus-

lararası “sağlık turizmi” merkezi haline getirme ve piyasacı, sermaye odaklı sağlık sisteminin bir parçası yapma amacını taşıyor. Sağlık Bakanlığı tarafından büyük bir övgüyle sunulan bu proje, sermaye iktidarı tarafından “sağlık alanında cazip bir gelecek vizyonu” diye pazarlanıyor. Oysa yeni yönetmeliğin hedefleri dikkate alındığında, bu “vizyonun” temelinde küresel sağlık pazarından daha fazla pay elde etme çabasının yattığı görülecektir.

Yeni yönetmelik, “sağlıkta dönüşüm” söylemi ve “Health Türkiye vizyonunun” genişletilmesi hedefiyle atılmış bir adım gibi gösterilse de aslında sağlık hakkının

daha fazla gasp edilmesine, sağlık emekçilerinin mesleki özgürlüğünün kısıtlanmasına ve “müşteri odaklı” sağlık sisteminin tam hakimiyetinin sağlanmasını odaklanmıştır.

Milyonların yaşam hakkını hiçe sayan sermayenin “demir yumruğu” Erdoğan iktidarı, emekçilerin sağlık hakkını da pervasızca ayaklar altına almaktadır. Yaşamlarımıza ve emeğimize yönelik bu saldırıları püskürtmenin tek gerçek yolu var: Örgütlü mücadeleyi her alanda yükseltmek!

S. SANCAR

Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) 2024 yılına ait çocuk nüfusu verilerini açıkladı. Türkiye’de yaşayanların yüzde 25.5’ini çocuklar oluşturuyor ve bunlar 0-17 yaş aralığında bulunuyor.

ÇOCUK İŞÇİ SÖMÜRÜSÜ

Verilere göre 15-17 yaş aralığındaki çocukların çalışma oranı yüzde 24.9. Bu oran sadece kayıtlı verileri yansıtmakla birlikte, her dört çocukta birinin işçi olduğu anlamına gelmektedir. 3 milyon 894 çocukta 970 bini kayıtlı, 504 bini MESEM kapsamında toplamda 1 milyon 474 bin çocuk işçi durumundadır. Kayıtsız çalışan çocukları da eklediğimizde bu sayı iki katına erişecektir.

Türkiye’de 85 milyon 664 bin 944

Her dört çocukta biri işçi!

kişiden 21 milyon 817 bin 61’ini çocuk. Verilere göre en yüksek çocuk oranı Urfa’da bulunuyor, en düşük çocuk nüfus oranına sahip şehir Dersim’dir.

Okul öncesi eğitim seviyesinde beş yaş net okullaşma oranı düştü. 2023/24 öğretim yılında yüzde 84.3 oldu. İlkokul seviyesinde net okullaşma yüzde 95, ortaokulda 91.5 ve ortaöğretimde ise yüzde 88 oldu. İlkokul tamamlama oranı 2023/24’te yüzde 98.7, ortaokulda yüzde 97.7, ortaöğretimde ise 81.2 oldu. Türkiye genelinde örgün eğitime devam eden öğrenci sayısı 18 milyon 710 bin 265 olurken bu öğrencilerin yüzde

51.3’ünü erkekler, yüzde 48.7’sini ise kız öğrenciler oluşturdu.

Çocukların yaşam koşullarının da yer aldığı verilerde yeni giysiye sahip olmayan hane halkı %9.2, ayakkabıya sahip olmayan çocuk oranı ise %11.7’dir. Beslenme oranları da çocukların yüzde 32.3’ünün et, balık veya tavuk tüketemediğini göstermektedir.

Beslenemeyen, giyinemeyen, dinlenemeyen, okuyamayan, yaşayamayan çocuklar

Verilere göre çocuk ölümlerinin önemli bir bölümü dışsal yaralanmalar ve zehirlenmeler nedeniyle gerçekleş-

miş. Bu veriler bir bütün olarak çocukların güvenli ve güvenceli yaşam hakkının olmadığı bir tabloyu göstermektedir.

Türkiye’de çocuk nüfusun oranı azalmaya devam ediyor. Saray rejiminin şefinin üç çocuk dayatması, doğum yardımı reklamlarının gerisinde bu gerçeklik yatmaktadır. Nisan ayının ilk 15 gününde dört çocuk işçi iş cinayetinde öldürüldü.

MESEMLer eliyle çocukların ağır sömürü çarkları arasında kapitalistlerin insafına terk eden iktidarın politikalarıdır. OVP, UİS ve 12. Kalkınma planları ile krizin faturasını emekçilerin üzerine yıkarak isteyen iktidar nüfus politikalarıyla, bunları tamamlayan eğitim ve sanayi politikalarıyla emek sömürüsü cehennemini doldurmayı hedeflemektedir.

Krizin faturasına, faşist baskıya ve zorbalığa geçit verme...

Direne direne kazanacağız!

Krizin faturası gün geçtikçe artıyor. Kapitalistler krizin faturasını işçi ve emekçilerin sırtına yüklemek için türlü yollar deniyorlar. İşten atma saldırısının yanı sıra, örgütlenme ve sendikali olma hakkı gasp ediliyor. İşsizlik sopasını kullanan kapitalistler arkasına aldıkları saray rejimi ile birlikte kazanılmış haklara göz diyor. Baskı ve zorbalık düzenlerinin sürmesi, işçilerin canlarından, haklarından ve geleceklerinden daha önemli. Tüm bunlara rağmen işçiler tekil tekilde olsa yasaklara, saldırılara, hak gasplarına ve örgütlenmenin önündeki engellere karşı direniyor. Okurlarımız için 25 Mart ile 12 Nisan arasında gerçekleşen sınıf eylemlerini derledik...

DİRENİŞLER, GREVLER VE EYLEMLER

Mercan Makina'da Birleşik Metal-İş Sendikası'na üye olan işçiler işten atıldı. Manisa'da bulunan fabrikada işçiler 20 Şubat'ta direnişe başladı.

Omsa Metal ve Erlau Metal fabrikalarında Birleşik Metal-İş Sendikası'na üye işçiler fabrikalarında yaptıkları eylemlerle TİS masasının kurulmasını istedi. Omsa'da 4 Nisan'da, Erlau'da ise 7 Nisan'da eylemler yapıldı.

Birleşik Metal-İş Gebze 1 Nolu Şubeye bağlı Gökay Kalıp'ta ise anlaşma yapılamazsa 24 Nisan'da yapılacak grev kararı fabrikaya asıldı.

İzmir'de Temel Conta'da sendikal hakların tanınmaması ve sefalet ücreti dayatmasına karşı Petrol-İş Sendikası üyesi işçilerin direnişi sürüyor. Grevin 125. gününde (13 Nisan) işçiler Sungurlar direnişini anlatan bir paylaşım yaptı.

DİGEL'de TEKSİF Sendikası'na üye olan 4 işçinin işten atılması üzerine işçiler fabrika önünde direnişe başladı. DİGEL işçileri 4 Şubat'tan bugüne sendikaların tanınması ve işten atılan işçilerin işe geri alınmaları talepleriyle direniyor. 11 Nisan'da direnişin 85. gününde Serbest Bölge'de yürüyüş yaptı.

İzmir'de Tiktok'un içeriklerini denetleyen Telus Digital işçileri Çağrı İş Sendikası'na üye olmasının ardından işten atıldı. Telus Digital işçilerinin direnişinin 89. gününde (8 Nisan) direniş alanında "Genel grev, genel boykot" çağrısı yaptı.

Tezcan Galvaniz işçileri yüzde 8 zam dayatmasına karşı 11 Mart'ta greve çıktı. Öz Çelik-İş Sendikası'na üye olan işçi-

ler haklarını alana kadar direneceklerini söyledi.

McDonald's-Havi Lojistik'te işçi ve sendika düşmanlığına karşı Nakliyat-İş Sendikası'na üye olan işçiler direniyor. McDonald's'a boykot çağrısı yapan işçiler farklı kentlerde eylemler yapmaya devam ediyor.

Lezita'da TEK GIDA-İŞ sendikası'na üye olan işçilerin direnişi sürüyor. Grevin 400. gününde 10 Nisan'da Akhisar Kerem Gıda, Uçantay, UMUT SEN temsilcileri ziyaret etti.

İstanbul Tuzla'da bulunan TKİS Perde'de TEKSİF SENDİKASI'na üye olan işçilerin direnişi sürüyor. Direnişin 169. gününde (10 Nisan) direniş alanında çağrı yapan işçiler "1 Mayıs'ta Kartal'dayız" dedi.

Antakya'da Yolbulan metal işçileri 20 Haziran 2024'te greve başladı. Özçelik-İş Sendikası'na üye olan işçiler grevlerinin 295. gününde (10 Nisan) belediye meclisinin Payas'ta ki toplantısına katıldı.

Biten direnişler ve süren mücadele Kaynak Tekniği fabrikasında Birleşik Metal-İş Sendikası'na üye işçiler 31 Ocak'ta greve başladı. Sendika 14 Mart'ta anlaşma imzalandığını duyurdu.

İzmir'de bulunan üç ayrı tütün fabrikasında yaklaşık 45 gündür süren grev 12 Nisan'da sonlandırıldı. TEK-GIDA-İŞ Sendikası'na üye olan Oryantal, Sunel ve T.T.L. Tütün fabrikalarında da anlaşmanın yapıldığı duyuruldu. İşçiler Sunel Tütün'de 27 Mart'ta, Oryantal Tütün'de 28 Mart'ta ve T.T.L Tütün'de ise 3 Mart'ta greve çıkmıştı 12 Nisan'da grev sonlandırıldı.

Enerji-Sen, İSPER AŞ'de devam eden Toplu İş Sözleşmesi sürecinde verilen mücadelenin işçilere dönük tutanaklarla engellenmek istenmesine karşı 8 Nisan'da İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı İSPER A.Ş. önünde eylem yaptı.

Kuzey Star Tersanesi'nde Limter-İş Sendikası'na üye işçiler alacakları için 4 Mart'ta direnişe başladı. Direniş süreci boyunca işçiler ve sendika başkanı Kamber Saygılı kule vince çıkarak eylem yaptı. Gözaltı saldırısına, polis ablukasına direnen işçiler 18 Mart'ta "Kıdem, ihbar, yıllık izin ve şikayetlerin geri çekilmesi" sonucunda direnişi bitirdi.

Söz Konfeksiyon patronu Mehmet Fatih Akın'ın Beykoz Riva'da yaptırdığı vil-

lasını inşa eden işçiler ücretlerini almak için 25 Şubat ve 7 Mart tarihleri arasında patronun atölyesi ve evi önünde eylemler yaptı.

İzBB, 23 işçiyi bünyesindeki şirketlerden birine alınmadığı için 25 Şubat'ta direnişe başladı. 1 Mart'ta işçilerin geri alınacağı duyuruldu ve direniş sonlandırıldı.

Ankara Çayırhan'da maden yatağı ve termik santralin satış planına karşı işçiler kendilerini 2,5 km aşağıda bulunan 250 metre derinlikteki "zindan" dedikleri yere kapattı. 27 Şubat ve 4 Mart tarihleri arasında eylem yapan işçiler özelleştirmeye karşı direndi.

Türk Tabipleri Birliği İstanbul'dan Ankara'ya Beyaz yürüyüş gerçekleştirdi. 25 Şubat-1 Mart tarihleri arasında pek çok şehirde açıklama yapan hekimler "Başka bir sağlık sistemi mümkün" dedi.

Ankara'da PTT işçileri, özlük haklarının gasp edilmesi ve düşük ücretlere karşı kadro talebiyle 7 Mart'ta iş bıraktı.

Geriçi faşist iktidarın zorbalığına karşı eylemlerin 10. gününde 28 Mart'ta DİSK işyerlerinde yaptığı çağrı ile "Direnişte"yiz dedi. DİSK'e bağlı sendikalara üye olan işçiler öğle aralarında bildiri okudu ve yarım gün iş bıraktı.

BELEDİYELER, HASTANELER VE İNŞAATLARDA ÇALIŞAN İŞÇİLER HAKLARINI İSTİYOR

Altındağ Belediyesi'nde, TİS görüşmelerindeki uyuşmazlık nedeniyle alınan grev kararının ardından 6 Mart'ta Hizmet-İş üyesi 14 işçi işten atıldı. Hak-İş'e bağlı Hizmet-İş üyesi 46 işçi işten çıkarılmıştı. İşten çıkarılan işçiler, belediye binasının yanına direniş çadırı kurmuş, çadır daha sonra kaldırılmıştı. İşçiler bayramın ardından direnişlerini sürdürmek için tekrar direniş çadırı kurdular.

Bunun üzerine 13 Nisan'da AKP'li Altındağ Belediye Başkanı Veysel Tiryaki, işten atılan belediye işçilerinin direniş çadırına ve sendikacılara saldırdı.

DEÜ Hastanesi işçileri toplu iş sözleşmesi talepleri için 8 Nisan ile 10 Nisan arasında birer saat ve yarım gün iş bıraktı. 8 Nisan'da başlayan ve bir saat süren iş bırakma 10 Nisan'da yönetimin görüşme talebi üzerine sonlandırıldı. T. Sağlık İşçileri Sendikası ile DEÜ Rektörlüğü arasında yapılan TİS sürecinde anlaşma

sağlanamaması üzerine haklarını isteyen işçiler eylemlerine ara verdi.

Çiğli Belediyesi'nde işten atılan DİSK Genel-İş 10 No'lu Şube üyesi kadın işçiler Çiğli Belediyesi önünde 7 Nisan'da basın açıklaması yaptı.

Dersim Belediyesi'nde kayyım tarafından "personel giderlerinin yüzde 40 yasal sınırının üzerinde olması" gerekçesiyle işçiler işten atıldı. Genel-İş üyesi dört işçi 26 Mart'ta işlerine geri dönme talebiyle her gün saat 12.00 ile 14.00 arasında Yer Altı Çarşısı üzerinde oturma eylemi yapıyor.

Trabzon Çoruh EDAŞ Arsin Bölge Müdürlüğü'nde çalışan, Enerji Çalışanları Sendikası'na üye işçiler 24 Şubat'ta eylem yaptı.

Akkuyu'da işçiler 24 Şubat'ta iş bıraktı. İşçiler "Burası şantiye değil, Nazi kampı gibi" derken, şantiyeye jandarma gönderildi.

Adana'da Seyhan Belediyesi işçileri 24 ve 25 Şubat'ta iş bıraktı.

Beşiktaş Belediyesi'nde Genel-İş Sendikası'na üye işçiler 24 Şubat'ta iş yavaşlatma eylemi yaptı.

Maltepe Belediyesi işçileri, geriye dönük alacaklarının ödenmemesi nedeniyle 4 Mart'ta bir günlük iş durdurma eylemi yaptı.

Ege Üniversitesi Hastanesi'nde sağlık emekçileri teşvik ödemelerinin yükseltilmesi talebiyle üç gün boyunca (25, 26, 27 Şubat) iş bıraktı.

Pamukkale Üniversitesi Hastanesi sağlık emekçileri 6 Mart'ta talepleri için bir saatlik iş bırakma eylemi yaptı.

Adıyaman'da Dilkar İnşaat Elektrik AŞ. deprem konutları şantiyesinde inşaat işçileri 6 Mart'ta iki aydır ödenmeyen ücretleri nedeniyle iş bıraktı.

Yozgat'ın Yerköy ilçesi ile Kayseri arasında yapımına başlanılan Yüksek Hızlı Tren (YHT) hattı Yerköy ve Kayseri şantiyesinde çalışan 1750 işçi 13 Mart'ta maaşlarından yapılan kesinti nedeniyle iş bıraktı. Kayseri YHT yapım inşaatında çalışan DİSK DEV Yapı-İş üyesi işçilerin iş bırakma eyleminin ikinci gününde maaşlarının eksik bölümü yattı.

Niğde'nin Ulukışla ilçesine bağlı Maden köyünde Kayseri firması NARTAŞ yöre halkından yaklaşık 150 kişiyi işten çıkardı. Yeni ihale alan taşeron firma tarafından toplu şekilde işten çıkarılan

işçiler 2 Mart'ta işletme önünde eylem yaptı.

Doğuş YDA ortaklığıyla yapımı yıllardır süren Tokat Niksar karayolu inşaatında çalışan işçiler 27 Mart'ta ücretlerinin yatırılmaması nedeniyle iş bıraktı. 5. Levent Korupark Torunlar GYO da hakları gasp edilen Yapı Yol-İş üyesi işçilerin 16. kat dış cephede bekledi. 11 Nisan'da eylem yapan işçiler gözaltına alındı.

ANTEP'TE 25 MART İLE 12 NİSAN ARASINDA YAPILAN EYLEMLER

Antep'te Başpınar Organize Sanayi Bölgesi işçileri, patronların yüzde 44'ü aşan resmi enflasyona rağmen yüzde 30'luk zamda ortaklaşmasına karşı eylemler yaptı. Yaklaşık 20 fabrikada 2 binden fazla işçi iş bıraktı. Valilik kentte eylem yasakları ilan etti, eylem yasaklarına karşı BİRTEK SEN yasakları tanımama çağrısı yaptı. BİRTEK SEN Başkanı Mehmet Türkmen eyleme katılmak üzere evinden çıktığında gözaltına alınıp 17 Şubat'ta tutuklandı. Türkmen, 24 Mart'ta çıkarıldığı mahkemece tahliye edildi. Ancak serbest kalması sadece bir gün sürdü. Savcılığın itirazı üzerine yeniden ev hapsi kararı verildi.

Antep'te bulunan Eruslu Global'e ait Ecoplast fabrikasında çalışan Cüneyt Tışkaya 2 Nisan'da boykot çağrısını WhatsApp durumunda paylaştığı için 3 Nisan'da işten çıkarıldı. Antep'te Başpınar OSB'de bulunan Bade Halı'da çalışan işçiler, düşük zamma karşı 25 Şubat'ta iş bıraktı. Antep Başpınar'da bulunan Yalçın Kardeşler fabrikasında çalışan işçiler düşük ücret zammına karşı 27 Şubat direnişe başladı. Söz alan işçiler direnişe ara verdi.

Has Çuval işçileri 28 Şubat'ta patronla görüşme iki talep aynı gün kabul edildi.

Grand Halı işçileri de düşük zammı kabul etmeyerek 28 Şubat'ta iş bıraktı ve 3 Mart'ta direniş sonlandırıldı.

Durkar Halı'da eylem 4 Mart'ta başladı ve 6 Mart'ta bitti.

Sabet Halı işçileri sefalet zammı dayatmasına karşı 4 ile 6 Mart arasında iş bıraktı.

Bellatex Halı'da işçiler 5 Mart'ta iş bıraktı. Eviza işçilerinin taleplerinin kabul edildiği ve direnişin bittiği 6 Mart'ta duyuruldu.

Gür İplik ve Alka Polyester'de işçileri sefalet zammı dayatmasına ve ücretlerinin ödenmemesine karşı 7 Mart'ta iş bıraktı.

Antep'te Ünal Sentetik'te işçiler 28 Mart'ta bayram öncesinde maaşlarının yatırılmasını istedikleri için iş bıraktı.

Alka Halı'da işçiler 12 Nisan Cumartesi günü maaşları yatmadığı için eylem yaptı.

Gazete Solfasol neyi savunuyor, kimi temsil ediyor?

Ankara'da yerel olarak faaliyet gösteren Gazete Solfasol'un yayınladığı yalan ve çarpıtma dolu açıklama üzerine, devrimci ve ilerici kamuoyuna zorunlu açıklama...

NE OLDU, NASIL YANSITILDI?

-26 Mart tarihinde bir yoldaşımız, Gazete Solfasol'de üniversitelerdeki boykot sürecinin ve gençlik hareketinin konuşulacağı canlı yayın programına davet edilmiş, üniversitesini temsilen bu canlı yayına katılmıştır. Yoldaşımız, katıldığı programda üniversitelerdeki boykot sürecini, gençliği hedef alan gözaltı terörünü ve çıplak arama işkencesini anlatmıştır. Canlı yayının sonunda yoldaşımıza yayının "bütünlüklü olarak" Youtube'a ve X'e (Twitter) yükleneceği söylenmiş, yoldaşımız da buna rıza göstermiştir.

-Üniversite gençliğini hedef alan baskı ve işkenceler kamuoyunda geniş bir tepkiye konu olmuş, bunun üzerine 7 Nisan'da Adalet Bakanı Yılmaz Tunç "çıplak arama kesinlikle yoktur" diyerek gerçekleri örtbas etmeye çalışmıştır. Aynı günlerde gözaltında çıplak aramaya direndiği için darp edilen üç kadın başka bir haber ajansına anonim bir şekilde yaşadıkları süreci anlatmış, yaşadıkları işkenceyi gündemleştirmeye çalışmışlardır.

-Günler öncesinde yoldaşımızın da katıldığı canlı programı sayfalarında yayınlayan Gazete Solfasol, katılımcılara sorma ihtiyacı dahi duymadan söz konusu yayını "kesip-biçerek" 9 Nisan'da tekrar sosyal medya hesaplarında paylaşmıştır. Bunun üzerine haber şefi Deniz Nazlım'a ulaşarak "kesitin" kaldırılması istenmiş fakat bu talep reddedilmiştir. Deniz Nazlım telefon görüşmesinde yoldaşımıza

"Sen dik duramıyorsun diye ben neden itibarımı kaybedeyim?" türünden cümleler kurmuştur. Bunun üzerine Gazete Solfasol Genel Yayın Yönetmeni Mehmet Onur Yılmaz'a ulaşarak, söz konusu "kesitin" neden kaldırılmasının istendiği ayrıntıları ile anlatılmıştır. Mehmet Onur Yılmaz ile yapılan görüşme saatlerce sürmüş, bu görüşme esnasında devrimci genç bir kadını hedef haline getirdikleri net bir şekilde ifade edilmiştir. Buna rağmen kesitin kaldırılmaması noktasında diretilmiş, kaldırma yolunun ancak kendilerine "bir yazı gelmesi" halinde olabileceğini söylemiştir. Her nedense söz konusu yayın "kesilip-biçilirken" bu hasasiyet gösterilmemiştir. Buna rağmen, talep ettikleri yazının kendilerine gönderileceği ifade edildiğinde ise Gazete Solfasol "yarın sabah avukatlarla görüşelim" diyerek oyalama yoluna gitmiştir. Tüm iyi niyet ve çabamıza rağmen söz konusu paylaşımın kaldırılmaması üzerine avukatımız Gazete Solfasol ile iletişime geçmiş, kesitin ve ismin kaldırılmasını talep ettiği bir yazı yazmış, Gazete Solfasol ise paylaşımı gece saat 02.38'de kaldırmıştır.

-Gazete Solfasol'un "kendi görünürlüğü" ve "etkileşimini" arttırmak adına bizi oyalayarak "video kesitini" kaldırmamakta ayak dirediği bu süreçte, Emniyet Müdürlüğü yoldaşımızın isim ve soy isminin baş harflerini kullanarak ilgili video hakkında yalanlama ve suç duyurusunda bulunacağına dair yazılı bir açıklama yayınlamıştır.

Bunun üzerine, gece yayından kaldırılan "video" Gazete Solfasol tarafından sabah 9'da yoldaşımızın ismi kısaltılarak tekrar paylaşılmıştır. Bu tutumun tepki çekmesi ve yoldaşımızın rızası olmadan

paylaşılan görüntünün altına gelen yorumlardan dolayı Gazete Solfasol olayları çarpıtarak aktaran, yalan dolu bir açıklama metni yayınlayarak videoyu kaldırmıştır. Metindeki tüm yalan ve çarpıtmaları bir kenara koysak bile, başından beri bizim ve avukatımızın söz konusu paylaşımın kaldırılması yönündeki taleplerimizi mesaj ve telefon yoluyla açıkça belirtmemize rağmen yapılan açıklamada utanmadan "Kişinin adının baş harfleri talebi doğrultusunda değiştirilmiştir" denebilmiştir.

-Yaşanan durum ve Solfasol'un yayınladığı çarpıtılmış açıklama üzerine kurumsal olarak kendileriyle görüşmek istediğimizi aracı bir kurum üzerinden kendilerine ilettik. Fakat bu isteğimiz de reddedilmiştir. Solfasol başından beri "doğru bir şey yaptığını" ve "haklı olduğunu" düşünüyorsa, konuyu açığa kavuşturmak için yaptığımız görüşme talebi niye reddedilmiştir? Yüz yüze görüşmeden kaçınmalarının nedeni, ilerici kamuoyunu yanıltmaya dönük yaptıkları ve hem kendi sayfalarında hem de bir dizi grupta paylaştıkları yalan dolu açıklamanın altında kalmaktan korkmaları mıdır?

AMAÇ İŞKENCEYİ GÖRÜNÜR KILMAK MI, KÜÇÜK HESAPLAR MI?

Bize "haber etiğinden" bahseden Solfasol'e sormak istiyoruz: Canlı yayının tamamını YouTube kanalınızda paylaşmışken, muhataplarına sormadan programı "kesip-biçerek" yayınlamanız nasıl bir habercilik anlayışıdır? Söz konusu paylaşımın kaldırılması istenmesine rağmen ısrarla buna ayak diremenizin gerisinde "kendi görünürlüğü" arttırma kaygı-

sı mı yer almaktadır? Bunun böyle olduğu gayet açıktır. Zira, yapılan görüşmede “videoyu çok fazla insan paylaştı, bu yüzden kaldıramayacağız” demeniz, bunu da “haber etiği” olarak etiketlemeniz, derdinizin “işkenceyi gündemleştirmek” olmadığını açıkça ortaya koymaktadır.

Ayrıca, canlı yayının üzerinden 13 gün geçmişken, videoyu kesip-biçerek tekrar yayınlamak fikri nereden doğmuştur? Bu fikrin gerisinde Adalet Bakanı’nın “çıplak aramaya” ilişkin açıklamaları üzerinden “takipçi devşirme” kaygısı mı yer almaktadır? Bu açıdan “video kesitinin” Bakanın açıklamasından iki gün sonra Solfasol sayfalarında paylaşılması nasıl yorumlanmalıdır? Yapılan canlı yayının üstünden 13 gün geçtikten sonra, gençlik mücadelesinin farklı yönleriyle tartışıldığı bir programı budayarak “kesit paylaşmak” neyin ihtiyacıdır, nasıl bir habercilik anlayışıdır?

GAZETE SOLFASOL NEYİ SAVUNUYOR, KİMİ TEMSİL EDİYOR?

Gazete Solfasol Ankara’da muhalif çizgiye sahip bir yayın olarak bilinmektedir. Yaptığı açıklamada ise video kesitini yayınlarken “işkenceyi gündemleştirdiğini” iddia etmektedir. Tümüyle genç bir devrimciyi hedef haline getiren paylaşımın kaldırılmasını isteyen kesimleri ise “korkaklıkla” suçlamaktadır. Dahası, olayı “kişiyi” indirgeyerek kendisini “temize” çekmeye çalışmaktadır. Peki kime ve neye karşı, peki hangi hesap ve kaygılarla bu yapılmaktadır? Bu durumda Gazete Solfasol’un “itibarı” hangi toplumsal kesimler şahsında bir “hassasiyet” konusudur?

Öncelikle şunu belirtelim, video kesitinin kaldırılmasını istemek “kişisel” bir kaygının, hele ki bir korkunun ürünü değildir. Aksine, devletin özellikle gençliği, gençlik hareketini hedef aldığı bir dönemde yayınlanan “video kesiti” gözaltında işkenceye uğrayan devrimci genç bir kadının bizzat devlete hedef olarak gösterilmesidir. “Muhallif” olduğunu iddia eden bir yayından her şeyden önce bunu gözetmesi, alacağı tutumu buna göre belirlemesi, yayın anlayışını ve “haber etiğini” bu doğrultuda gözden geçirmesi beklenir.

“Kendi görünürlüğünü ve etkileşimini arttırma” yaklaşımı ve reklam hesabıyla hareket etmek, bunu devrimcileri hedef haline getirme pahasına yapmak ne zamandır “muhalif” olmanın kıstası olmuştur? Kaldı ki sorun, Solfasol’un sergilediği tutumun yarattığı sonuçlar üzerinden daha da net görülmektedir. Solfasol’de kesip-biçilerek yayınlanan “video kesiti” yoldaşımızı faşist çeteler ve devlet nezdinde hedef haline getirmiştir. Yalnızca hedef haline getirmekle kalmamış,

Solfasol’ün kimseye danışma ihtiyacı duymadan budayarak yayınladığı video Ankara TEM Şube polisleri tarafından yoldaşımızın ailesine gönderilmiş, aile ile polis arasında geçen diyalogda “Kızınız terör elebaşı, gözaltında işkence ve çıplak arama yapıldı diyerek devletin polisi hakkında yalan söylüyor. Polis böyle bir şey yapmaz” ifadeleri kullanılmış, ailesi yoldaşımıza karşı kışkırtılmıştır. Gazete Solfasol, yayıncılık “sorumluluğuna” bir de bu pencereden bakmalıdır.

Video kesitinin paylaşılması ve yayılmasının ardından yaşananlar, Solfasol’e ısrarla anlatmaya çalıştığımız her şeyi doğrulamıştır. Geline aşamada “muhalif” olduğunu iddia eden, kendi varlık zeminini ilerici-sol değerlere borçlu olan Solfasol’ün; gerçekte tüm bu değerler ve duyarlılıklara ne denli uzak olduğu, ilerici-muhallif habercilik etiği ile uzaktan-yakından bir ilişkisinin olmadığı görülmüştür.

Öyle ya, bilinçli olarak “bağlamından koparılan her olay” arkasında yer alan bütünü örten bir kabuk, bir tür görüntüden ibarettir. Bu açıdan ve gelinen yerde bizim için Solfasol’ün “muhalif kimliği” kuru bir görüntüden ibarettir. Bu görüntüyü sosyal medya mecralarında “etki-leşim arttırmaya” tahvil etmek için tepe tepe kullanabilir elbette. Ama kimseye, özellikle de saldırının hedefinde olan devrimci-ilerici güçlere “ilerici-sol duyarlılık”, “işkenceyi görünür kılma kaygısı”, “yayıncılık etiği” vb. üzerinden ders vermeye kalkmamalıdır. Hele ki, devrimci-ilerici duyarlılıkları ve bu duyarlılıkla hareket eden kesimleri “korkaklıkla” itham etme cüretine asla soyunmamalıdır. Tüm bunlar Solfasol’ün boyunu fersah fersah aşan şeylerdir zira!

Yaşananları ortaya koymak için zorunlu olarak yayınlamak durumunda kaldığımız bu açıklama üzerinden Solfasol’ün tutumunun hiçbir şekilde kabul edilemeyeceğini, bu yaklaşım ve tutumu mahkum ettiğimizi ve her alanda mahkum edeceğimizi buradan devrimci-ilerici kamuoyuna duyurmak istiyoruz.

Solfasol tarafından yapılan çarpıtılmış açıklama kaldırılınca ve kamuoyu önünde bunun özeleştirisi yapılmıyınca kadar; devrimci, ilerici kurumları ve sol, sosyalist duyarlılığa sahip olan kişileri devrimci gençleri hedef haline getiren Solfasol’e karşı tutum almaya, yayınlara katılmamaya, röportaj vermemeye, abone olmamaya, var olan aboneliklerini iptal etmeye, devrimci-ilerici değerlere sahip çıkan Solfasol çalışanlarını da bu yaklaşımı mahkum ederek istifa etmeye çağırıyoruz.

ANKARA DEVRİMCİ GENÇLİK BİRLİĞİ

Adları mücadelemizde yaşayacak!

Geçtiğimiz günlerde Erdoğan, Deniz Gezmiş, Nazım Hikmet ve Sabahattin Ali’nin isimlerini anarak CHP’yi hedef aldı.

Peki Denizlerin idamını onaylayanlar arasında olan CHP’yi hedef alan AKP iktidarı bugünün Denizleri olma mücadelesi veren devrimci gençlere uyguladığı şiddeti, zorbalığı, baskıyı nasıl anlatacak?

Denizlerin adını ağzına alanlar, ama yüzlerce genci tutuklayan da onlar.

Saraçhane eylemleri ile tekrar yükselen gençlik eylemlerinde resmi taşınan devrimci önderlere olan kinlerini, katledilişlerinin yıldönümünde bir resimle, bir türküyü sosyal medyada paylaşan sanatçı Sevinç Eratalay’ın gözaltına alınmasına ne demeli? Asıl riya-karlığı bugün ta kendileri yapıyor.

Deniz Gezmiş, bu ülkenin gençlerinin cesaretini, enerjisini, düzene karşılığını ve yiğitliğini temsil eden bir figür olarak anılıyor.

Sabahattin Ali, Türkiye’de edebiyatın devrimci gücünü yansıtan bir yazar.

Nazım Hikmet, devrimin, sosyalizmin şairi iken, biz bu insanlardan böyle söz edebiliyorken düzen siyasetçileri bu insanların isimlerini kendi kirli siyasetlerine alet etmeye çalışıyorlar.

Elbette, kendi iktidarını sürdürme çabaları, gerici-faşist iktidarını ve bu

çürük düzeni korumak için yapmaya-cakları şey yok. Devrimcilerin isimlerini kullanarak mücadelesini çarpıtmak istiyorlar.

Asıl mesele hiçbir zaman Deniz Gezmiş ya da Sabahattin Ali’yi öldüren kişiler olmadı.

İster CHP, isterse AKP olsun, kitlelerin ve devrimcilerin mücadelesine ket vuranlar yine onlar, aynı zihniyetin farklı görünümleridir.

Dün Denizleri idama götüren zihniyet ile bugün geleceğine ve özgürlüğüne sahip çıkan gençleri hapishanelere gönderenler arasında hiçbir fark yok.

Zamanında başkalarının sergilediği baskıcı tutumu, bugün AKP iktidarı sergiliyor. Düzenin kuralına uygun bir şekilde... Sermaye düzeni var olduğu müddetçe de baskı, zulüm ve işkenceler bitmeyecektir. Bu düzen zamanında nasıl devrimci gençleri dar ağaçlarında idam ettiyse, bugün de aynı insanlık dışı tutumunu sürdürecektir, yapıyor da.

Kurtuluşumuzun, insanca yaşamın bu kokuşmuş düzenin siyasetiyle gelmeyeceğini bugün daha iyi anlıyoruz. Esas olan her zaman bu düzeni aşan bir mücadeledir. Gençlik zamanında nasıl mücadele ettiyse bizler de onlardan devraldığımız bayrağı mücadelede taşıyacağız.

SARIGAZİ’DEN BİR DLB’Lİ

Politik gençlik h

Üniversite gençliği, 19 Mart'ta başlayan halk hareketi içerisinde kendine özgün yanları ve daha en başta ortaya koyduğu inisiyatifle öne çıktı. Zira, gençliğin sokaklara taşan isyanı ve öfkesi halk hareketini tetikleyen bir kıvılcım niteliği taşıyordu.

Hali hazırda farklı eylem ve pratikler üzerinden devam eden gençlik mücadelesine, tarihsel deneyimler ve politik gençlik hareketi geleneğinin aynasından bakabilmek, büyük bir önem taşıyor. Bu nedenle, daha önce yayınlanan "[Politik gençlik hareketi geleneği](#)" başlıklı, H. Fırat imzalı yazıyı okurlarımıza sunuyoruz.

(Gençlik hareketi ve örgütlenmesi üzerine Haziran 2014'te yapılmış parti içi bir tartışmanın kayıtlarının yayınlanabilir bölümleridir...)

'70'li yılların halkçılığı büyük ölçüde gençlik hareketine dayanıyordu. Bu nedenle biz başından itibaren çubuğu belirgin bir biçimde sınıf sorununa ve dolayısıyla yönelimine baktık. Bu tümüyle doğru bir tutumdur ve saflarımızda proletar sınıf bakış açısının bu denli kökleşmiş olmasını buna borçluyuz. Ama biz halkçı bakış ve kimliğe en kapsamlı eleştirilerimizi yönelttiğimiz o aynı dönemde bile, gençlik sorununu ve dolayısıyla çalışmasını ne küçümsedik, ne de ihmal ettik. Ekim'in daha 6. sayısından itibaren yayınlanan üç bölümlük gençlik hareketi değerlendirmesi bile bu önemsemenin bir göstergesidir.

Öte yandan biz, çok sınırlı güç ve olanaklarımızı daha başından itibaren hemen tümüyle sınıf çalışmasına yönelttiğimiz halde, çıkışımızın yarattığı etki ile gençlik içerisinde de her zaman belli güçlere sahip olabildik. Bu güçlerle ilgilendik, kendi içinde çeki düzen vermeye ve onlarla gençlik içerisinde etkimizi arttırmaya çalıştık. Bu sayededir ki gençlik hareketi içerisinde hep bir sürekliliğimiz oldu. Gençlik yayınıımızın halen gençlik hareketi içerisinde en eski ve sürekli yayınlarından biri, belki de birincisi olması, bu konuda bir şey anlatmaktadır.

Geride kalmakta olan otuz küsur yıllık tarihsel dönem, dünyada ve Türkiye'de genel bir gericilik ve sosyal durgunluk dönemi idi. Bu çerçevede Türkiye'de top-

lumsal mücadelenin sınırlarını ve dolayısıyla uzun yılları bulan kısırlılığını biliyoruz. Ama tam da bir dönemin aşılmakta olduğu bir geçiş evresinin de içerisindeyiz. Tam da bu aşamada gençlik alanında farklı bir çıkış bize önemli imkanlar yaratabilir. Bu sınıf çalışmamızı zayıflatmaz, tersine ona her zamanki gibi ek imkanlar da yaratır. Kendi gelişme sürecimize baktığımızda, gençlik çalışmamızın toplamında sınıf çalışmamızı hiçbir zaman zayıflatmadığını görüyoruz. Tersine, sonradan sınıf çalışması içerisinde değerlendirilmek olanağını bulduğumuz birçok kadroyu biz tam da gençlik çalışması içerisinde kazandık. Gençlik güçlerimizden sınıf çalışmasına destek güçler olarak ayrıca yararlandık.

Parti olarak temel önemde bazı üstünlüklerimiz var; ideolojik açıklık ve sağlamlık, devrimci kimlik, sınıf yönelimi, ihtilalci örgüt, bütün bunların ifadesi olarak tasfiyeci solun bozulan ve çürüyen tablosu karşısında tümüyle farklı bir konum, vb. Bunlar gençlik alanındaki yeni adımlarımızı da besleyecek ve güçlendirecek üstünlüklerdir. Ayrıca bizler geçmiş gençlik hareketinin içinden geliyoruz, dolayısıyla birikimlerini ve deneyimlerini de en dolaysız bir biçimde temsil ediyoruz. Gençlik hareketinin sorunlarını ele

alırken bunun yararını fazlasıyla gördük bugüne kadar, bundan böyle de göreceğiz.

Gençlik her toplumda önemli bir dinamik kesimdir. Bir sınıf ya da kendi içinde homojen bir sosyal katman değil, tersine farklı sınıfları dikey olarak kesen bir toplum kategorisidir. Sınıfsal bakımdan heterojen bir toplum kesimi olması gerçeği, beraberinde gençlik içinde her türden ideoloji ve politika akımının varlığını getirmektedir. Bizi doğal olarak alt sınıflar gençliği, bu kapsamdaki işçi, emekçi ve öğrenci gençlik ilgilendirmektedir. Alt sınıflardan gelen gençlik, özellikle de öğrenci gençlik, bu ülkede toplumsal-siyasal sorunlara büyük ilgi göstermiş, toplumsal muhalefet içinde etkin bir biçimde yer almıştır.

Gerçekte öğrenci gençliğin toplumsal sorunlara bu ilgisi, hiç de modern sınıf mücadeleleri ile belirlenen '60'lar sonrası yeni dönem Türkiye'si ile de sınırlı değildir. Daha ondokuzuncu yüzyılın ikinci yarısından itibaren, Osmanlı'nın hızlanan çöküş sürecine de bağlı olarak, dönemin öğrenci gençliği toplumsal sorunlara ilgi duymuş, bu temelde hızla politize olmuştur. Dönemin Tıbbiye ve Harbiye öğrencileri, çözülmekte olan imparatorluk sorununa ilgi gösteriyorlar ve bu durumdan

çıkış ve çözüm için yollar arıyorlar, böylece hızla politize oluyor, gizli örgütler kuruyorlardı. Daha henüz öğrenci iken, daha henüz toplumsal yaşam içerisinde çok dolaysız olarak yer almadıkları bir evrede, bunu yapıyorlardı. Nihayetinde uluslararası siyasi literatüre "Jön Türk" kavramını katmış bir toplumsal-siyasal kültürden söz ediyoruz. Bu ülke gençliğinin güçlü bir politikleşme geleneği var demek istiyorum. Her toplumda bu vardır ama bizde belirgin biçimde güçlü bir damardır demek istiyorum.

Cumhuriyet'ten sonra gençliğin kurulu düzen tarafından denetim altına alındığını ve bunun '60'lı yıllara kadar da böyle sürdüğünü görüyoruz. 1940'larda iktidar tarafından güdümlenen gerici bir gençlik hareketi var, Tan Matbaası'nın yakılması örneğinde olduğu gibi gerektiğinde sol muhalefetin üzerine sürülebilen. Ama bu bile gençliğin toplumsal sorunlara ilgisinden gerici bir biçimde yararlanmanın getirdiği bir durumdur. Menderes'e karşı en etkin toplumsal muhalefet öğrenci gençlikten geldi. Menderes'in düşüşünü hızlandıran eylemlilikler de büyük ölçüde gençlik eylemlilikleridir. Ünlü "555K" eylemi de bunun bir örneğidir ve yalnızca üç hafta sonra Menderes'in düşüşü ile sonuçlanmıştır.

hareketi geleneği

H. Fırat

‘60’lı yıllar Türkiye’de modern sınıflaşmanın görünür hale geldiği ve gide-rek sınıf mücadeleleri halinde kendini somutladığı bir evredir. Aynı dönemde hemen tüm dünyada büyük toplumsal çalkantılar ve devrimci kaynaşmalar, bu-nun da her topluma şu veya bu biçimde bir etkisi var, dolayısıyla Türkiye toplu-muna da. ‘60’lı yıllar boyunca, Türkiye’de günden güne güçlenip yayılan bir sosyal uyanış ve sola kitlesel bir akış var. Bu ilerici toplumsal gelişmede gençliğin de etkin bir yer tuttuğunu biliyoruz. Bu yeni dönemin gençlik hareketi bakımından en belirgin özelliği, mücadelecı gençliğin hızla düzenin denetimi dışına çıkması, devrime ve sosyalizme yönelmesidir. Bu nedenle ki ‘70’li yılların öne çıkan Türki-yeli ve Kürdistanlı hemen tüm devrimci örgütleri daha baştan gençlik hareketi içinden filizlendiler. Hemen tümünün önder kadroları gençlik hareketi içinden geldiler. Deniz Gezmiş bir bakıma bu dö-nemin gençlik hareketinin bütün bir öze-ti ve idamının ardından geçmiş kırk yıla rağmen bugüne efsaneleşerek kalmış simgesidir.

Bütün bu tarihsel çizgiden çıkan or-tak bir sonuç var. Gençliği, özellikle de öğrenci gençliği politize eden ve eyleme çeken her zaman genel toplumsal-siya-sal sorunlar olmuştur. Dar akademik-de-mokratik sorunların bunda esasa ilişkin bir rolü yoktur. Öğrenci gençlik bu dar alanda politize olamadığı gibi bir bakıma kurulu düzene de bağlanıyor. Gençliğin akademik sorunları onu bir parça ha-reketlendirebilir; ama bu, bu sınırlarda kalırsa, böylece onu gerisin geri kurulu düzene de bağlar. Mesleki gelecek ve ka-riyer kaygısı önplana geçer. Gençliğin po-litik kitle hareketleri, tam da onun ülke ve dünya sorunlarına gösterdiği ilgiden kaynaklanmıştır. Başlangıçta şu veya bu özel sorundan başlamış olsa bile, gençlik toplum sorunlarına ilgi gösterebildiği ölçüde politize olmuş, kitlesel gençlik ha-reketleri de bunun ürünü olmuştur. Dün-ya ve Türkiye deneyimleri bunu açıklıkla tanıklık etmektedir.

Bakınız, son yirmi küsur senedir dar sorunlar üzerinden gençliği hareketlendirmeye yönelik çokça çabalar oldu. Akademik sorunlar, demokratik sorun-lar, öğrenci dernekleri, öğrenci sendikası

vb., birçok yol denendi, ama bütün bun-lar ciddi hiçbir sonuç yaratmadı. Gençlik hareketindeki darlık ve kısırlık bir türlü kırılmadı. Oysa Haziran Direnişi gençli-ğin geniş kitleler halinde politize oluşuna sahne oldu. Bunun gerisinde ise bir kez daha gençliğin toplumsal-siyasal sorun-lara gösterdiği geniş çaplı duyarlılık var-dı. Nitekim o zamandan beri de bu aynı politizasyon kendini değişik vesilelerle dışa vuruyor. Gençlik Berkin Elvan’ın ölü-mü üzerine kitlesel eylemlere giriyor. Gençlik ve liseli gençlik Soma madenci katliamına karşı aynı hareketliliği yaşıyor. Bunlar tümüyle politik olaylardır, etki ve yankıları toplum düzeyindedir. Ve gençlik kitlesel olarak tam da böyle olaylara etkin tepkiler veriyor.

Sınıfın iktisadi sorunları ve mücade-lesine ilişkin bakışı mekanik bir şekilde gençliğin akademik sorunlarına aktar-maktan özellikle kaçınmak gerekir. Biz ‘70’li yılların büyük gençlik hareketliliği-ni içinden yaşadık. Hiç de akademik-de-mokratik sorunlar üzerinden değil fakat tümüyle politik sorunlar üzerinden hare-ketlenen bir gençlik sözkonusuydu o gü-nün Türkiye’sinde. Tam da toplumsal-si-yasal sorunlar gençliği hareketlendiriyor, binlerce-onbinlercesini döne döne sokak gösterilerine sürüklüyordu. Dönemin ilk büyük gençlik eylemleri, 1974 yılı sonun-da Şahin Aydın ile Kerim Yaman’ın birer ay arayla katledilmeleri üzerine patlak vermiştir. Bu iki faşist cinayet onbinlerce genci eyleme, forumlara, üniversite işga-line ve nihayet işçilerin de geniş biçimde katıldığı onbinlerce kişilik cenaze tören-lerine çekmiştir. Böylece bir anda tümüyle politik bir mecrada gençlik hareketinin önü açılmıştır. Dönemin akademik gibi görünen en önemli istemlerinden biri özel okulların devletleştirilmesiydi. Fakat bu bile hiç de dar akademik değil tümüyle politik bir istemdi.

‘60’lı yılların FKF’si gerçekte politik bir çıkıştır. Onu izleyen Dev-Genç, sol ha-reketin o günkü özgün durumunun da bir sonucu olarak, bir tür gençlik partisidir. Toplumsal sorunlara ilgisi, yönelimi bu kadar güçlü ve yoğunur demek istiyorum. Özetle dönemin gençlik hareketi, çıkışında da, vardığı noktada da politik nitelikte bir harekettir. Çıkışı FKF, vardı-ğı yer Dev-Genç’tir. Her iki durumda da

sözkonusu olan açık politik kimlikli gençlik örgütleridir.

1960’lı yılların hemen başında işçi ha-reketindeki canlanma, TİP’in kuruluşu ve sonraki gelişmesi, Yön dergisinin aydın kesimler üzerindeki etkisi, yaygınlaşan toplumsal hareketliliklerin yarattığı ge-nel atmosfer, sol uyanış ve sola kitlesel kayış, bu arada dünyadaki büyük olayla-rın, sürmekte olan genel devrimci dalga-nın kaçınılmaz etkisi, bütün bunlar gençlik üzerinde de yankısını buldu. 1966’dan itibaren Fikir Kulüpleri oluştu ve hızla TİP’in etkisi altına girdi. Daha doğrusu bu örgütler daha baştan TİP’li gençlerin ini-siyatifi ile kuruldu. Ama başlangıçta FKF hala da dar bir elit yapıdır, henüz taban-dan gelen kitlesel bir gençlik hareketine dayanmamaktadır.

Bunu yoldaşlardan birinin sorusunu yanıtlamak için de söylemiş oluyorum. Bazı genç yoldaşlar, Dev-Genç, gençliğin kitle mücadelesinin içinden çıkan bir öz örgütlenme idi, diyorlarmış. Oysa durum gerçekte hiç de böyle değildir. Dev-Genç FKF’nin sonraki gelişimi ile ortaya çıktı. FKF ise başlangıçta dar bir elit örgüttür ve ‘68’deki kitlesel patlamaya kadarki durumu budur. Çeşitli üniversitelerde politik kimlikli gençlerin kurduğu Fikir Kulüpleri’nin sonradan ülke çapında fe-derasyonlaşmasıdır FKF. Ama bu gençler Vietnam savaşı ile dayanışma örgütlü-yorlar, bildirilerinde mevcut hükümeti kapitalistlerin hükümeti olarak suçluyor-lar, dolaysız bir sosyalist dil kullanıyorlar-dı. Bu da açık bir politik kimlik anlamına geliyordu.

FKF’nin kitleselleşmesi ‘68 patlaması ile birliktedir. Dünyadaki ‘68 olaylarının Türkiye’de de gençlik kitlelerine yansı-ması, büyük üniversite işgaller ile birlik-tedir. Ama FKF burada örgütlü, bilinçli politik bir güç olarak hazır, bu nokta-ya özellikle dikkat etmek gerekir. Patlak veren işgal hareketlerini hızla kendi de-netimi altına alması ve buradan giderek kitleselleşmesi tam da bu sayededir. Yani Dev-Genç’in kitleselleşmesi, Haziran 1968 olaylarının sonrasındır. Ve bundan sonra artık Dev-Genç şahsında politik kit-lese bir gençlik hareketi sözkonusudur.

Dolayısıyla Dev-Genç, daha baştan gençlik hareketinin kitlesel dinamizmin-den çıkmış bir gençlik örgütü değildir.

Başlangıçta politize olmuş aydın gençlik gruplarının oluşturduğu dar bir yapıdır sözkonusu olan. Kitlesel bir hareketlen-me olmadığı sürece bu yapının sınırları bellidir. Bir ideolojik tutumu vardır, bir politik mesajı vardır, ama bir kitle hare-ketinin ürünü, temsilcisi ve dolayısıyla taşıyıcısı değildir henüz. Kitle hareketle-rinin taşıyıcısı olması ‘68 olayları ile bir-liktedir. Bu tür bir patlamayı hem bizzat örgütleyenler arasındadır, hem de böyle bir patlamayı toparlayıp, kendi yönetimi-ne alıp bir yere götürme başarısını göste-rebilen bir örgüttür.

‘70’li yılları ise zaten içinden yaşadık. Başlangıçta yine devrimci bir öncü bir gruptuk ve çok dar görünüyorduk. ‘71 Devrimci Hareketi’nin etkisi altında şe-killenen çeşitli gençlik gruplarının sınırlı sayıda sempatanlarıydık. 1974 öğre-nim yılı başında durum hala da kabaca böyleydi. Ama çok geçmeden kendimizi kitlesel bir gençlik hareketinin önünde bulduk. Başlangıçta, örneğin Şahin Ay-dın’ın öldürülmesini protesto olayında, bir forum çağrısı yaparken bile ne kadar insanı katacağımızdan emin değildik. Ama İTÜ’de çağrıyı yaptığımızda, sınıf-ların kitlesel olarak boşaldığını biraz da şaşırarak gördük. Forum sonrasında bir grup devrimci olarak belediye otobüsüyle İstanbul Üniversitesi işgaline gidecek-tik. Ama forumdan çıkan binlerce öğren-cinin kendiliğinden bizi takip ettiğini yine şaşırarak gördük ve bir anda binlerce kişilik bir yürüyüş kortejine dönüştük, Dolmabahçe üzerinden Karaköy’e akan... Öylesine güçlü bir hareketti ki sözkonusu olan, 15-16 Haziran’dan sonra devlet bir kez daha köprüleri açmak, boğaz köprü-sü ve vapur trafiğini durdurmak zorunda kalmıştı. Zira benzer protestolar başta Yıldız Teknik ve İstanbul Üniversitesi ol-mak üzere öteki okullarda da aynı kitle-sellikte yaşanmıştı.

‘70’li yılların gençlik hareketi çıkışın-dan itibaren tümüyle politik bir gençlik hareketiydi. Akademik-demokratik so-runların burada sözü edilebilir bir rolü yoktu. Hızla politize olan bir toplumsal ortam sözkonusuydu ve işçilerin yanı-sıra ilk hareketlenenler öğrenciler olmuş-tu. Aynı yoğun politizasyon karşı-devrim cephesi için de geçerliydi. MHP güdü-mündeki faşist Ülkü Ocakları, MSP güdü-

kazandı. Sadece devrimci mücadelenin ateşi ile değil bir faşist provokasyonla, bir katliamla yoğruldu ve apayrı bir anlam kazandı. Bundan dolayıdır ki, o büyük katliama rağmen, hemen ertesi yıl, 1978 yılında, Türkiye’de 1 Mayıs bir kez daha görkemli katılımlarla kutlandı. İstanbul Taksim’de ve Türkiye’nin dört bir yanında. Aynı yılın sonunda Maraş katliamı bahane edilerek sıkıyönetim ilan edildi ve böylece 1 Mayıs’ın yasaklanması dönemi başladı. 12 Eylül askeri faşist darbesi bu yasağı kalıcılaştırdı. 1 Mayıs Cumhuriyet Türkiye’sinde 1935’den beri Bahar Bayramı üzerinden bile olsa tatil günüydü, 12 Eylül cuntası ile birlikte buna da son verildi.

‘80’lerin ikinci yarısında öncelikle işçiler ve ardından öğrenciler yeniden hareketlendiler. Buna paralel olarak, ki bu solun da toparlanma evresiydi, 1 Mayıs’ı kazanma mücadelesi yeniden gündeme geldi. ‘88 ve ‘89 yıllarında Taksim’de 1 Mayıs gösterileri var, yasaklardan dolayı terörle karşılanıyordu bu gösteriler. Bunlardan ikincisinde, genç bir işçi olan Mehmet Akif Dalcı öldürüldü. Burjuvazi bir kez daha 1 Mayıs’ı baskı, terör ve cinayetlerle karşıladı. Buna 1996’daki kutlamalar esnasında üç devrimcinin ölümü eklendi. 1 Mayıs daha ‘90’lı yılların başında büyük katılımlı kutlamalara konu oldu. 1996 1 Mayıs’ı en büyük katılıma ulaştı. Dönemin devrimci gruplarının nispeten büyük kalabalıklarla katıldığı bir 1 Mayıs oldu bu.

1 Mayıs mücadelesinin 2005’ten itibaren daha özel bir tarzda Taksim’i kazanma mücadelesiyle birleştiğini biliyoruz. Bunda devrimci akımların, onların oluşturduğu Devrimci 1 Mayıs Platformu’nun özel bir rolü oldu. Kuşkusuz DİSK de bu konuda önemli bir rol oynadı. Ama bu konuyu gündemde tutan, bunda kararlılık gösteren, sürekli biçimde basınç uygulayan ve giderek de bunu fiili tutumlarla zorlayan devrimciler, özellikle de Devrimci 1 Mayıs Platformu’nda birleşmiş devrimciler oldu. Nihayet geçen yıl (2010) fiilen ve bu yıl resmen Taksim kazanılmış oldu. Bu arada 1 Mayıs emek bayramı olarak tatil günü de ilan edildi.

1 MAYIS’IN GÜCÜ VE MESAJI

Türkiye sol hareketinin ve sınıf hareketinin bu denli zayıf olduğu bir evrede, 1 Mayıs mücadelesinin bu kadar büyük bir kararlılığa konu olması ve sonuçta hem tatil günü ilan edilmesi, hem de Taksim’in 1 Mayıs kutlamalarına açılmış olması, kuşkusuz son derece önemli ve anlamlı bir kazanım oldu. Bu, Türkiye’nin kendi ilerici-devrimci birikimi ve gelenekleriyle olduğu kadar 1 Mayıs’ın tarihsel birikimi ve geleneğiyle de sıkı sıkıya bağlantılıdır. Dikkat ediniz, Türki-

ye’de kitleler hiçbir eyleme 1 Mayıs’taki kadar geniş çaplı bir katılım sergilemiyorlar. Türkiye’de 1 Mayıs yıllarca komünist bayramı olarak karalandı, saldırı konusu edildi, terörize edilmeye çalışıldı. Terörizmle eşdeğer gösterilmeye, kitleler üzerinde bu imajla canlandırılmaya çalışıldı. Bu yüzden yasaklandı, bu yüzden saldırılara konu oldu. Ama tüm bu saldırılar cepheden karşılandı, 1 Mayıs kendi tarihsel anlamı ve politik özü üzerinden sahiplenildi ve sonunda da yeniden meşru bir biçimde kazanıldı.

Türkiye’de 1 Mayıs’ın ne anlama geldiğini, nasıl bir etki gücüne sahip olduğunu son Taksim kutlamaları üzerinden bir başka biçimde de örnekleyebilirim. Tekellerin televizyonları bu kutlamaları uzun saatler boyu kesintisiz biçimde canlı yayına konu ettiler. Bunun bugünün dünyasında bir başka örneği olabileceğini sanmıyorum. Bu bile kendi başına bir şey anlatıyor. Demek ki bugünün Türkiye’sinde 1 Mayıs’a bu çapta bir toplumsal ilgi var. Demek ki 1 Mayıs’ı 6-7 saat boyunca canlı olarak yayınlamanın toplumda bir karşılığı var. Başka türlü olsaydı, genellikle en masum kitlesel hak arama eylemlerine karşı bile bu denli suskun olan tekeli medya, 1 Mayıs’a, Taksim’in yeniden 1 Mayıs kutlamalarına açılmasına, bu denli rağbet etmezdi.

Bu yıl 1 Mayıs sadece İstanbul’da değil, fakat başta Ankara ve İzmir olmak üzere, bir dizi başka kentte de kutlandı. Ama İstanbul’dakinin apayrı bir anlamı var kuşkusuz. İstanbul’daki 1 Mayıs dünyanın sadece en kalabalık değil en politik 1 Mayıs’ıdır aynı zamanda. Kızıl bayraklar, devrimci şiarlar, devrimci marşlar, devrimin ve sosyalizmin sembolleri, dünya devrim mücadelesinin önderleri, Türkiye’nin kendi devrimci önderleri... Ve kürsüde devrimci müzik grupları var, devrimci marşlar var, devrimci türküler, Türkçe, Kürtçe ve Ermenice olarak...

Kutlamalara katılanların önemli ölçüde reformist etki altındaki kalabalıklar olduğunu da biliyoruz. Bu durum gerçeği değiştirmiyor ama. Türkiye’nin reformistleri bile 1 Mayıs’a devrimci şiarlar, semboller, söylemlerle katılıyorlar. Saflarındaki gençler coşkulu biçimde devrime ve sosyalizme ilişkin şiarlar haykırıyorlar. Bütün bunların 1 Mayıs’ın yakın tarihimizde kazandığı kendine özgü anlam ile sıkı sıkıya bir ilişkisi var. 1 Mayıs’ın Türkiye’de, burjuvazinin karalama ve terörize etme çabasının da katkısıyla, devrim ve sosyalizmle özdeşleşmiş kendi öz anlamı var. İşçilerin salt kendi dönemsel istemlerini dile getirmek üzere meydanlara çıktıkları bir günden ibaret değil 1 Mayıs Türkiye’de. 1 Mayıs devrimci bir kutlama günü.

1 Mayıs bu geri koşullarda bile ulu-

sal soruna ilişkin çözümünü kutlamalar üzerinden sembolik bir biçimde de olsa ortaya koyuyor. 1 Mayıs’ın kürsüsünden 1 Mayıs bildirisi Türkçe ve Kürtçe okunuyor. Taksim’deki kutlamalarda üç müzik grubu var. İlki Grup Yorum, devrimi ve devrimci sanatı temsil ediyor. İkincisi Agire Jiyan, aynı misyonu Kürt kimliği üzerinden taşıyor. Üçüncüsü Kardeş Türküler, adı üzerinde, Anadolu’nun bütün dillerini, bütün kültürlerini, bu dillerden türkülerle dile getiriyor, halkların kültürel kardeşliğini simgeliyor. Bu üç grup Türkçe, Kürtçe ve Ermenice marşlar ve türküler söylüyorlar, yüzbinlerin katıldığı bir 1 Mayıs kutlamasında... Bunlar yüzbinlerce insanın olduğu bir ortamda, coşkuyla katıldığı bir 1 Mayıs kutlamasında oluyor ve aynı biçimde coşkuyla karşılanıyor. Bu bizim ülkemizde devrimi ve sosyalizmi simgeleyen 1 Mayıs’ın ulusal soruna kendi sınırları üzerinden sunduğu çözüm oluyor.

Kürtler kendi bayrakları ve şiarıyla kendilerini en özgür bir biçimde orada ifade ediyorlar. Çünkü bu 1 Mayıs, devrimci kimliğimiz, devrimci tutumumuz, devrimci birikimimizle özdeşleşmiş bir gün. 1 Mayıs’ın kendi devrimci ruhu, kendi devrimci kapsayıcılığı, kendi devrimci demokrasisi var. Kürt sorunu tam orada sembolik biçimde de olsa kendi devrimci çözümünü buluyor. Türk ve Kürt emekçilerinin özgür, eşit ve gönüllü birliği var orada. Bunu toplum düzeyine çıkarırsanız, Kürt sorununun devrimci ve kalıcı çözümünü bulursunuz. Kürde en ufak bir ayırım yok orada. İki dil var orada. İki dilden bildiriler, iki dilden konuşmalar, iki dilden devrimci marşlar, iki kültürden oyunlar, halaylar var orada. Ve o aynı meydana her türden ilerici-devrimci parti, grup ve çevre var, feministler, çevreciler, yerel kültürler var, tümü de kendini dilediğinde, özgürce ifade edebiliyor, dilediğini haykırabiliyor. 1 Mayıs’ın her açıdan kapsayıcı bir demokrasisi var, demek istiyorum.

Bütün bunlar da bir parça açıklık kazandırmış olmalı; Türkiye’de 1 Mayıs’ın apayrı bir önemi ve anlamı var. Türkiye’de 1 Mayıs’ın kendi kökeni var, kendi anlamı var, kendi niteliği var, kendi atmosferi var. Ve Türkiye’deki 1 Mayıs’ın bir de kendi marşı var. ‘70’li yılların devrimci yükselişi içinde ortaya çıktığı için de baştan sona kadar devrimci bir marş. Salt havasıyla, ritmiyle değil sözleriyle de devrimci bir marş. Bu da anlaşılır bir durum; zira Türkiye’nin devrimci yükselişi içinde doğmuş bir marş bu. 1 Mayıs devrimci yükselişin içine doğmuştur, bunun için de sözleriyle de devrimcidir. Ve bu bizim kendi marşımız, ‘70’li yılların iyimser ve coşkulu devrimci yükselişi içinde, 1 Mayıs’ın yeniden doğuşuyla doğmuş

bir marş.

1 Mayıs tek tek parti ve grupların bilinçlerinden ve tercihlerinden öteye bir muhtevaya sahip, bunu anlatmaya çalışıyorum. Bakınız, büyük bölümüyle reformist eğilimlerin etkisi altındaki bir kitle 1 Mayıs’a katılan o kitle. Ama 1 Mayıs’ın kendi devrimci havası, kendi devrimci atmosferi var, herkesi bir biçimde sarıp sarmalayan. Havasıyla, söylemiyle, şiarlarıyla, devrimci bir kutlama günü 1 Mayıs... Burada devrimci olan, katılımcı yığının kendisinden çok bizzat 1 Mayıs’ın kendisi, 1 Mayıs’ın kendi anlamı, kendi birikimi, kendi geleneği. O kitlelerin büyük bir bölümü halen örgütsüz ve bir politik pasiflik içerisinde. Bu kitlenin hatırı sayılır bir bölümü oraya 1 Mayıs’tan 1 Mayıs’a geliyorlar. Ama sonuçta 1 Mayıs, onları o pasifliklerinden çekip çıkarıyor, yılda bir kez de olsa kendi huzuruna getiriyor, ifade uygunsa.

Taksim’e akan o büyük insan kalabalığının bir bölümü mücadeleye akan yeni güçlerden, fakat daha da önemli bir bölümü gerçekte mücadeleden düşmüş, ama devrimle gönül bağına da herşeye rağmen şu veya bu şekilde koruyan, örgütsüz ve pasif güçlerden oluşuyor. Bu insanlar örgütlü bir devrimci mücadelelenin içinde değiller. Mücadeleye taze güçler olarak akan önemli de bir gençlik kesimi var kutlamalarda. Reformizmin denetiminde bulunan ve maalesef onlar tarafından heba edilecek olan böyle genç taze güçler de var. Ama 1 Mayıs’ın o görkemi, ‘70’li yıllarda aktif olarak mücadeleye katılmış, sonra da gönül bağlarını korumuş insan kitlelerini çekiyor oraya. İnsanlar 1 Mayıs’ta kalkıp geliyorlar kutlama alanlarına, bu artık bir davranış biçimi olmuş, bir tür kültüre dönüşmüş.

Bu nedenledir ki 1 Mayıs gerçeğimizi, bu senenin 1 Mayıs kutlamaları üzerinden yansıyan görkemi, bu çelişik bütünlüğü içerisinde ele almak durumundayız. Hem mesajını önemseyeceğiz, en durgun döneminde bile Türkiye’nin 1 Mayıs üzerinden yansıyan potansiyelini göreceğiz. Ama hem de, bugünkü şekliyle o kalabalıklara aldanmayacağız, bunların büyük ölçüde örgütsüz ve pasifleşmiş güçler olduğunu unutmayacağız.

Yine de, üstelik en zayıf bir tarihi dönemimizde, 1 Mayıs’ı yeniden tatil günü haline getirmeyi başarmak ve otuz yılı bulan bir yasağın ardından yeniden meşru biçimde Taksim’e çıkmak, Türkiye’nin devrimci imkanlarının dikkate değer önemli göstergelerinden biri olmuştur, bunu da unutmayacağız.

Ekonomik ve sosyal yıkım saldırılarına, silahlanmaya, faşizme ve savaşa karşı...

Bariş ve sosyalizm için 1 Mayıs'ta alanlara

Kapitalist dünya düzenini sarsan kriz, dünyanın üçüncü ekonomik gücü olan Almanya'da da derinleşerek devam ediyor. Tümüyle kapitalist tekellerin ürünü olan krizin faturaları bir kez daha işçi ve emekçilere kesiliyor. Yıllardır kesintisiz olarak devam eden saldırılar, 2024 yılında doruk noktasına ulaştı. Başta temel sanayi kollarında olmak üzere on binlerce iş arkadaşımızın işine son verildi. Ücretlerimiz yüzde 20 oranlarında düşürüldüğü yetmezmiş gibi binlerce işyeri de kapatıldı. Yıllardır mücadele ile kazandığımız en temel kazanımlarımız yok edildi. Bununla da yetinmeyen sermaye devleti son TİS görüşmelerinde, kamu ve hizmet sektöründe çalışan milyonlarca emekçiye gerçek enflasyonun altında kalan ücret artışlarına mahkûm etti.

İşçi ve emekçilere bu sefaleti dayatan Alman sermaye devleti, aynı dönemde anayasasında değişiklik yaparak, silahlanmaya ve kapitalist tekellerin hizmetine sunmak üzere 900 milyar euroluk bir bütçe oluşturdu. Emekçilere gelince kasa boş diyen sermayenin hizmetindeki bütün partiler, Alman emperyalizmini tepeden tırnağa silahlandırmak, onu saldırgan bir güç haline getirebilmek için kesenin ağzını cömertçe açıyorlar. Her gün savaş ekonomisinden söz eden, birçok sanayi kolunda savaşa hazırlık planı uygulayan sermaye devleti, bütün kirli yalan makinalarını kullanarak, toplumu emperyalist paylaşım savaşlarına hazırlamak için yoğun bir çaba sarf ediyor.

Kapitalistler, yaydıkları savaş histerisine paralel olarak, açlık, sefalet, politik baskılar ve savaşlar nedeniyle Avrupa ülkelerine gelmek zorunda kalan göçmenler üzerinden kirli bir propaganda yürütüyorlar. Irkçı, faşist partilerin güç olmasını bu yolla da destekliyorlar. Bu kirli propagandayla manipüle edilip zehirli emekçiler, savaş çılgınlığına alet edilmenin yanı sıra bölünüp parçalanarak, geleceğin sosyal mücadelelerine karşı kullanışlı hale getirilmek isteniyor.

Sendikalarımızın yönetim kademelelerindeki sermaye uzantısı güçler de hem bu kirli politikaya hem de savaş hazırlıklarına dolaylı ya da doğrudan destek veriyorlar. Sendikalarımızı sermaye tahakkümünden kurtarmak, geline aşamada en yakıcı sorunlarımızdan birine dönüşmüştür. Kapitalistlerin sendikala-

Sömürünün, açlığın, emperyalist talan savaşların olmadığı bir dünyayı yaratmak için bütün kötülüklerin kaynağı olan ücretli kölelik düzenine karşı baş kaldıralım. Bütün değerleri yaratan işçi ve emekçiler olarak üretimden gelen gücümüzü kullanarak, sermaye sınıfının saldırılarına geçit vermeyelim.

rimız üzerindeki hakimiyetini, ancak işletme ve fabrikalarda taban inisiyatifini ve demokratik işleyişi yaygınlaştırarak, taban örgütlerimizi kurup geliştirerek aşabiliriz. En önemli mücadele araçlarımız olan sendikalarımızı kapitalistlerin hizmetindeki bürokratik yapıdan kurtarıp, tekrar sınıf mücadelesinin mevzilerine çeviremezsek ne eldeki haklarımızı koruyabiliriz ne de savaş hazırlıklarını durdurabiliriz.

İşçiler, emekçi arkadaşlar,

Sosyal yıkım saldırılarının, silahlanmanın, faşizm ve emperyalist savaş tehlikesinin ayyuka çıktığı şartlar altında, 1 Mayıs'ı karşılamaya hazırlanıyoruz. Dün-

ya işçilerinin coşkuyla alanlara çıktığı, kardeşleştiği, ortak taleplerini haykırdığı 1 Mayıs, işçi ve emekçiler tarafından uğruna ağır bedeller ödenilerek kazanılmış olan bir mücadele günüdür. Bu anlamıyla biz işçiler tarafından özenle sahip çıkılması, inatla korunması ve tarihsel anlamına uygun bir biçimde kutlanması gereken bir gündür. Özellikle kapitalist tekellerin sonu gelmeyen saldırıları ve hızla büyüyen savaş tehlikesine karşı şimdi çok daha güçlü, çok daha kitlesel ve örgütlü bir güç olarak alanlara çıkma zamanıdır. Sömürünün, açlığın, emperyalist talan savaşların olmadığı bir dünyayı yaratmak için bütün kötülüklerin

kaynağı olan ücretli kölelik düzenine karşı baş kaldıralım. Bütün değerleri yaratan işçi ve emekçiler olarak üretimden gelen gücümüzü kullanarak, sermaye sınıfının saldırılarına geçit vermeyelim. Tarihin bize yüklediği sorumluluğun bir gereği olarak, insanca yaşanacak bir dünya için mücadele edelim.

Yaşasın dünya işçilerinin birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs!

Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!

BİR-KAR İŞÇİ KOMİSYONU

Cihatçı terör rejimi Suriye’inde:

Filistin hareketi dışarı Siyonistler içeri

HTŞ ile El-Kaide-İŞİD artığı örgütler emperyalist/siyonist güçlerin ve Erdoğan rejiminin desteği ile Suriye’yi işgal ettiler. Suriye halklarının ezici çoğunluğunun iradesi çiğnenerek başa getirilen cihatçı terör rejiminin şu ana kadarki en bariz icraatı, Alevilere dönük olarak uyguladığı vahşet oldu.

Erdoğan rejimi koruması altında bulunan cihatçı rejim, emperyalistlerin ve gerici Arap devletlerinin göz yumması ile Suriye’nin sahil kentlerinde Alevi katliamını sürdürüyor. Genç kadınları kaçırıp İdlib’e götürüyorlar. Çoğunluğu genç olan insanları göz altına alıyor, vahşi işkenceler yapıyor, öldürüp cesetleri yol kenarlarına atıyorlar. Silah zoruyla aileleri sokağa atıp evlerini gasp ediyorlar. Yaşam olanakları da büyük ölçüde ellerinden alınıp derin bir yoksulluğa itilen Aleviler, birçok kent, kasaba ve köyde ancak ölümü göze alarak evlerinden çıkabiliyor. Zira her gün evinden çıkıp ancak bir daha geri dönmeyen çok sayıda kişi oluyor. Bu ve benzer icraatlar “vahşet çağına” itilen Suriye’de “olağan” şeyler haline getirildi.

Katliamlar için HTŞ rejiminin ellerini serbest bırakanların, cihatçılara biçtikleri başka roller de var. İngiltere’nin eski Özbekistan Büyükelçisi ve insan hakları savunucusu Craig Murray’ın kişisel blogunda yazdıkları, bazı beklentilerin mahiyeti hakkında fikir veriyor. Murray, İngiliz diplomatik kaynaklardan aldığı bilgiye dayanarak, Suriye’de yönetimi elinde tutan “cumhurbaşkanı” Ebu Muhammed el-Colani’nin, 2026 yılı sonuna kadar İsrail’i resmen tanıyacağı ve karşılıklı büyükelçi atamasının yapılacağı yönünde İngiltere’ye güvence verdiğini ileri sürdü.

Batı’nın mali desteği ve Suriye üzerindeki yaptırımların kaldırılması karşılığında Colani’nin İsrail’le normalleşme hamlesini hayata geçireceğini belirten Murray, “Colani’nin İsrail yanlısı duruşu tüm diğer kriterlerin önüne geçmiş görünüyor” diyor ve HTŞ’nin İngiliz istihbarat örgütü MI6 ile İngiliz özel kuvvetlerinden doğrudan destek aldığını ekliyor.

Böyle bir adım atılırsa bu soykırımcı İsrail devletiyle zaten işbirliği yapan HTŞ için var olan ilişkilerin adının konması an-

ABD ve İsrail saldırganlığına direnenlere düşman oldukları için Suriye’de başa getirildiler. Elbette bunu, Suriye topraklarına gözünü diken Erdoğan rejiminin sağladığı çok yönlü destek sayesinde başarabildiler.

lamına gelecek. Ancak Trump yönetimi için bu kadarı yeterli değil. İşin bir de “Filistin ayağı” var. Trump’ın HTŞ’nin önüne “görev listesi” koyduğunu, Amerikan Wall Street Journal (WSJ) gazetesi yazdı.

WSJ’nin verdiği habere göre, Trump yönetimi Suriye’deki HTŞ hükümetine yönelik kapsamlı bir politika yönergesi hazırladı. Bir takım “güvenlik” başlıkları içeren belgede, Trump yönetimi HTŞ yönetiminden bir dizi önemli adımı atmasını talep ediyor. Trump’ın taleplerinin başında, onlarca yıldır Suriye’de faaliyet gösteren Filistinli örgütlerin sınır dışı edilmesi ve finansal kaynaklarının engellenmesi geliyor.

Filistinli göçmenler 1948’den beri Suriye’de yaşıyor. En büyük Filistin mülteci kampı Şam’da bulunuyor. Arap dünyasında Filistinlilere en geniş hareket alanını Baas yönetimi tanımıştı. Filistinli örgütler hem kamplarda etkindi hem uluslararası büroları Şam’da bulunuyordu. Sadece Hamas 2011’de merkezini

Katar’a taşımıştı. Bunlar arasında, Filistin Halk Kurtuluş Cephesi (FHKC), Filistin Halk Kurtuluş Cephesi Genel Komutanlık, El-Fetih, İslami Cihad ve diğer gruplar bulunuyor. Cihatçı terör rejiminin başa getirilmesinden sonra soluk alamaz duruma düşürülen Filistinliler, şimdi Trump’ın talebi ile sınırdışı edilmekle karşı karşıya kalacak.

Trump, bunun karşılığında yaptırımların hafifletilmesi, diplomatik ilişkilerin yeniden kurulması ve bazı cihatçıların terör listesinden çıkarılmasını vaat ediyor.

İsrail’in Suriye’nin tüm askeri varlığını imha etmesini seyreden HTŞ rejimi, Siyonist ordunun Golan tepeleri ve çevresini, Kuneytra ve sınır bölgesini işgal etmesini sessizce izledi. İsrail ordusu sonunda Şam’ın 16 kilometre yakınına kadar gelip yerleşti buna da Şam’da itiraz etmedi. Cihatçı-faşist rejimin hamiliğini yapan Erdoğan rejimi ise, “İsrail’le anlaşılabilirsi-

niz” diye tüyo verirken, Colani ile diğer önde gelen azıllı katiller, Netanyahu rejimini rahatsız edecek bir imada bile bulunmuyor.

Buna karşın İsrail hem istediği yeri bombalayıp, istediği bölgeyi işgal ediyor hem HTŞ’ye “bizim istemediğimiz bir şey yaparsanız bedelini ödersiniz” diye tehdit yağıdırıyor. Halkları katlederken vahşette sınır tanımayan bu cihatçı sürüler, İsrail’in ayaklarına kapanarak bir paçavra gibi yere seriliyorlar. Cihatçılar, tam da emperyalist/siyonist güçlere uşaklık ettikleri, ABD ve İsrail saldırganlığına direnenlere düşman oldukları için Suriye’de başa getirildiler. Elbette bunu, Suriye topraklarına gözünü diken Erdoğan rejiminin sağladığı çok yönlü destek sayesinde başarabildiler.

Emperyalist rekabet ve kızıışan ticaret savaşları

Kapitalist sistemin içsel çelişkileri ve emperyalist stratejilerin/rekabetin yansıması olan ticaret savaşları tırmanıyor. Kapitalizmin işleyişinin doğası, krizleri kaçınılmaz kılar. Trump'ın uyguladığı korumacı politikalar da bu krizlerin sonuçlarından biridir. ABD'nin dış ticaret açığı, iç üretimin yetersizliği ve uluslararası rekabetin artması, bu tür önlemleri tetikleyen faktörler olarak sunuluyor. Trump'ın "Önce Amerika" stratejisi ve bu çerçevede sürdürdüğü ticaret savaşı, ABD'nin emperyalist hegemonyasını ayakta tutuma çabasının yansımasıdır. Bu strateji, küresel pazarlarda daha fazla kontrol elde etme, diğer ülkeleri ama özellikle Çin'i ekonomik olarak baskı altına almayı hedefliyor.

Emperyalist hegemonya kriziyle bağlantılı olarak gümrük vergileri ile ticaret savaşlarının yeniden tırmanması, küresel ticaret ve finans sisteminin kurumsal yapısının temellerini sarsabileceği söyleniyor. Trump'ın gümrük tarifeleri politikası, küresel ticaret ve ekonomik büyüme üzerinde ciddi/olumsuz etkiler yarabileceği kaygısıyla büyük tepkiyle karşılanıyor. Yanı sıra ABD'de resesyonun, küresel ekonomide ise büyümenin yavaşlayacağı öngörülüyor. Trump, "anlaşma" umuduyla ve borsalardaki baskıyı hafifletmek için diğer ülkelere 90 günlük bir süre tanırken, ABD ile Çin arasındaki gümrük tarifelerini yükseltme yarışının sonu görünmüyor. Halk Cumhuriyeti, ABD'nin ek tarifelerindeki her artışa anında kararlı bir karşılık veriyor.

ABD'nin başlattığı ticaret savaşlarının merkezinde temelde Çin Halk Cumhuriyeti duruyor. Zira Çin, ABD'nin dayattığı uluslararası ilişkileri, hegemonya mücadelesinin geleceğini ve dünya düzenini değiştirme kapasitesine sahip tek rakip olarak görülüyor. Dolayısıyla hegemonyasının çöküşünü önleme çabası içinde olan ABD'nin hedefinde Çin var. Trump'ın, 185 ülkeye karşı uygulamaya koyduğu kapsamlı gümrük vergilerinin büyük oranda Çin'i hedef alması da bunun ifadesidir.

ABD ile Çin arasında siyasi, askeri ve ekonomik dinamikleri şekillendiren ve sertleşerek süren rekabetin çeşitli boyutları var. ABD-Çin ticaret anlaşmazlığı bunlardan biridir. Ekonomik rekabet

ve ticaret, ekonomik ve mali politikalar üzerindeki çatışmalar, iki süper güç arasındaki rekabetin ayrı bir boyutunu oluşturuyor. Kapitalist sistemde krizler kaçınılmaz olduğu için Trump'ın uyguladığı korumacı politikalar da bu krizlerin bir sonucudur.

TİCARET SAVAŞININ YENİ VE DAHA YOĞUN BİR AŞAMASI BAŞLADI

Trump, 2016 yılında ABD başkanı seçildiğinde, "Önce Amerika" sloganıyla küresel ticaret sistemine dair köklü bir değişim sinyali vermişti. Çin başta olmak üzere birçok ülkeye uyguladığı gümrük tarifeleri ve ticaret kısıtlamalarıyla, 21. yüzyılın en dikkat çekici ekonomik gerilimlerinden biri olan "ticaret savaşlarını" başlatmıştı. Özellikle çelik, alüminyum, soya ürünleri, güneş pilleri, çamaşır makineleri gibi Çin mallarına yüksek gümrük vergileri uygulamıştı. Çin ise, 100'den fazla ABD ürününe yüzde 25 oranında gümrük vergisi uygulayarak misillemede bulunmuştu.

Şimdi ise yine Trump yönetimi altında küresel ticaret savaşının yeni ve daha şiddetli bir aşaması başlamış bulunuyor. Trump, AB ülkeleri dahil çok sayıda ticaret ortağına 2 Nisan'dan itibaren yüzde 20 oranında genel gümrük vergileri uygulayacağını duyurdu. ABD'nin en büyük dış ticaret açığı verdiği ülkelere ise özel olarak daha yüksek "karşılıklı gümrük vergileri" uygulayacağını bildirdi. ABD Maliye Bakanı Besant ise ticaret ortaklarını misilleme yapmamaları konusunda uyardı. Aynı gün, ABD borsaları büyük

bir çöküş yaşadı. Doların değeri de diğer para birimleri karşısında düştü. Başlatılan bu pervasız savaş, ABD'yi tüm dünya ile karşı karşıya da getirdi.

AB Ekonomi Komiseri Valdis Dombrovskis, ABD'nin hemen hemen tüm ülkelere uyguladığı tarifeyi "küresel ekonomiye ağır bir darbe" olarak nitelerken, AB ülkeleri, Trump'ın uyguladığı gümrük vergilerine yanıt olarak ilk karşı gümrük vergilerini onayladı. ABD, AB'den ithal ettiği hemen hemen tüm mallara yüzde 20 oranında gümrük vergisi uygularken AB sadece 21 milyar avro değerindeki seçilmiş mallara yüzde 10 ila 25 arasında gümrük vergisi uyguluyor. AB şeffefliği, ABD'nin müzakereye dayalı adil bir çözüm üzerinde anlaşması halinde söz konusu önlemlerin her an askıya alınabileceğini söylüyor. Dolayısıyla AB, çözüme ulaşma umudunu sürdürüyor. Ancak Trump'ın bu beklentiyi ciddiye alıp almayacağı belli değil.

ABD ile Çin arasındaki ticaret savaşında çalkantılı bir haftanın ardından gerginliğin azalacağına dair bir işaret görünmüyor. ABD, Çin'den yapılan ithalata uyguladığı gümrük vergisini yüzde 145'e çıkardı. Pekin hükümeti ise, ABD mallarına yüzde 125 oranında vergi uygulayacak. ABD'nin anormal derecede yüksek gümrük vergileri uygulamasına hızlı ve çok yönlü tepki veren Çin, "egemenliğinin, güvenliğinin ve kalkınma çıkarlarının dokunulmaz olduğunu" belirtti. Çin Devlet Başkanı Şi Cinping, ABD'nin başlattığı ticaret savaşını "tek taraflı zorbalık" olarak niteledi. ABD'nin uyguladığı gümrük

vergileri, Çin tarafından "dünya ticaret sistemine ciddi bir provokasyon" ve "küresel endüstriyel tedarik zincirlerinin istikrarına doğrudan bir darbe" olarak değerlendiriliyor.

Dünya hegemonyası uğruna rekabet eden Çin ve ABD arasındaki savaş, ticaret savaşının ötesinde tüm temel teknolojilerde hakimiyet mücadelesini de kapsıyor. Bunların arasında yarı iletken endüstrisi, yapay zeka, kuantum bilgisayarlar, robotik ve e-mobilite de yer alıyor. Yarı iletken endüstrisinin, çip üretiminin, sivil ve askeri sektörlerdeki yapay zeka uygulamalarının muazzam önemi, Washington ile Pekin arasındaki çip anlaşmazlığını daha da körüklüyor. Şiddetlenen ticaret ve teknoloji savaşları, askeri ve ekonomik nüfuz alanları, hammadde ve siyasi güç için rekabet eden iki süper güç arasındaki hegemonya savaşının tezahürleridir.

Dünya ölçüsünde emperyalist tekel-ler arasında süren rekabet, büyük emperyalist devletler arasında pazarlar, hammadde kaynakları ve nüfuz alanları uğruna mücadelenin aldığı boyut, iki dünya gücü arasındaki kavga- nın sertleşerek devam edeceğini gösteriyor. İki büyük rakip güç arasındaki ilişki ve çatışmanın alacağı biçimler, uluslararası düzenin geleceğini belirlemede temel önemde bir rol oynayacak.

Kapitalizmin “korumacı” gümrük duvarları

Kapitalist dünya ekonomisinin içine düştüğü yapısal kriz, ulus devletlerin çılgınca gümrük duvarları örmesine, içe kapanmasına ve kendi emekçi sınıflarına yeni bir “kurtuluş” masalı satmasına vesile oluyor.

Ancak bu, kapitalistlerin çaresizliğini ve sınıflar mücadelesinde sermayenin yeni manevra biçimlerini ifşa etmekten başka bir işe yaramıyor.

Brexit süreciyle Avrupa’nın en güçlü emperyalist merkezlerinden biri olan İngiltere’nin yaşadığı iktisadi çöküş ile Trump’ın ABD’sinin gümrük tarifeleri yoluyla küresel ticareti yönlendirme çabası, kapitalizmin krizini çözmek bir yana daha da derinleştiriyor.

2016’daki Brexit referandumu, Britanya egemen sınıflarının kendi içinde parçalanmasının ve krizin faturasını emekçi sınıflara ödetmeye yönelik hamlesinin dışavurumuydu.

Avrupa Birliği’nden kopuş, sözde ulusal egemenliğin yeniden tesisi olarak lanse edildiyse de gerçekte neo-liberalizmin ve finans kapitalin ihtiyaçları doğrultusunda şekillenen bir tasfiyenin parçasıydı.

Birleşik Krallık, kendi tarihsel pazar bağlarını keserek Avrupa sermayesiyle bütünleşmek yerine Atlantik’in öte yakasındaki Amerikan emperyalizminin “serbest ticaret” vaatlerine bel bağladı.

Bu yönelim Londra’ya pahalıya mal oldu. Bazı ekonomistlere göre, Britanya’nın toplam ticaret hacmi Avrupa Birliği içinde kalmış olsaydı %15 daha yüksek olacaktı. Verimlilikteki %4’lük düşüş, yatırımlardaki %11’lik gerileme, doğrudan sermaye akışlarının yavaşlaması ve sanayide gerilemenin derinleşmesine neden oldu.

İngiltere’nin emekçi sınıfları, Brexit’in ardından daha pahalı bir yaşama, daha güvensiz bir çalışma rejimine, daha yoksul bir toplumsal düzene ve daha baskıcı bir siyasal yönetime mahkum edildi.

Benzer bir “içe kapanma” pratiğini ABD’de hayata geçiren Trump ise, emperyalizmin krizi karşısında tekellerin en gerici kesimlerinin çözüm arayışını temsil ediyor.

Gümrük tarifeleri, Çin ile girişilen ticaret savaşları, üretimin ulusal sınırlar içine çekilmesi yönündeki tehditler;

Amerikan sermayesinin küresel ölçekteki hegemonya kaybını durdurmaya yönelik çabalarıdır.

Ancak bunların hiçbirisi kapitalizmin yapısal krizini çözmeye yetmedi. Brexit örneğinde görüldüğü gibi, küresel tedarik zincirlerine yapılan her müdahale, sermayenin kendi dolaşım ve üretim ağlarını da tahrip ediyor.

Örneğin ABD ya da Almanya menşeli bir otomobilin üretimi onlarca ülkeye yayılmış durumdayken, ithalata uygulanan her yeni vergi yalnızca maliyetleri artırmakla kalmıyor, aynı zamanda üretimin sürekliliğini de tehdit ediyor.

Gümrük duvarları, sınırlar ötesi kapitalist üretim ilişkilerinin iç içeliği karşısında bir hayalden ibarettir.

Bu iç içelik öyle bir düzeye ulaşmıştır ki, korumacı ekonomi politikaları bırakın “bağımsızlığı” tesis etmeyi, kapitalizmin çarklarının işleyişini belli açılardan zorlaştırıyor.

Sermaye yalnızca dolaşmak değil, ucuz işgücüne, enerjiye ve hammaddeye sınırsızca erişmek zorundadır. Gümrük vergileri bu erişimi sekteye uğrattığında fiyatlar artar, ücretler düşürülür, işsizlik büyür ve bu fatura doğrudan emekçi sınıflara kesilir.

Nitekim Trump’ın gümrük tarifeleri de yalnızca Çin ekonomisini değil, Amerikan tüketicisini de vurdu. İngiltere’nin Brexit sonrası artan ithalat maliyetleri, yükselen ipotekli konut kredileri (mort-

gage) ve çöken kamu hizmetleri, işçi sınıfına kesilen bu faturanın diğer örnekleridir.

Kapitalist sistemin “serbest piyasa” ideolojisiyle neo-liberalizmin “sınırsız sermaye hareketi” efsanesi çökerken, burjuvazi bu çöküşü ideolojik olarak da yönetmeye çalışıyor. İngiltere’de Burjuvazinin sol maskeli lideri Starmer, sefelelerinin neo-liberal politikalarından farklı bir çizgide olamadığı için, Truss’un çöküşünü gerekçe göstererek kemer sıkma politikalarını sürdürüyor.

Yani kapitalist devlet aygıtı hangi klik tarafından yönetilirse yönetilsin, krizin bedelini emeğe ve emekçilere ödetmek esastır. İşçi sınıfıyla emekçiler mücadeleyi yükseltmediği her durumda kapitalist krizin faturasını ödemek zorunda kalıyor.

Amerika’da da aynısı yaşanıyor. Trump’ın siyasal hattı ekonomik milliyetçilik kisvesiyle sermayeyi korurken, işçilere-emekçilere yalnızca daha düşük ücretler, daha fazla borç ve daha kötü bir yaşam düşüyor.

Trump’ın NATO’dan “uzaklaşma” hamleleri, İngiltere’yi yeniden Avrupa’ya yakınlaştırmaya zorlasa da Brexit’in yarattığı deformasyon bu süreci sekteye uğrattırıyor.

Fransa, Brexit müzakereleri sırasında elde ettiği balıkçılık haklarının korunmasını isteyerek, İngiltere’den bu konuda taviz talep ettiği için süreç gecikiyor.

Bu çekişmelerin hiçbirinde halkların

çıkarı yoktur. Emperyalist devletlerin kendi aralarındaki ve sermayenin farklı fraksiyonları arasındaki bu gerilimler, işçi emekçilere fatura ediliyor. Kapitalizmin yeni birikim rejimi arayışı bağlamında “korumacılık”, “içe kapanma” ve “milliyetçilik” bir arada seferber ediliyor.

Ancak tarihsel deneyimler, bu yolların krizden çıkış değil, yalnızca yeni krizlerin habercisi olduğunu gösterdi.

1930’ların korumacı dalgası nasıl büyük buhranı derinleştirip ardından emperyalist paylaşım savaşına yol açıtıysa, bugün de aynı eğilimler küresel çapta otoriterleşme, faşizm ve militarizmi körükliyor.

Brexit ya da Trumpizm gibi çözümler, yalnızca sermayenin çelişkilerini halklara fatura etmeye yarar. Nitekim bu politikaların bedelini yine işçi sınıfı ve ezilen halklar savaşlar, göçler, işsizlik ve yoksullukla ödüyor.

Gerçek çözüm, üretimin ihtiyaçları doğrultusunda planlandığı, emeğin egemen olduğu sosyalist bir dünya düzeninin inşasıdır.

Bugün yapılması gereken, ulus-devletler içinde mücadeleyi geliştirmek ve enternasyonal dayanışma ile mücadeleyi uluslararası boyuta taşımak ısrar etmektir.

Kapitalizmin duvarları yükseliyor, ama bu duvarlar işçilerin değil, sermayenin mezar taşları olacaktır.

Türkiye ve İsrail'in Suriye masası

A. Vedat Ceylan

“Emperyalizm, halkları kendi topraklarında yabancı efendilerin ve sayetine mahkûm eden bir çağdır.”
Frantz Fanon

Geçtiğimiz günlerde Bakü’de Azerbaycan Cumhurbaşkanı İlham Aliyev’in ev sahipliğinde bir araya gelen Türk ve İsrail heyetlerinin esas gündemi Suriye’de gelişmelerdi.

Bakü’de gerçekleşen görüşme, sıradan bir diplomatik temas değil, Suriye üzerindeki emperyalist hesapların bir kez daha masaya yatırılmasıydı. Türkiye ve İsrail’den üst düzey askeri heyetlerin bir araya gelerek Suriye’de “çatışma riskini azaltacak” bir mekanizma üzerine görüşmesi, görünürde “gerilimi azaltma” hedefi taşısa da özünde çok daha derin bir hegemonya mücadelesinin izlerini taşıyor. Her iki ülke de Suriye topraklarında işgalci güç konumunda. Türkiye, Şam’daki cihatçı terör rejimiyle kurduğu ittifakı neo-Osmanlı hayalleriyle pekiştirmek istiyor. Hedefi sadece “sınır güvenliği” değil, aynı zamanda komşu ülkenin siyasi geleceğini kendi çıkarları doğrultusunda biçim(siz)lendirmek. İsrail ise bölgedeki askeri üstünlüğünü koruma, azınlık gruplar üzerinden “koruyucu güç” rolü üstlenme, Suriye hava sahasını kontrol etme ve dilediğince kullanma derdinde. Ancak Türkiye’nin Suriye’de artan askeri varlığı, Tel Aviv için söz konusu “özgürlüğü” tehdit ediyor. Bu nedenle İsrail, Şam’ın güneyinde sözde barış, gerçekte kontrol için bir tampon bölge istiyor.

İsrail-Türkiye gerilimi, 3 Nisan gecesi Humus’taki T4 askeri havaalanının İsrail savaş uçakları tarafından bombalanmasıyla zirveye ulaştı. Saldırıda Türk teknisyenlerin de öldürüldüğüne dair haberler çıkmıştı. İsrail, Türkiye’nin bu üsse yerleşme planını doğrudan hedef aldı ve bu saldırının “Ankara’ya bir uyarı olduğunu” alenen dile getirdi. Ardından iki tarafın dışışleri, “çatışma istemiyoruz” açıklamalarıyla “tansiyonu” düşürmeye çalıştı. Ancak gerilimin bu denli tırmanması, görüşmelerin “barışçıl” gerekçelerle değil, güç dengelerini yeniden kurmak üzere yapıldığını anlamak için satır aralarını okumak gerekmiyor.

GÖRÜŞMELERİN ZAMANLAMASI

Görüşmelerin zamanlaması da tesadüf değildi. Görüşmeler, İsrail Başbakanı

Binyamin Netanyahu’nun Washington ziyaretinin hemen ardından yapıldı. ABD Başkanı Donald Trump, Erdoğan için “akıllı adam” demeyi ihmal etmedi ama Netanyahu’ya da Türkiye’ye karşı destek sözü verdi. Elbette bu desteğin bir bedeli vardı. İsrail “makul sınırlar” içinde kalacak. Türkiye, İsrail ve Suriye’nin cihatçı rejimi, İran’ın Suriye üzerinden Hizbullah’a silah taşımalarını engelleme görevini birlikte yerine getiriyor. Yani gerilime rağmen Erdoğan rejimi İsrail’e hizmet etmeye devam ediyor. Bu tabloya Azerbaycan da dahil oldu. Azerbaycan Cumhurbaşkanı İlham Aliyev’in, Türkiye ve İsrail arasında arabulucu olması da tesadüf değil. Türkiye için “kardeş ülke”, İsrail içinse hem silah tedarikçisi hem de stratejik petrol ortağı olan Bakü yönetimi, bu buluşmanın görünürdeki mimarı oldu.

Bu üç ülkenin ortak noktası ise İran karşıtlığıdır. İran’ın bölgesel etkisini sınırlamak için yapılan bu temaslar, aslında ABD’nin şekillendirmek istediği yeni Or-

tadoğu politikasının bir uzantısı. Dolayısıyla Bakü’de ABD’nin sağ ve sol kolları tarafından Suriye’nin geleceği masaya yatırıldı. Etki alanlarının belirlenmesi için haritalar açıldı. İsrail basını, bu durumu 1916’daki Sykes-Picot Anlaşması’na benzetti. O dönem İngiltere ve Fransa, çölde çekilen suni sınırlarla Ortadoğu’yu kendi çıkarları doğrultusunda parçalara ayırmıştı. Bu sınırlar, bugün hâlâ kanlı çatışmaların kaynağı olmaya devam ediyor. Bugün ise bu miras, yeni aktörlerle sürdürülüyor. Suriye topraklarını işgal eden Türkiye ve İsrail’in bu “gizli” anlaşması, Suriye’deki parçalanmış yapının kalıcı hale getirilmesini hedefliyor.

Dış müdahaleleri meşrulaştıran, halkların iradesini yok sayan ve uzun vadede yeni savaşların zeminini hazırlayan bu tür mutabakatlar, bölge halklarının sorunlarını değil, emperyalist çıkarları esas alıyor. Suriye halkları kendi kaderini tayin etme hakkından bir kez daha mahrum bırakılırken, Erdoğan-Netanyahu ikilisi

Trump öncülüğünde şekillenen bu yeni düzende adeta şeytanın sağ ve sol eli gibi Washington’a hizmet ediyor. Başında terörist Colani’nin bulunduğu Suriye’nin yeni cihatçı yönetimi de şeytanın sağ ve sol eliyle el ele ABD’ye hizmette kusur etmiyor. Bu yeni paylaşım oyunu, çatışmaları durdurma değil, onları daha rafine biçimde yönetme projesidir. Ve bu kez, çölde çekilen suni sınırlar haritalar üzerinde değil, askeri üslerde, petrol hatlarında ve istihbarat anlaşmalarında yeniden çiziliyor. Lenin’in dediği gibi: “Ulusların kendi kaderini tayin hakkı, emperyalist masalarda değil, halkların mücadelesinde yazılır.”

Suriye halkları da er ya da geç bu emperyalist senaryoları bozacak, kaderini kendi elleriyle yazacak, işgalcilere ve onlar için tetikçilik yapan cihatçı rejime hak ettikleri yanıtı verecektir.

Ukrayna kurtlar sofrasında...

“Barış” sosuna bandırılmış emperyalist pazarlık

“Halihazırda ABD emperyalizmi ve batılı emperyalist müttefikleri, onların saldırı ve savaş örgütü NATO ile Rusya, Ukrayna üzerinden çok yönlü ve çok boyutlu bir savaş halindedir. Ukrayna bu büyük çatışmanın yalnızca bir sahnesi ve Ukrayna halkı ise masum bir kurbanıdır. Savaş gerçekte batılı emperyalistler ile Rusya arasında sürdüğü içindir ki, yol açtığı önemli ve kapsamlı sonuçlar da tüm dünyayı dolaysız olarak etkilemektedir.”¹

Çok duyarız, çok tekrarlarız: “Kendi öznesi olamayan başkalarına nesne olmaya mahkumdur!”

Ukrayna üç yılı aşkın bir süredir emperyalist pazarlıklarda nesne olmaya devam ediyor. Bu pazarlıklardan sonuncusu 17 Nisan’da Fransa’da gerçekleştirildi ve Ukrayna yeniden “ameliyat masasına” yatırıldı. Uzun süren ameliyatın önümüzdeki hafta Londra’da yinelenmesine karar verildi.

Ukrayna, emperyalist güçlerin çıkar hesapları üzerinden lime lime ediliyor. 17 Nisan’da Paris’te toplanan ABD, Fransa, İngiltere, Almanya temsilcileri, “barış” adı altında savaşın seyrini ve bölgenin kaderini yeniden biçimlendirme çabasına girişti. Masada Ukrayna da vardı; fakat bir özne olarak değil, üzerinde pazarlık edilen bir nesne olarak. Yirmi birinci yüzyılın emperyalist politikaları, artık gizli diplomasi salonlarında değil, “barış çerçevesi” gibi cilalı terimlerle kamuoyuna sunuluyor. Ancak içerik değişmedi. Avrupa kıtasının doğusunda süren yıkımın asıl nedeni, büyük sermaye gruplarının çıkarlarına dayanan yeni bir paylaşım savaşı stratejisidir.

ABD Dışişleri Bakanı Marco Rubio zirve sonrası “umut” mesajları verirken süreci Ukrayna’nın sorumluluğuna bırakması, ortada “umut edilecek” bir şey olmadığını gösterdi.

Trump yönetimi, çatışmanın ekonomik ve askeri yükünü Avrupalı “müttefiklerine” devretmeye çalışıyor. Bu strateji, Trump yönetiminin “önce Amerika” politikasıyla bağlantılıdır. Ukrayna’nın “özgürlüğü” için verilen savaşın, gerçekte Batı kapitalizminin Rusya’yı çevreleme ve enerji yollarını denetim altına alma çabası olduğunu bilmeyen kalmadı.

Paris görüşmeleri bu bağlamda değerlendirildiğinde, ortada barış iradesinden çok, savaşın yönetilmesine yö-

nelik emperyalist koordinasyon çabası olduğu görülüyor. Fransa Dışişleri Bakanı Jean-Noel Barrot’nun, görüşmeleri “başarı” olarak tanımlaması, emperyalist devletlerin iç uyumlarını sağlama yönünde adım attıklarına işaret ediyor. Macron’un Washington ile Avrupa arasındaki ilişkilerin güçlendirilmesine vurgu yapması da bu sürecin Ukrayna halkının gözler önüne seriyor. Savaşı sürdürmek isteyen emperyalistlerin anlaşmaya varması, Ukrayna halklarının yaşadığı felaketlerin derinleşeceğine işaret ediyor.

Anlaşma üzerine laflar edilse de bu aralar Avrupa’da da çelişkiler derinleşiyor. Almanya’da Taurus füzelerinin Ukrayna’ya gönderilip gönderilmeyeceği meselesi, sadece teknik bir silah sevkiyatı değil; Berlin’in emperyalist blok içindeki konumunun yeniden tanımlanması anlamına geliyor. SPD lideri Klingbeil’in “Avrupa’da en büyük askeri desteği vermeliyiz” açıklaması, Almanya’nın tarihsel militarizmine olan özlemine işaret ediyor. Eski Şansölye Scholz’un bile bu konuda çekincelerini dile getirmesi, meseleye dair burjuva merkezde yaşanan kararsızlığı gösteriyor. Scholz’un, Taurus füzelerinin Alman askerlerinin hedef yazılımı olmadan kullanılamayacağı açıkla-

ması ise Almanya’nın fiilen savaşın bir tarafı olabileceğini açıkça ortaya koyuyor.

Moskova’dan gelen “Taurus teslimatı Almanya’yı savaşın tarafı yapar” uyarısı, emperyalist ittifakların çatışmaları da içinde barındırdığını gösteriyor. Rusya, bu tür açıklamalarla Batı’daki ayrışmaları derinleştirmeye çalışırken, kendi saldırgan politikalarını “savunma” pozisyonunda gizliyor.

Kremlin’in barış görüşmelerinde öne sürdüğü “denazifikasyon” talebi, Batı medyası tarafından çoğu zaman bir propaganda aracı gibi sunulsa da bu söylemin temelsiz olduğu söylenemez. 2014’teki Maidan darbesinden bu yana Ukrayna’da iktidara gelen yönetimlerin içinde, özellikle Azov Taburu ve benzeri faşist paramiliter yapılar aktif biçimde yer aldı. Bu gruplar, sadece savaş sahasında değil, siyasal karar mekanizmalarında da etkili oldu. “Demokrasiyi savunma” lafları etmeye meraklı olan Batılı emperyalistler, Rusya’ya karşı konumlanan Neonazileri yıllardan beri destekliyor.

Zelenski yönetiminin, sözde liberal söylemler arkasına saklanarak bu faşist güçlerle iş birliği yapması; azınlıklara, sol muhalefete ve sendikal yapılara yönelik baskıları sürdürmesi, Ukrayna’yı ırkçı-o-

toriter faşizan bir rejime dönüştürdü. Bu gerçek, Rusya’nın “denazifikasyon” talebinin yabana atılacak bir şey olmadığına işaret ediyor. Hal böyleyken, Batı’nın Ukrayna’yı “özgürlük ve demokrasi” sembolü olarak sunma çabası, ancak kaba bir riyakarlık göstergisi olabilir. Ukrayna, Batı için jeopolitik bir taşeron, Rusya içinse tehdit oluşturan bir NATO ileri karakolu haline getirildi.

Bu bağlamda, Kremlin’in “denazifikasyon” söylemi sadece retorik değil; Rusya’nın NATO kuşatmasına karşı geliştirdiği askeri hamleler için ideolojik bir meşrulaştırma aracıdır aynı zamanda. Ancak burada asıl trajedi, bu söylemin haklı olduğu noktaların, Rusya’nın emperyalist niyetleriyle kirletilmesidir. Gerçek anti-faşist mücadele ne Kremlin’in rotasında ne de Pentagon’un çizdiği sınırlarda mümkün olabilir.

Paris görüşmelerinin ardından yapılan açıklamalar, enerji altyapılarına yönelik saldırılara ilişkin 30 günlük moratoryumun sona erdiğini gösteriyor. Yani savaş yeniden kızışacak. Görüşmelerin ardından ne Ukrayna ne Rusya saldırılarını durdurdu. Dnipro, Sumi ve Harkiv’e yönelik insansız hava aracı ve füze saldırıları sürerken, sahadaki gerçeklik masadaki diplomasiyi gölgelemiş durumda.

Bu süreçte en çok kaybeden yine masum Ukrayna halkı. Ne Batı’nın “özgürlük” söylemi ne Rusya’nın “denazifikasyon” iddiası Ukrayna’nın gerçek sorunlarını çözüyor.

Emekçilerin, işçilerin, yoksul köylülerin bombardıman altında yaşam mücadelesi verdiği bir ülkede, yapılan her görüşme sadece yeni pazarlıkların zeminini oluşturuyor.

Ukrayna, emperyalist kurtlar sofrasında pay edilmek isteniyor. Zelenski rejimi ABD-NATO cephesinin piyonu olarak bu kanlı oyunda rol onuyor. “Barış” söylemleri ise, bu sofrada etrafında toplanan güçlerin doyumsuzluğunu örtmeye yarayan inceltilmiş diplomatik maskeden öteye bir anlam taşıyor.

Gerçek barış, halkların iradesiyle ve emperyalizme karşı mücadeleyle mümkün olabilir. Ne NATO’nun “savunma ittifakı” masalları ne Kremlin’in “faşizmle mücadele” yalanları bu gerçeği değiştirebilir.

Ukrayna: Haydutların “barış planı”

“Emperyalizm bir aşamadır; vahşetin en yüksek aşaması”

Che Guevara

ABD Başkanı Donald Trump, 23 Nisan’da Oval Ofis’te yaptığı açıklamada, Ukrayna’nın kukla Devlet Başkanı Vladimir Zelenski’ye, barışı sağlamak için taviz vermeyi reddetmesi ve Kırım’ı Rusya toprağı olarak tanıma önerisine uymaması nedeniyle tepki gösterdi.

Açıklamasında Zelenski’ye hitaben Trump, “Barış yapabilirsin ya da ülkenin tamamını kaybetmeden önce üç yıl daha savaşılabirsin” dedi.

Aynı gün Londra’da “Ukrayna Barış görüşmeleri” için “haydutlar” bir aradaydı.

Görüşmelerin akabinde Rusya, 23 Nisan gecesi başkent Kiev’e hava saldırısı düzenledi. Bu saldırı, son aylarda yaşananlar arasında “en büyük ve en ölümcül bombardıman” olarak değerlendirildi. Çok sayıda ölü ve yaralı olduğu bildirildi.

Balistik füzeler ve İHA’larla düzenlenen saldırıda yaklaşık 4 milyon nüfuslu başkent Kiev’de belli hedefler vuruldu. Batı mediasındaki haberlere bakılırsa, Kiev dışında yedi şehir daha saldırıların hedefi oldu.

Ukrayna için “barış görüşmelerinin” ilki 17 Nisan’da Paris’te yapıldı. ABD, Batı ve Ukrayna’dan üst düzey katılımı ile gerçekleşen zirvenin ardından “umut dolu” mesajlar verildi ve devamının Londra’da yapılacağı açıklandı. Ancak 23 Nisan’da Londra’da gerçekleştirilen ikinci turda tablo değişti.

Görüşmelerde temsiliyet bakanlar seviyesinden memurlar düzeyine indirildi. ABD Dışişleri Bakanı Marco Rubio, Ukrayna Devlet Başkanı Zelenski’in Kırım açıklamaları nedeniyle toplantıya katılmayı reddetti. Aynı gün, ABD Başkanı Donald Trump, Rusya ile anlaşmaya vardıklarını düşündüğünü fakat Zelenski ile anlaşmanın “biraz daha zor olduğunu” ilan etti.

Bu üç gelişme tek bir gerçeğe işaret ediyor: Masada barış değil, Ukrayna’yı paylaşma pazarlığı yapılıyor.

“BARIŞ PLANI” DEDİKLERİ PAYLAŞIM SENARYOSU

Trump’ın kamuoyuna sızan “barış planı”, Ukrayna için siyasi, askeri ve “toprak bütünlüğü” açısından ağır bir teslimiyet

dayatıyor. Plana göre, Kırım resmen Rusya’nın toprağı olarak tanınacak, Donetsk, Luhansk, Zaporijya ve Herson’un büyük bölümü Rus kontrolünde kalacak, Ukrayna’ya verilen NATO üyeliği sözü rafa kaldırılacak. Karşılığında Batı’dan gelecek belirsiz “güvenlik garantileri”, AB’ye üyelik hakkı ve Dnipro Nehri’nde seyrüsefer izni verilecek. Kırım’ın resmen “Rus toprağı” olarak kabulü ile Donetsk, Luhansk, Zaporijya ve Herson’da Moskova’nın hakimiyeti, Putin için tarihsel bir zafer anlamına gelecek.

ABD’nin “barış” adı altında Ukrayna’ya dikte ettiği plan bundan ibaret. Bu plana göre, Ukrayna toprak, egemenlik ve güvenlik kaybederken, karşılığında ABD ile Batı’ya zenginlik kaynaklarını ipotek edecek. Batı kamuoyuna bu durum “çözüm” olarak gösterilecek. Kısacası, “barış planı” dedikleri şey, emperyalist paylaşım savaşının cilalı laflarla süslenmesinden öte bir anlam taşıyor.

EFENDİNİN UŞAĞA TAVRI

Trump’ın “Zelenski ile anlaşmak zor” çıkışı aslında çok şey söylüyor. Bu ifade, iki devlet arasındaki eşitlik zemininden değil, tahakküm ilişkisinden doğuyor. Washington, Kiev’i kendi çıkarları doğrultusunda yönlendirilmesi gereken bir aparat olarak görüyor. Bu ilişki biçimi, ABD’nin Ukrayna halkını umursamadığını, sadece kendi hegemonyasını düşündüğünü gösteriyor.

Trump, Zelenski’in Kırım’ın Ukrayna

toprağı olduğu yönündeki açıklamasını “barış için zararlı” buldu. Bu durum, konuşulan “barışın” halkların iradesine değil, büyük güçlerin çıkarlarına dayandığını ortaya koyuyor. ABD, efendi olarak uşak pozisyonundaki Zelenski yönetiminden itaat bekliyor. ABD-NATO cephesinin Rusya ile çatışmasında ülkesini arena haline getiren Zelenski, artık emperyalist efendilerin aşağılayıcı muamelesine katlanmak zorunda kalıyor.

Zelenski ve başında bulunduğu Neonazi işbirlikçisi rejim, Ukrayna’da bu vahim tablonun oluşmasında baş rolü oynamıştır. Çünkü hem ABD’nin uydusu olan bir lider hem milliyetçi söylemlerle halkını ölüme seferber etmeye çalışan bir figür olarak, emperyalizmin çıkarlarını temel alan politikalar izliyor. Bu politikaların bedelini ise Ukrayna halkları ödüyor.

Nitekim ne Washington ne Kiev yönetimi, Ukrayna halkının yaşadığı yıkım ve acılara son vermek istiyor. Kendi sefil çıkarlarından ötesini görmüyorlar.

Milyonlarca insanın yerinden edilmesi, yüzbinlerce askerin ve binlerce sivilin hayatını kaybetmesi onlar için “jeopolitik maliyet” kapsamındadır.

ABD’nin tavrı, Paris ve Londra masaları, emperyalist merkezlerin sadece sermayeye hizmet ettiğini bir kez daha gösteriyor. Ukrayna’nın yıkımı, Batı için enerji güvenliği, NATO’nun genişlemesi ve silah tekellerinin büyümesi için göze alınabilir bir “maliyet” sayılıyor.

Ukrayna’nın şimdilik NATO üyeliği rafa kaldırılmış olsa da üç yıllık savaş süreci boyunca NATO Rusya’ya doğru genişledi. Silah tekelleri ise çağın en büyük vurgununu yaptı.

Ukrayna’nın doğal zenginlik kaynaklarına çökülerek “enerji güvenliğinde de” yol alındı. Bu tabloda mazlum Ukrayna halklarının payına düşen yalnızca savaşta ölmek ya da “sürgünde” yaşamak oldu.

AB, bu tabloda “barış” adına Trump’ın önerisine karşı çıksa da itirazlarının barışla bir ilgisi yok. Avrupa’nın karşı çıkışı stratejik; ABD’nin yönettiği bir çözümde sadece figüran olmak istemiyor. Öte yandan, AB şeflerinin esas derdi barış değil savaşı daha da uzatmaktır.

AB, 2014’te Kırım’ın ilhaki sırasında askeri olarak müdahale edemeyeceğini beyan etmişti. Bugün ise itirazlarını ve savaşın devamından yana olmalarını da “değerler siyaseti” yaftası altında gizlemeye çalışıyorlar.

Avrupa Komisyonu’nun, SWIFT sistemi ve dondurulmuş Rus fonları üzerinden yaptırımları kaldırmaya yanaşmaması, sadece Ukrayna’ya değil, ABD’ye karşı da pazarlık kozu olarak kullanılıyor.

Baltık ülkeleri, Polonya ve İskandinavlar, Rusya’ya yaptırımlara karşı çıkanlara veto tehdidiyle direniyor. Bu da gösteriyor ki “birleşik Avrupa”dan ziyade, çıkar çatışmalarıyla parçalanmış bir yapılar bütünü var karşımızda.

“Barış planı”, yalnızca bir ülkenin kaderini değil, tüm bölgenin geleceğini ilgilendiriyor. Oysa emperyalist kampın içindeki çatlıklar büyüyor. Bunlar ise, siyasal alana yeniden paylaşım kapışması olarak yansıyor.

Emperyalist güçler arasındaki hegemonya savaşlarının bedelini ödeyen halklar yazık ki, halen savaş ve yıkımlara karşı güçlü bir direniş geliştiremedi. Bundan dolayı savaş baronlarının yıkıcı planları bozulamıyor. Tersine emperyalist devletler ve AB, silahlanma ve militarizm için devasa kaynaklar ayırarak felaketi daha da büyütme için hazırlık yapıyor.

Karl Liebknecht’in dediği gibi, “Düşman, kendi içimizde!”. Bu savaşta “tarafsızlık” mümkün değildir. Ya emperyalist saldırganlığa karşı barış için, “kendi içimizdeki düşmana” karşı savaşılabir ya da emperyalistlerin bize reva gördüğü “kadere” razı gelinecek.

Yemen halkı emperyalizme karşı direniyor

E. Bahri

ABD’de ikinci defa başkanlık koltuğuna oturan “maskesiz emperyalist” Doland Trump’ın hışmına uğrayan ilk ülke Yemen oldu. ABD’nin Yemen’e karşı savaşı yeni değil kuşkusuz. Ancak faşist Trump “teslim olun ya da sizi yok ederiz” tehdidiyle işe başladı. Dünyanın en güçlü ve barbar ordusuna sahip olan ABD, geçtiğimiz mart ayı ortasında Yemen’i hedef alan saldırılarını hem sıklaştırdı hem daha ağır silahlar kullanmaya başladı. Geride kalan bir ayı aşkın sürede ABD Yemen’i en az 320 kez bombaladı.

Son saldırılarda başkent Sana, Hudeyde, Merab gibi kentler ile Kamaran Adası ABD savaş uçakları tarafından bombalandı. Limanları, mahalleleri, hatta mezarlıkları bombalayan işgalci Amerikan ordusu, Yemen üzerindeki kuşatmayı daha da sıkılaştırmayı hedefliyor. Oysa ki yıllardan beri Yemen’e ambargo uygulayan ABD, Avrupa ve körfez şeyhleri tüm saldırganlıklarına rağmen hiçbir hedeflerine ulaşamadı. Limanları bombalayan Trump yönetimi, “Yemen’i boğma” politikasının hedeflerine ulaşmasını kolaylaştıracağını var sayıyor. Ancak son günlerde mezarlıkların dahi bombalanması, Trump yönetiminin Husiler liderliğindeki Sana hükümeti, Yemen Silahlı Kuvvetleri ve halkının direnişi karşısında acz içine düştüğüne işaret ediyor.

Trump Yemen Silahlı Kuvvetleri’nin

askeri gücünü kırıp, Husileri teslim olmaya zorlama üzerine hesaplar yapıyor. Bu sayede soykırımcı İsrail rejiminin güvenliğini sağlayabileceğini sanıyor. Fakat hem tarihsel hem güncel deneyimler, işgalcilerin Yemen halkının iradesini kırma hedeflerine hiçbir zaman ulaşamadığını gösteriyor. Önceki saldırganların hiçbir ABD kadar güçlü, donanımlı, pervasız değildi. Buna rağmen Husilerin ya da Yemen halkının saldırılar karşısında geri atacağına dair hiçbir veri bulunmuyor.

Husilerle kıyaslandığında ABD’nin silah ve teknik üstünlüğü barizdir. Zira kuşatma altında bulunan, en az on yıldan beri savaşın içinde bulunan yoksul Yemen ile dünyanın en büyük emperyalist gücü olan Amerika’nın imkanları ve donanımı arasında bir uçurum var. Yanısıra, ABD hem siyonist İsrail hem İngiltere, Fransa, Almanya gibi emperyalist devlet-

ler hem de Suudi Arabistan, Birleşik Arap Emirlikleri, Katar ve diğer körfez şeyhleri tarafından destekleniyor.

Husiler, etraflarını saran “barbarlık koalisyonunun” saldırı ve kuşatmalarına rağmen kararlıkla direnmeye devam ediyorlar. Hem ABD’nin Kızıl Deniz ve çevresinde bulunan askeri hedeflerini vuruyor hem Gazze’de soykırım savaşını yeniden başlatan İsrail’e balistik füzelerle saldırılar düzenlemeye devam ediyor. Bu da ABD’nin Husilerin askeri varlığını yok etme hedefine ulaşmaktan uzak olduğuna işaret ediyor. Al Mayaaden kanalına konuşan Ansarullah Siyasi Büro üyesi Muhammed el-Buhayti de saldırıların Yemen’in askeri kapasitesini zayıflatmadığını belirtti. El-Buhayti, ellerindeki tüm silah ve teknikleri henüz kullanmadıklarını, bu konuda düşmanlarına “sürprizler” yapabilecek imkanları olduğunu da söyledi.

Son saldırılarla ilgili açıklama yapan Yemen Yüksek Siyasi Konseyi Başkanı Mehdi el-Meşat ise, ABD’nin Yemen’e yönelik saldırısının başarısızlıkla sonuçlandığını, kimi saldırılara dair istihbarat aldıklarını ve önlemeyi başardıklarını söyledi.

El-Meşat açıklamasında şu ifadeleri kullandı:

“Uçak gemisi Truman’ın komuta ve kontrolünü kaybettiği ve saldırının ilk günlerinden bu yana hizmet dışı kaldığı bilgisini teyit ettik. Yemen’e yönelik saldırılar bir veya iki kez Truman uçak gemisinden başlatıldı. Geri kalanlar ise izlenen diğer noktalardan başlatıldı.”

Trump gibi azılı bir emperyalist şefin komutasında bulunan ABD savaş aygıtının Yemen’e dönük yıkıcı saldırılarının son bulacağına dair bir emare bulunmuyor. Ancak Husilerin de geri adım atacağına dair bir emare yok. Tersine, El-Buhayti, ilkelerinde geri adım atmak ya da teslim olmak diye bir şeyin olmadığını, soykırıma maruz kalan Gazze halkıyla dayanışma içinde olmaya devam edeceklerini ve saldırgan ABD ile suç ortaklarının hedeflerine ulaşmasına izin vermeyeceklerini vurguluyor.

İsrail yeni toprak işgalleri peşinde

ABD Başkanı Donald Trump, geçtiğimiz şubat ayı başlarında yaptığı bir konuşmada, İsrail’in Orta Doğu’da oldukça küçük bir toprak parçasına sahip olduğunu söylemişti. Trump, “İsrail toprak bakımından kesinlikle küçük bir ülke. Bakın masam Orta Doğu olsun, bu elimdeki harika kalem de hatta kalemin üst kısmı da İsrail” ifadelerini kullanmıştı.

Trump o konuşmayı yaptığı anda, İsrail’in savaş suçlusu Başbakanı Binyamin Netanyahu yanında oturuyordu. Trump’ın ifadeleri hem Netanyahu’nun hem Tel Aviv’deki soykırımcı çetenin en çok duymak istediği sözlerdir. Zira İsrail, gasp edilmiş Filistin toprakları üzerine kurulmuş bir savaş aygıtıdır. Birleşmiş Milletler tarafından Filistin’i taksim kararı alındığında Yahudilere ait tüm toprakların oranı sadece %6 civarınday-

dı. Bu oran Gazze’nin işgalinden önce %88’e ulaşmıştı. Toprakların nasıl işgal edildiğini anlamak için, Gazze’de emperyalistlerin suç ortaklığı yapılan soykırıma bakmak yeterlidir. Maske takmayacak kadar saldırgan bir emperyalist olan Trump’ın küstahça açıklamalarından da feyz alan Netanyahu rejimi Gazze Şeridi, Güney Lübnan ve Suriye’de işgal ettiği topraklardan çekilmeyeceğini ilan etti. İsrail Savunma Bakanı Israel Katz, 16 Nisan’da yaptığı açıklamada, “İsrail ordusu Gazze Şeridi, Lübnan ve Suriye’de oluşturduğu “güvenlik bölgelerinde” süresiz olarak kalacaktır” dedi. Hedefleri işgal ettikleri toprakları ilhak edip İsrail’e katmaktır. İsrail Birleşmiş Milletler kararlarına göre, İsrail her üç ülkede işgalci

konumunda ve işgal ettiği toprakları derhal terk etmesi gerekiyor. Buna rağmen soykırımcı Netanyahu rejimi işgal ettiği alanları genişletebilmek için saldırı, savaş ve soykırıma devam ediyor. Gazze’de imzaladığı ateşkes anlaşmasına uymayarak savaşı yeniden başlattı. Lübnan’da Hizbullah’la imzalanan ateşkese uymuyor. Suriye’de ise istediği yeri işgal ediyor, istediği yeri bombalıyor. Şam’daki cihatçı-faşist Colani hükümetinin İsrail işgaline karşı çıkmak gibi bir derdi yok. Tersine, ABD ve İsrail’e yaltaklanmaya devam ediyor. Orta Doğu’da yıkım ve ölüm saçan İsrail savaş aygıtının şefi Katz’ın sergilediği küstahlık, emperyalistlerin sağladığı özel korumadan güç alıyor. Halkların direnişinin halen İsrail

işgalini engelleyebilecek güçte olmaması Netanyahu çetesinin işini kolaylaştırırken, AKP rejimi ile bölgedeki diğer Amerikancı devletlerin İsrail’in yayılcı politikalarına destek olmaları, Siyonistleri hiç olmadığı kadar küstahlaştırıyor. Emperyalistler gibi Siyonistler de işgal ettikleri topraklardan kendi rızalarıyla çıkmazlar. İşgalcileri kovmanın tek yol var: oda halkların birleşik devrimci direnişidir. İşgalin olduğu yerde direnişin gelişmesi de kaçınılmazdır. Nitekim Filistin ve Lübnan’da onlarca yıla dayanan bir direniş var. İşgalin devam etmesi durumunda Suriye’de de -ABD uşağı cihatçı terör rejiminden değil ama- halktan güç alan bir direniş hareketinin gelişmesi kaçınılmazdır. Tarihsel örneklerde olduğu gibi bugün de işgal edilmiş toprakları kurtarmanın yolu, halkların birleşik, miltan direnişinden geçer.

ABD: Sermayenin bilimle hesaplaşması

“Bilim, bilgi ve sanat, lüks değildir; onları reddetmek insanı hayvandan farksız kılar.” Aristoteles

Kapitalist düzenin krizleri derinleştikçe egemen sınıflar, iktidarlarını korumak için başvurdukları baskı araçlarını çoğaltmakta ve daha açık biçimde toplumun ilerici dinamiklerine saldırmaktadır.

ABD’de Trump’ın ikinci başkanlık döneminde başlattığı “bilim karşıtı tasfiye dalgası”, tekeli kapitalizmin bu gerici eğiliminin güncel bir yansımasıdır.

2025’in ilk aylarında başlayan ve federal kurumları, üniversiteleri ve araştırma merkezlerini hedef alan bu saldırı dalgası, yalnızca birkaç bin emekçinin işten çıkarılmasıyla sınırlı kalmadı. Aslında bu, kapitalist devlet yapısının ideolojik aygıtlarından biri olan bilimsel üretimin sermaye sınıfına hizmet etmediği alanlarda “gereksiz” ilan edilmesidir.

Sermayenin ideolojik tercihi

Elon Musk gibi sermaye sınıfının en küstah temsilcileri eliyle yürütülen bu sürecin sadece ekonomik değil, politik boyutları da var.

Trump yönetimi, ocak ayından buyana Ulusal Havacılık ve Uzay Dairesi-NA-SA’dan Ulusal Okyanus ve Atmosfer İdaresi-NOAA’ya, Sağlık Bakanlığı’ndan

Radyasyon Güvenliği Dairesi’ne kadar birçok kurumu hedef aldı, bu kurumlarda çalışan binlerce bilim insanı ve kamu emekçisini işten çıkardı. Bu durum, sadece teknokratik bir küçülme politikası değil bilginin, kamu hizmetinin ve bilimsel aklın tasfiyesidir aynı zamanda. Çünkü sermaye, kriz dönemlerinde kâr getirmeyen hiçbir kuruma tahammül etmez. Bilimsel faaliyet, eğer doğrudan piyasa mekanizmalarına hizmet etmiyorsa, kapitalistler açısından “gereksiz maliyetler” kategorisine alınır.

ABD, bir yandan silah sanayine her yıl 900 milyar dolar ayırırken, yoksul çocuklara aşı sağlayan iki milyar dolarlık bir sağlık programını iptal edebiliyor. Bu tercih, sadece bir bütçe kaydırması değil, hangi sınıfın yaşamının “değerli”, hangisinin “değersiz” olduğuna dair ideolojik bir tercih ve beyanattır. Bu tercih, emekçi sınıfların yaşamını hiçe sayan vahşi kapitalist tahakkümün ilanıdır. Sağlık Bakanlığı’nda çalışanların dörtte biri kapı önüne konurken, bu alanda dış kaynaklara ayrılan bütçelerde de %35 oranında kesintiye gidildi. Bu kesintiler, sadece temizlik ve bilgisayar hizmetlerini değil, tıbbi araştırmalar için yapılması gereken alımları da kapsıyor. Kamusal hizmetler alanındaki bu çöküş, neoliberal resto-

rasyonun geldiği son noktayı gösteriyor. Emekçi halkın sağlığı, eğitimi ve güvenliği artı-değer üretmediği için korunmaya değer bulunmamaktadır. Kapitalizmin bu çağında, artık yalnızca üretmeyen değil, üretse dahi artı-değeri doğrudan artırmayan her faaliyet sermayeye göre “gereksiz”dir.

NOAA bünyesindeki hava durumu servisinde yaşanan personel kısıtlaması nedeniyle, hava balonlarıyla gerçekleştirilen radyosonde (atmosferde yapılan meteorolojik araştırmalar) yükselişleri iptal edildi. Bu, halk sağlığının ve güvenliğinin bile piyasa öncelikleri uğruna feda edilmesi anlamına geliyor. Bilimsel verinin doğruluğu azaldıkça, hava olaylarının öngörülebilirliği de ortadan kalkmakta ve doğal felaketlere karşı hazırlıksız kalınmaktadır.

Bilim kamunun değil, sermayenin emrinde olacak

Trump yönetimi yalnızca kamusal bilim kurumlarını tahrip etmekle yetinmemekte, özelleştirme politikalarıyla bu kurumları doğrudan sermayeye devretmeyi de planlamaktadır. Hava durumu servisinin özelleştirilmesi fikri, bilimsel bilgiye erişimi de sınıfsal ayrıcalıklara bağlı olduğu gerçeğinin bir kez daha teyit edilmesidir. Bu saldırı, uluslararası

bilimsel iş birliklerini engelleme, laboratuvar ve araştırma bütçelerini kesme ve doktora öğrenci alımlarını durdurma gibi kararlarla eş güdümlü yürütülecektir.

Trump yönetimi şu ana kadar bu yönelime karşı yapılan protestolara kayıtsız kalmakla yetinmemiş, yer yer saldırmıştır da. Çünkü bu yönetim, sermaye sınıfının doğrudan temsilcisidir ve bilimin de üniversitenin de ancak piyasaya entegre olduğu sürece yaşamasına izin vermektedir. Üniversitelerin ve araştırmacıların federal fonlardan bağımsızlaşması ise, sermaye düzeni altında bir ütopyadır. Zira hiçbir akademik yapı, bu denli ticarileşmiş bir düzende piyasa dışı bir üretimi sürdürebilecek maddi temellere sahip değildir.

Bu koşullarda bilim emekçilerinin yanısıra tüm emekçi sınıflara düşen görev, yalnızca iş güvencesi için değil, bilginin, halkın hizmetinde kalması için de mücadeleye etmektir. Herbert Marcuse’nin dediği gibi, “Gerçek özgürlük, yalnızca kolektif aklın zincirlerinden kurtulduğu anda mümkündür.”

Bilim, sermayeye değil, emekçi halkın ihtiyaçlarına yanıt verdiği ölçüde özgürleşecektir.

İspanya ve Portekiz’de elektrik sistemi çöktü

İspanya’nın elektrik sistemi 28 Nisan’da aniden çöktü. Kentlerde metro ulaşımı durdu, trafik ışıkları devre dışı kaldı, internet ve mobil iletişim hizmetleri kesildi, hastanelerin elektrik ihtiyacı jeneratörlerle karşılandı. Etkinlikler iptal edilirken okullar tatil edildi. Havaalanlarında kaos yaşandı, başkent Madrid dahil birçok kentte olağanüstü hal ilan edildi. Şehirlerde yaşam fiilen felç oldu. İspanya’da yaşanan sorundan Portekiz geniş bir şekilde, Fransa ise kısmen etkilendi.

Elektrik sisteminin çömesi, hükümetleri de gafil avladı. Sorunun kaynağını açıklamayan ya da açıklamaktan kaçınan hükümetler, farklı ihtimaller üzerinde dururken, sabotaj olasılığını reddettiler. Kimi olayı atmosferdeki faktörlere bağladı, kimi çok yüklenmeden

kaynaklandığını iddia etti. Resmi açıklamaların dışında ise sorunun neo-liberal politikalar bağlamında elektrik üretim, dağıtım, bakım işlerinin özelleştirilmesinden kaynaklı sorunlara dikkat çekildi. Elbette sabotaj olasılığının göz ardı edilemeyeceğini savunanlar da var. Esas nedenin ne olduğu ise halen açıklanmış değil. Sistem çöktüğünde yapılan resmi açıklamalarda, elektrik kesintisinin birkaç saat içinde giderileceği öne sürüldü. Oysa ancak 29 Nisan’da yeniden elektrik verilebildi.

Olayın teknik boyutu ile ilgili yapılan açıklamalar, kesin bilgi içermekten uzaktı. Daha çok olasılıklar üzerine kurulan açıklamalarla yetinildi. Sorunun kaynağından bağımsız olarak, bu kadar uzun süreli bir kesinti, sistemde ciddi aksamalar olduğunu ortaya çıkar-

dı. Atmosferdeki birtakım hareketlerin olduğu gibi çok yüklenmenin de teknik arıza yaratmış olması ihtimal dahilindedir. Ancak kesintinin çöküş noktasına varmasının neo liberal özelleştirme politikalarıyla doğrudan bağlantılı olduğundan kuşku duymak için sebep yok. Zira karı esas alan kapitalist şirketlerin yeterince bakım, altyapı yenilemesi, teknik donanım gibi kritik alanlarda gerekenleri yapmaları beklenemez. Bütün işlerin bir maliyeti var. Dolayısıyla yeterince sıkı denetlenmeyen şirketlerin bu işi hakkıyla yapmıyor. Türkiye’de elektrik iletim hatlarının bakımının yapılmamasından dolayı yaşanan sorunlar ve meydana gelen yangınlar her yaz gündeme geliyor.

Erken ya da geç, sistemin neden çöktüğü bir şekilde ortaya çıkacak. Sorunun kaynağı ne olursa olsun, kesintilerin yay-

gınlığı, uzunluğu ve yarattığı sonuçların, neo liberal politikalarla doğrudan bağlı olduğu görülecektir. Vahşi kapitalizmin adı olan serbest piyasa ekonomisi ve neo liberalizm yaşamın pek çok alanında olduğu gibi enerji güvenliği açısından da sorunlar yarattı. Avrupa gibi kuraların nispeten uygulandığı bir bölgede bile elektrik sisteminin çökmesi, benzer sorunların başka ülkelerde de yaşanabileceğine işaret ediyor.

Sermaye sahibi bir azınlık ile tekeli şirketlerin çıkarlarına göre işleyen kapitalist sistemle insan soyunun yola devam etmesi mümkün değil. Hegemonya savaşları, silahlanma, militarizm, faşizm, küresel ısınma, ekonomik-siyasal kriz yaratan kapitalist sistem, listeye enerji krizini de ekleyerek, felaketler yaratma konusundaki maharetini göstermiş, insan soyunun önünde aşılması gereken bir engel olduğunu birkez daha hatırlatmıştır.

Çifte sömürüye ve zorbalık düzenine karşı 1 Mayıs'a!

İşçi ve emekçi kadınlar olarak karşı karşıya kaldığımız sorunlar derinleşmeye devam ediyor. AKP iktidarı 2025 yılını "aile yılı" ilan etti. Oysa yılın geride kalan ilk aylarında belirgin olan şey, işçi ve emekçi kadınların daha fazla çifte sömürüye, yoksulluğa, işsizliğe, güvencesizlik ve şiddete maruz kalması oldu.

"Ailenin korunması", "kadınların çocuklarını bırakmadan çalışabilmesi" gibi güzelliklerle OVP(Orta Vadeli Program) kapsamında kadınlara esnek ve güvencesiz çalışma modelleri dayatılmak isteniyor. "Ev eksenli çalışma" adı altında kadınların hem ev işlerini, çocuk, yaşlı, hasta ve engelli bakımını ücretsiz bir şekilde yapmaya devam etmesi hem sermayeye kölelik yapması dayatılıyor. Diğer yandan kadınlar, erkeklere kıyasla fabrikalarda, işyerlerinde daha düşük maaş almaya, işsizlik sorununu daha fazla yaşamaya devam ediyor.

İktidar, işçi ve emekçi kadınların zaten çok sınırlı olan haklarını gasp etmek için fırsat kolluyor. Nitekim her icraatı ile çifte sömürüyü derinleştirirken katliam boyutuna varan kadın cinayetlerinin faillerini cezasızlıkla ödüllendirme politikası da pervasızca uygulanıyor. Bu politikaların da etkisiyle artan kadına yönelik şiddet ve cinayetler, kadınların hayatlarını çalmaya devam ediyor. Bu sorunlar yaşamın her alanında artıyor, fabrikalar ve işyerlerin de şiddet kadınları tehdit etmeye devam ediyor. Fabrikada, işyerinde baskı, taciz, mobbing, fiziksel şiddet kadın çalışanlar için kötü çalışma koşullarının bir parçası haline getiriliyor.

İktidar, "en az 3 çocuk yapın" çağrılarına devam ederken, kadınların nasıl

doğum yapacağına dair konuşma hakkını artık futbolcular bile kendilerinde bulabiliyor. Kadınların kaç çocuk yapacağına, nasıl doğum yapacağına erkek egemen sömürü düzeninin temsilcileri karar vermek isterken, bebeklerin özel hastanelerde göz göre göre ölüme yollandığı açığa çıkıyor. Çocuklar okullarına aç gitmeye devam ediyor. Her geçen gün daha fazla çocuk okula gitmek yerine çalışmak zorunda kalıyor. MESEM adı altında çocuk işçilik yaygınlaştırılıyor, çocuklar iş cinayetlerine kurban ediliyor. Okula gidebilen çocukların ise aldıkları eğitim her geçen gün bilimsellikten uzaklaştırılıyor. Proje okullarında yaşanan sürgün gibi sevkler, iktidarın kendisine biat eden nesiller yetiştirmek için eğitimin her alanına yönelik küstahça saldırıları artıracakğının sinyallerini veriyor.

Belediyelerin kadınların yaşamını kısmen de olsa rahatlatan etkinlikleri, iktidarın atadığı kayyımlar tarafından hedef

alınıyor. Kayyım atanan belediyelerde kadın sığınma evleri, dayanışma kooperatifleri, kadın kütüphaneleri, kız öğrenci yurtları, kadınların kullandığı ücretsiz ulaşım kartları iptal ediliyor. İBB'nin açtığı kreşlere soruşturma başlatılıyor. Belediyelerde imzalanan toplu sözleşmelerde kadınlar için eklenen maddeler çıkartılıyor. Belediyelerde yaşanan işten atma saldırılarında kadın çalışanlar payına düşeni alıyor...

Kısacası tek adam rejiminin baskı ve sömürü politikalarından en fazla etkilenen kesimi kadınlar oluşturuyor. Ama kadınlar susup oturmuyor, boyun eğmiyorlar. Sokaklarda olmaya, mücadele etmeye devam ediyorlar. 19 Mart'ta İBB Başkanı Ekrem İmamoğlu'nun gözaltına alınması ile başlayan eylemli süreçte kadınlar meydanları dolduranlar arasındaydı. Üniversitelerde polis barikatlarına yüklenenler, liselerde "öğretmene dokunma" şiarıyla eğitim haklarını savunan

liseliler arasında genç kadınlar başı çekiyor. İşçi direnişlerinde kadınlar haklarına, geleceklerine sahip çıkmaya devam ediyor.

Şimdi sırada 1 Mayıs var. Bu 1 Mayıs'ta sömürü düzeninin karşısında işçi sınıfının gerçek gücünü göstermesi için işçi ve emekçi kadınların en ön saflarda yer alması büyük bir önem taşıyor. İşçi-Emekçi Kadın Komisyonları olarak tüm kadınları fabrikalarda, işyerlerinde, kampüslerde, meydanlarda direnişi büyütme, taleplerimizle 1 Mayıs'ta meydanları doldurmaya çağırıyoruz.

Çifte sömürüye ve zorbalık düzenine geçit vermeyelim. Geleceğimizi çalışanlardan hesap soralım!

*Toplumsal yaşamın her alanında kadın-erkek eşitliği!

*Eşit işe eşit ücret!

*Kuralsız, esnek ve güvencesiz çalışma yasaklansın!

*Herkese insanca yaşamaya yetecek ücret, tüm çalışanlara iş güvencesi!

*Tüm fabrikalara, işyerlerine, OSB'lere ve mahallelere 7/24 açık, ücretsiz ve nitelikli kreşler!

*Fabrika ve işyerlerinde şiddet, taciz ve mobbinge karşı etkili ve bağlayıcı önlemler alınsın!

*Kadın cinayetlerine son! Kadına yönelik şiddete ve kadın cinayetlerine karşı yaptırımlar caydırıcı olacak şekilde artırılmalı!

*Çocuk istismarı son bulsun!

*Gözetim altında cinsel taciz ve şiddete son!

İŞÇİ-EMEKÇİ KADIN KOMİSYONLARI

İşçi-Emekçi Kadın Komisyonları, farklı illerin sanayi bölgelerinden ve üniversitelerinden gelen kadınların katılımıyla gerçekleştirdiği Türkiye meclisinde, geride kalan dönemin mücadele gündemlerini kadınlar cephesinden değerlendirdi, önümüzdeki dönem mücadele hattını ele aldı.

Türkiye meclisi, ilk olarak devrimci önder İbrahim Kaypakkaya'nın ölüm yıldönümü vesilesiyle gerçekleştirilen anma programı ve saygı duruşu ile başladı. Anmanın ardından Temel Conta direnişçisinin meclisi selamlayan videosu

İEKK Türkiye Meclisi toplandı!

izlendi.

İlk oturum "8 Mart, 19 Mart halk hareketi ve 1 Mayıs sürecinde kadınlar" başlığı ile gerçekleşti. Bir önceki meclisten bugüne geçen yaklaşık 8 aylık süreç değerlendirildi.

Bu saldırıların 2025 yılının "Aile Yılı" ilan edilmesiyle daha da arttığı vurgulandı. "Aile Yılı" kapsamında gündeme gelen başlıklar değerlendirildi. Ardından 19 Mart halk hareketi, 1 Mayıs ve kadın-

ların bu süreçte tuttuğu yer ele alındı. Kadınların harekete aktif olarak katıldığı ancak kendi talepleriyle alanlarda olmadığı vurgulandı.

Kadın hareketinin tablosu değerlendirildi. İkinci oturum "İşçi direnişleri, kadın işçilerin mücadele talepleri, işçi direnişlerine müdahale" başlığı ile gerçekleşti.

Pandemi sürecinden bugüne kadın işçilerin ağırlıkta olduğu direnişler ele

alındı. Kadın işçilerin profili, mücadele-ye atılmalarında etkili olan koşullar üzerinde duruldu. Kadın işçilerin direnişlerde sergilediği kararlı duruş vurgulandı. Oturum İEKK olarak direnişlere müdahale yöntem ve araçlarının tartışılması ile sonlandırıldı.

Ardından 25 Kasım'a kadar giden süreç için planlamaların yapıldığı son oturum gerçekleştirildi. Meclis, çifte sömürüye ve zorbalık düzenine karşı örgütlenme ve direniş çağrısıyla son buldu.

KIZIL BAYRAK / İSTANBUL

Partinin Nisan yağmuru Hazal'a...

181. GÜN!

Nisan ayı...

Hücre hücre bekleniyor Nisan yağmurları. Gözler bulutları gözlüyor. Öfkeli bakışlarımız, sıkılı yumruklarımız ve zihnimiz muazzam bir sadelikle donanmış. Kavga sürüyor. Her an, her saniye çelik irademizin aşip geçtiği korku duvarından akın akın geliyoruz. Sonu yok bu akının, biliyoruz.

Açlıktan güçsüz düşse de bedenlerimiz, gözlerimize bakanlar cesaretimizin kızıl ateşini gördüler. Sürgülü koğuş kapısının bir tarafında insanlığın hür geleceği, diğer tarafında esaret düzeninin bekçi köpekleri var. Gözleri boş boş bakıyor onların. Gözlerinin ardında ne bir düş kırıntısı ne bir gülümsemenin sıcaklığı var. Onursuz hayatlarının olanca pisliği akıyor sözlerinden. Titrek ellerinde korkunun tiksinti verici silahı zulüm. Sürgüledikleri hücre kapısı değil kendi şerefleridir. Devir, kölelerin tok, özgürlüğün son oğul ve kızlarının aç olduğu devirdir.

Yağmur başladı. Pencerelerimiz de sürgülü. Zihinleri ve vicdanları zincirlenmiş olanlar doya doya seyredebilirler gökten düşen yağmur damlalarını, ancak yağmurun temizlediği berrak havada gülüp ışıyacak olan yine bizleriz. Etrafı saracak, ciğerlerimize dolacak olan toprak kokusu, bizim toprağımızdan yayılır. Sonlar ve başlangıçlar bize malumdur. Sonumuz ve başlangıcımız aynı andır bundan böyle. Onların ise yalnızca acı bir sonları var. O yüzdendir zavallı korkuları.

182. GÜN!

Hazal uzanıyor ranzasında. Hazal, çelik irademizin kızıl gülü. Ellerinde insanlığın geleceğini sınıksız tutuyor. İnsanlığın geleceğini teslim almak isteyen "yılan soyuna" karşı, tam 182 gün boyunca demir yumruğu içerisinde korudu onu. Göğsüne bastırıldı ve bir an olsun bırakmadı. Hücremiz rutubetten kırılıyor. Havasızlık ve nem, içeri giren bekçi köpeklerini işlerini çabucak bitirip kaçmaya zorluyor. Oysa Hazal, mecali olmasa da gözleriyle dalga geçiyor kaçıp giden bekçi köpekleriyle. Kapıyı sertçe çarpıp çıktılar. Şimdi yavaş yavaş doluyor ciğerlerine Hazal'ın, insanlık onurunun temizlediği hava. Aldığı nefes boğazından geçip sınıfın ciğerlerine, verdiği nefes sınıftan geçip partiye akıyor.

Sonsuzluğun kapısını araladı Hazal. Yaşanmışlıklar ve yaşanmamışlıklar geçti zihninden bir bir. Anımsadı ve gülümse-di. Anımsadı, izbelerde gizli gizli buluşmalarımızdan arta kalan anıları, en sıcak, en içten gülümsemeleri, o koşturmacayı, emeği ve mücadeleyi. Gülümsedi. Anımsadı, ihanetleri, kırılıp giden grevleri, düşen yoldaşları ve yaşanabilecekken yaşanamayan bütün güzellikleri. Çatıldı kaşları. Sıkmak istedi yumruğunu ve ayağa kalkmak istedi. Tekrar faşizmin ve işbirlikçilerinin karşısına dimdik dikilmek istedi. Bu hayasız dönen çarkı kırıp atmak, umudun ve vicdanın yolunu tekrar tekrar yürümek istedi. Yorgun olan bedeniydi. Vicdanı ise dipdiri ve tertemizdi. Zira yitip gidecek ve lanetle anılacak hayatın onlarınki olduğunu, yeniden yerşerip hüküm sürecektir hayatın ise kendisinin de içinden geldiği sınıfa ait olduğunu biliyordu.

Gözlerini kapadı. Ellerinde kızıl bayraklarla yürüyen on binleri gördü. Öfke ve coşkuyla haykırılan zafer marşlarını duydu. Titreye titreye kaçacak delik arayan kapitalist fareleri ve muazzam bir öf-

keyle donanmış işçi selini, er geç olacak olanı, kaçınılmazı gördü. Bir adım daha yaklaştı araladığı kapıya. Artık bir adım, son bir adım kalmıştı uzanan sonsuzluğa... Ve duydu. Belki uzak belki yakın bir geleceğin meydanlarından gelen binlerce yüreğin hep bir ağızdan haykırdığı ismi "Hazal". İşte bir kavga anı savrulan yumruk "Hazal". Bozkırın ortasına yalnız bir kartal konar "Hazal". Dünyanın bir yeri, bir sınıf devrimcisi sürüklenip atılmış soğuk betona, ayağa kalkar "Hazal". Yoksul sofralarda çatık kaşlar "Hazal". Gün "Hazal". Ay "Hazal". Güneş "Hazal". Bir doğumhanede tatlı telaşlar: Doğan bebek "Hazal".

Kalbinin ve zihninin her yanına dolan geleceğe doğru attı adımını...

183. GÜN

An geldi. Yağmur başladı. Ulucanlar, Bayrampaşa, Bartın, Küçükarmutlu ve Tokat şahitlik etti cesaretin sağanağına. Tekstil atölyelerinde dolaşan fısıltılar, cüretkar gürültülü sloganlar oldu yüreklerde. Olan biteni duyanların kimi sıkı dişini, kimi döktü yaşını. Ama her birinin

bilincine mih gibi çakıldı duydukları haber. Ve düşman bilmeli ki, şuur radikalleştirir. Hazal'ın yoldaşlarının yüreğinde hüznün, hınç ve gurur bir aradaydı. Yine kaldırdılar kızıl bayrağı. Yürüdüler Hazal'a doğru ve haykırdılar "Kızıl bayrak yukarı, daha daha yukarı!"

ÇEYREK ASIR SONRA

Çeyrek asır sonra insanlığın geleceği şimdi yine sınıf devrimcilerinin ellerindedir. Devlet ise terör ve baskı ile temsil ettiği sınıfı sonsuz ve haklı öfkemizden kurtarma derdinde, nafiye. Nafiye, çünkü grev halaylarında kol kola direnen işçiler vardır. Nafiye, gözaltında işkenceye, tacize direnen kadınlar vardır. Meydanlarda zulme karşı taş fırlatan halkımız vardır. Üniversitelerde boykot boykot gelen öğrenciler vardır ve hâlâ sokaklarda ve zindanlarda sarsılmaz sınıf devrimcileri vardır.

Hazal ise hala tekstil atölyelerinde dolaşmaktadır...

ANKARA'DAN BİR İŞÇİ

TKİP Kurucu Üyesi, Ölüm Orucu şehidi Hatice Yürekli'yi saygıyla anıyoruz...

**Devrimciler ölmez,
devrim davası yenilmezdir!**